Autoarea bestseller-ului

P.S. Te iubesc

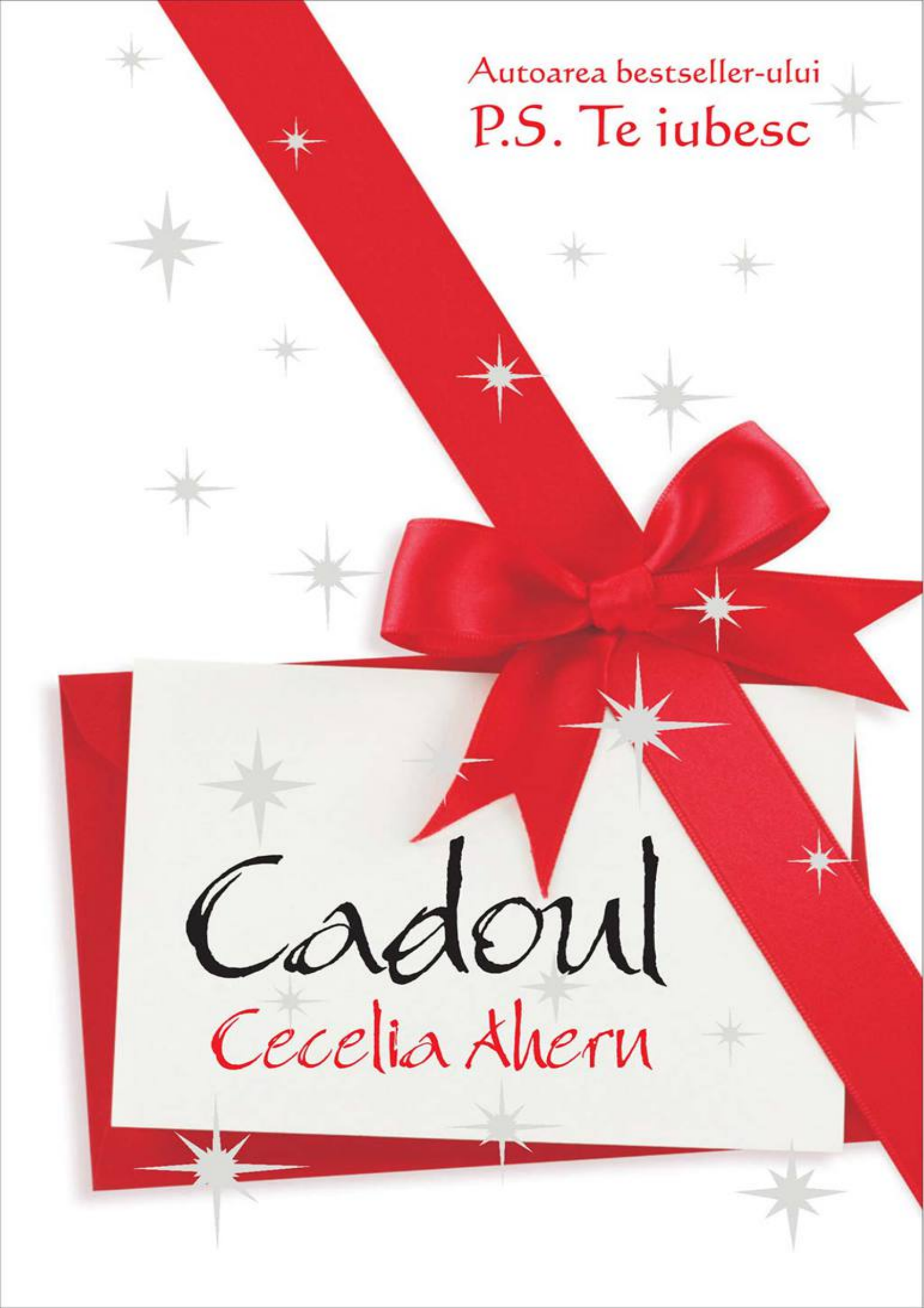

Cadoul

Cecelia Ahern

Cecelia Ahern

Cadoul

Traducere din limba engleză de
MARILENA IOVU

Editura ALLFA
2013

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

THE GIFT

Cecelia Ahern

Copyright © 2008 by Cecelia Ahern

CADOUL

Cecelia Ahern

Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-973-724-651-6

ISBN PDF: 978-973-724-650-9

ISBN Print: 978-973-724-260-0

Redactare: Olimpia Novicov

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Design copertă: Andra Penescu

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Rocco şi Jay,
cele mai mari daruri.
Amândoi, în acelaşi timp.

Cadoul

Dacă ţi-ai dori un cadou de Crăciun, care ar fi acela?

În fiecare zi Lou Suffern se luptă cu timpul. Trebuie să fie mereu în două locuri în acelaşi timp. Trebuie să facă mereu două lucruri deodată. Noaptea când doarme, visează. Şi între două vise, ziua aleargă la o întâlnire de afaceri, făcându-şi planuri pentru următoarea. Când e acasă cu soţia şi copiii săi, mintea lui e în altă parte.

În drum spre serviciu, într-o dimineaţă de iarnă, Lou îl întâlneşte pe Gabe, un om fără adăpost care stă în faţa clădirii de birouri. Intrigat de acesta şi descoperind că îi poate fi util, Lou îi găseşte lui Gabe un post la serviciul de curierat intern.

Dar curând Lou regretă că l-a ajutat pe Gabe. Simpla lui prezenţă îl nelinişteşte – cum poate Gabe să fie în două locuri în acelaşi timp?

Pe măsură ce Crăciunul se apropie, Lou începe să înţeleagă valoarea timpului. Află ce e cu adevărat important în viaţă, dar, în acelaşi timp primeşte cea mai aspră lecţie dintre toate.

Aceasta e o poveste despre oamenii care, asemenea cadourilor, ascund secrete sub învelişurile de poleială, până când apare persoana potrivită care le dă la o parte şi descoperă ce se află înăuntru. Uneori trebuie să dai la o parte multe învelişuri pentru a afla cine eşti cu adevărat.

1.
O armată a secretelor

Dacă într-o dimineaţă de Crăciun ai cutreiera agale pe străzile unui cochet cartier rezidenţial, n-ai putea să nu observi cum casele, în toată splendoarea lor strălucitoare, sunt aidoma cadourilor împachetate care stau sub brazii din interior. Fiindcă fiecare dintre ele ascunde un secret. Tentaţia de a împinge cu degetul şi a pipăi pachetul este echivalentă cu a trage cu ochiul printre perdelele date la o parte pentru a-ţi face o idee despre o familie în dimineaţa de Crăciun; să surprinzi un moment care este ţinut departe de toţi ochii iscoditori. Pentru lumea exterioară, într-o tăcere calmă, dar misterioasă, care există doar în această dimineaţă a fiecărui an, casele ar trebui să stea umăr lângă umăr ca soldăţeii de plumb: cu pieptul scos înainte, burta suptă, mândre şi protectoare cu tot ce se află în ele.

Casele în dimineaţa de Crăciun sunt cufere cu adevăruri ascunse. O cununiţă pe uşă ca un deget dus la buze; jaluzele lăsate, ca nişte pleoape închise. Apoi, la un moment oarecare, dincolo de jaluzelele lăsate şi draperiile trase, va apărea o strălucire caldă, un foarte mic semn că acolo se petrece ceva. Ca atunci când priveşti pe cerul nopţii stelele ce apar una câte una, dând la iveală mici bucăţi de aur strecurate pe o rază, luminile se aprind, în spatele jaluzelelor şi draperiilor, în lumina slabă a dimineţii. Aşa cum cerul se umple

cu milioane de stele, strada începe să prindă viaţă, încăpere cu încăpere, casă cu casă.

În dimineaţa de Crăciun, peste tot domneşte o linişte deplină. Străzile pustii nu insuflă teamă, dimpotrivă. Este o imagine care îţi inspiră siguranţă şi emană căldură, în ciuda aerului rece al iernii. Din motive ce ţin de fiecare familie în parte, ziua aceasta e pur şi simplu mai plăcută dacă o petreci înăuntru. În timp ce afară e sumbru şi pustiu, în case e o frenezie de culori luminoase, o isterie a sfâşiatului hârtiei cu care sunt ambalate cadourile şi a panglicilor colorate. Se aude muzica specifică de Crăciun, iar în aer plutesc esenţe de sărbătoare, scorţişoară şi tot felul de alte mirodenii. Exclamaţii de încântare, îmbrăţişări şi mulţumiri explodează ca nişte artificii de petrecere. Aceste zile de Crăciun sunt zile de stat în casă; niciun cerşetor nu e afară, căci până şi ei au un acoperiş deasupra capului.

Pe străzi nu sunt decât cei care colindă de la o casă la alta. Maşinile opresc în faţa porţilor şi din ele sunt scoase cadouri. Urările de bun venit răzbat din pragul uşii prin aerul rece, unde întrezăreşti ceea ce se află înăuntru. Apoi, când eşti chiar acolo, emoţionat, răspunzând la invitaţie – gata să păşeşti pragul, un străin de rând, dar simţindu-te un oaspete binevenit – uşa din faţă se închide, luând cu ea şi restul zilei, reamintindu-ţi faptul că acest moment nu-ţi este destinat.

În acest cartier oarecare de case de jucărie, un suflet rătăceşte pe străzi. Acest suflet nu reuşeşte să pătrundă frumuseţea lumii misterioase a caselor. Acest suflet are intenţii războinice, ar vrea să dezlege panglica şi să sfâşie hârtia pentru a afla ce e în spatele uşii cu numărul douăzeci şi patru.

Pentru noi nu prezintă nicio importanţă cu ce se ocupă locatarii casei cu numărul douăzeci şi patru, deşi, dacă vreţi să ştiţi, un copilaş de zece luni, nedumerit de motivul pentru care obiectul acela mare, verde, sclipitor şi ţepos se află în colţul

camerei, încearcă să ajungă la jucăria roşie lucioasă care reflectă în mod comic o mână grăsuţă şi o gură lipicioasă. Aceasta în timp ce o fetiţă de doi ani se înfăşoară în hârtie de împachetat, plină de sclipici ca un hipopotam în noroi. Nu departe de ei, *El* îi pune un lănţişor nou cu diamante în jurul gâtului *Ei*, în timp ce ea rămâne fără suflare, îşi duce mâna la piept şi îşi clatină capul a neîncredere, aşa cum a văzut că fac femeile din filmele alb-negru.

Nimic din toate acestea nu prezintă importanţă pentru povestea noastră, deşi înseamnă enorm pentru individul aflat în faţa grădinii casei cu numărul douăzeci şi patru, privind spre draperiile trase. Are paisprezece ani şi inima sfâşiată. Nu poate vedea ce se întâmplă, dar poate ghici, căci imaginaţia lui a fost bine alimentată de lamentările de azi ale mamei lui.

Aşa că îşi ridică braţele deasupra capului, face un pas înapoi, după care, cu toată forţa de care este în stare, îşi ia avânt şi aruncă cu putere obiectul aflat în mâinile sale. Se retrage ca să privească, cu o veselie amară, cum un curcan îngheţat, cântărind şapte kilograme, sparge fereastra livingului casei cu numărul douăzeci şi patru. Draperiile trase acţionează, încă o dată, ca o barieră între el şi ei, încetinind zborul păsării prin aer. Însă, neavând viaţă pentru a se putea opri, pasărea – şi măruntaiele ei – coboară rapid spre podeaua din lemn de-a lungul căreia se răsuceşte şi alunecă până la locul său final de odihnă, sub pomul de Crăciun. Acesta era cadoul lui pentru ei.

Oamenii, aidoma caselor, îşi păstrează bine secretele. Uneori secretele sălăşluiesc în ei, alteori ei îşi adăpostesc secretele. Îşi înfăşoară braţele strâns ca să le ţină aproape, îşi împletesc limbile mincinoase în jurul adevărului. Dar, în timp, adevărul triumfă, se ridică deasupra tuturor lucrurilor. Se agită şi se zvârcoleşte până când limba umflată nu mai poate să se înfăşoare în jurul

minciunii, până când vine momentul în care trebuie să scuipe cuvintele şi să trimită adevărul plutind prin aer şi prăbuşindu-se în lume. Adevărul şi timpul merg întotdeauna mână în mână.

Aceasta este o poveste despre oameni, secrete şi timp. Despre oameni care, asemenea cadourilor împachetate, ascund secrete, oameni care se învelesc cu multe straturi, până să apară în faţa celor cărora le sunt destinaţi, care le dau la o parte pentru a putea privi în adâncul sufletului lor. Uneori trebuie să te dăruieşti cuiva pentru a vedea cine eşti. Uneori trebuie să dezveleşti anumite lucruri pentru a ajunge la miez.

Aceasta este o poveste despre o persoană care se descoperă pe sine. Un om cu o viaţă încâlcită, al cărui suflet este revelat celor pentru care contează. Iar el descoperă ceea ce contează cu adevărat. La momentul potrivit.

2.
O dimineaţă de surâsuri

Sergentul Raphael O'Reilly se mişca încet şi metodic prin bucătăria înghesuită a staţiei de poliţie Howth, cu gândul la surprizele acelei dimineţi. Cunoscut drept Raphie, pronunţat *Rei-fi*, la cincizeci şi nouă de ani mai avea doar un an până la pensie. Nu se gândea că va aştepta cu atâta nerăbdare acea zi până ce evenimentele acelei dimineţi nu l-au luat de umeri, l-au întors cu susul în jos, fiind silit să-şi vadă toate ideile preconcepute scuturate la pământ. Cu fiecare pas pe care-l făcea, auzea cum îi pocnea sub bocanci ceea ce altădată erau credinţele lui de nezdruncinat. Dintre toate dimineţile şi momentele pe care le trăise în cariera lui de patruzeci de ani, dimineaţa asta fusese cea mai cea.

Îşi puse două linguriţe pline de cafea solubilă în cană. Cana, având forma unei maşini de poliţie newyorkeze, fusese adusă de la New York de unul dintre băieţii de la staţie, drept cadou de Crăciun. Făcuse o mutră ofensată la vederea ei, dar în secret o considerase amuzantă. Ţinând-o strâns în mâini în acea dimineaţă a surprizelor, se întoarse în timp, cu cincizeci de ani în urmă, când primise o maşină de poliţie de jucărie de Crăciun, de la părinţii lui. A fost un dar pe care el îl preţuise, până ce l-a abandonat afară, maşinuţa ruginind în ploaie, pasagerii de jucărie ieşind şi ei la pensie. Acum ţinea cana în mâini şi tot ce îi venea era să o

împingă pe blatul de bucătărie şi să facă ca sirena de poliţie, până s-ar fi ciocnit de punga de zahăr care s-ar fi răsturnat şi s-ar fi vărsat în maşinuţă.

În loc să facă lucrul ăsta, se uită de jur-împrejur prin bucătărie ca să se asigure că e singur, apoi îşi puse o jumătate de linguriţă de zahăr în cană. Căpătând ceva mai multă încredere, tuşi pentru a ascunde foşnetul pungii de zahăr, în timp ce linguriţa coborî încă o dată în pungă şi sergentul mai aruncă iute încă o linguriţă plină în cană. Cum reuşise să pună două linguriţe, se obrăznici şi introduse din nou linguriţa în pungă.

— Aruncă arma, spuse autoritar o voce de femeie din pragul uşii.

Speriat de prezenţa neaşteptată, Raphie tresări, iar zahărul din linguriţă se risipi pe masă. În cană se ridica o moviliţă de zahăr. Era timpul să ceară ajutoare.

— Te-am prins în flagrant delict, Raphie, spuse colega lui, Jessica apropiindu-se şi luându-i linguriţa din mână.

Ea luă o altă cană din dulap şi o împinse către el. Sânii voluptuoşi ca de porţelan ai Jessicăi atinseră maşina, iar băiatul din Raphie se gândi cât de fericiţi trebuie să fie pasagerii bărbaţi din maşinuţă.

— Vreau şi eu una, îi întrerupse ea gândul la tipii care jucau An-tan-tichi-tan cu Jessica Rabbit.

— Te rog, o corectă Raphie.

— Te rog, îl imită ea, dându-şi ochii peste cap.

Jessica era nou angajată. Venise în secţia de poliţie cu şase luni în urmă, iar Raphie era mai mult decât ataşat de ea. Avea o slăbiciune pentru blonda atletică de douăzeci şi şase de ani şi o sută şaptezeci şi patru de centimetri, care părea mereu dornică de muncă şi capabilă, indiferent de îndatorire. Mai simţea că adusese o energie feminină necesară în echipa alcătuită numai din bărbaţi de la secţie. Mulţi dintre ceilalţi colegi erau de aceeaşi părere, dar nu chiar din aceleaşi motive

ca ale lui Raphie. El o privea ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată. Sau o avusese, dar o pierduse. Alungă gândul acela din minte şi o privi cum curăţă urmele zahărului care se vărsase.

În ciuda energiei Jessicăi, ochii ei – migdalaţi şi de un cafeniu atât de închis, aproape negri – ascundeau ceva în adâncul lor. Ca şi cum ar fi fost adăugat un strat proaspăt de pământ, iar buruienile sau ceea ce putrezea în interior începea să se iasă la iveală. Ochii ei aveau un mister pe care el nu dorea să-l exploreze, dar ştia că orice ar fi fost, o făcuse să meargă mai departe în acele momente de cumpănă, când cei mai sensibili ar fi mers în direcţia opusă.

— O jumătate de linguriţă n-o să mă omoare, adăugă el morocănos după ce-şi gustă cafeaua, ştiind că încă o linguriţă ar fi făcut-o perfectă.

— Dacă săptămâna trecută, când ai tras pe dreapta acel Porsche, era cât pe-aci să mori, acum o jumătate de linguriţă de zahăr te va omorî cu siguranţă. Chiar vrei să faci un alt atac de cord?

Raphie se înroşi.

— A fost un *murmur* la inimă, Jessica, nimic mai mult şi te rog să vorbeşti mai încet, spuse el în şoaptă.

— Ar trebui să te odihneşti, spuse ea mai încet.

— Medicul a spus că sunt perfect sănătos.

— Atunci medicul tău trebuie să facă un control la cap, tu n-ai fost nicicând perfect sănătos.

— Mă cunoşti doar de şase luni, mormăi el, înmânându-i cana.

— Cele mai lungi şase luni din viaţa mea, îl ironiză ea. Bine, haide, ia zahăr brun, spuse ea, simţindu-se vinovată, vârând linguriţa în punga de zahăr brun şi turnând o linguriţă plină în cafeaua lui.

— Pâine neagră, orez decorticat, zahăr brun, toate brune. Îmi aduc aminte de o perioadă când viaţa mea se vedea în culori.

— Pariez că îţi aminteşti şi de vremea când îţi puteai vedea tălpile când priveai în jos, îi replică ea instantaneu.

Străduindu-se să dizolve complet zahărul din cana lui, ea amestecă atât de energic cu linguriţa, încât în mijloc se ivi un fel de intrare. Raphie privi cu atenţie acolo şi se întrebă: dacă ar pătrunde prin intrarea din cană, oare unde ar ajunge?

— Dacă vei muri bând asta, să nu dai vina pe mine, spuse ea, în timp ce îi întinse cana.

— Dacă voi muri, te voi bântui până vei muri.

Jessica zâmbi doar cu gura, nu şi cu ochii, zâmbetul stingându-i-se undeva între buze şi baza nasului.

El privi cum portalul din cană dispărea încetul cu încetul, şi o dată cu aburul care ieşea din lichid, şansa de a pătrunde în altă lume dispărea şi ea. Da. Fusese o dimineaţă a naibii de grea. Nu o dimineaţă de zâmbete, sau poate că da. O dimineaţă de surâsuri. Nu se putea hotărî.

Raphie îi înmână Jesicăi o cană de cafea aburindă, neagră, fără zahăr, aşa cum îi plăcea ei şi amândoi se sprijiniră de masă, unul în faţa celuilalt, buzele lor sorbind cafeaua, tălpile lor atingând pământul, iar gândurile lor hoinărind printre nori.

El o studie pe Jessica, ţinând cana cu amândouă mîinile şi privind în cafeaua ei, ca într-un glob de cristal. Ce mult şi-ar fi dorit să fie aşa, ce mult şi-ar fi dorit ca să aibă darul prezicerii pentru a opri multe dintre lucrurile care se petreceau sub ochii lor. Obrajii ei palizi, ochii ei roşii, erau singurele semne care trădau dimineaţa pe care o avuseseră.

— Ce mai dimineaţă, nu, fetiţo?

Ochii migdalaţi străluciră, dar ea se stăpâni şi se îndârji. Dădu din cap şi luă o gură de cafea drept răspuns. Îşi dădea seama din încercarea ei de a-şi ascunde grimasa, că frigea, dar ea mai sorbi o dată sfidător. Înfrunta chiar şi cafeaua.

— La primul Crăciun când am fost de serviciu am jucat şah cu sergentul tot schimbul.

Ea deschise gura după o scurtă pauză.

— Ce noroc pe tine.

— Mda, dădu el aprobator din cap, rămas pe gânduri. La momentul acela nu am apreciat lucrul ăsta. Speram că voi avea parte de multă acţiune.

Ai grijă ce-ţi doreşti, era fraza care plutea în aer între ei, ca un miros urât.

— Ai câştigat?

El ieşi din transă.

— Ce să câştig?

— Jocul de şah.

— Nu, chicoti el. L-am lăsat pe sergent să câştige.

Ea strâmbă din nas.

— Eu nu te-aş lăsa să câştigi.

— Nu m-am îndoit nicio secundă că ai face asta.

Considerând că băutura fierbinte ajunsese la temperatura potrivită, Raphie luă în sfârşit o gură de cafea. Imediat se apucă de gât, tuşind şi împroşcând, prefăcându-se că moare şi ştiind imediat că în ciuda eforturilor sale de a înveseli atmosfera, ceea ce făcea era de prost gust.

Jessica de abia dacă ridică o sprânceană, continuând să-şi bea cafeaua.

El râse, apoi se lăsă iar tăcerea.

— Ai să fii bine, o asigură el.

Ea îl aprobă din cap şi răspunse scurt, de parcă ştia deja asta.

— Da. Ai sunat-o pe Mary?

El dădu din cap că da.

— Imediat. E cu sora ei.

O minciună de sezon, albă, pentru un Crăciun alb.

— Tu ai sunat pe cineva?

Ea încuviinţă, dar îşi feri privirea, neoferind mai mult, niciodată nu oferea mai mult.

— I-ai… ăă… i-ai spus?

— Nu. Nu.

— Ai să-i spui?

El se uită iar în zare.

— Nu ştiu. Tu ai să spui cuiva?

Ea ridică din umeri, cu privirea enigmatică, ca de obicei. Arătă din cap spre hol şi spre camera de detenţie.

— Băiatul rebel aşteaptă acolo.

Raphie oftă.

— Ce pierdere. (A unei vieţi, sau a propriului său timp, nu era foarte clar).

Lui i-ar folosi dacă ar şti.

Jessica făcu o pauză chiar înainte de a mai sorbi o înghiţitură şi îşi aţinti ochii ei negri migdalaţi în ochii lui, de peste buza căniі. Vocea ei era fermă, asemenea credinţei unei măicuţe, neclintită şi lipsită de orice îndoială, încât el n-ar fi trebuit să-i pună la îndoială siguranţa.

— Spune-i lui, zise ea pe un ton hotărât. Dacă nu vom spune nimănui dintre cei pe care îi cunoaştem, hai să-i spunem lui.

3.
Băiatul rebel

Raphie intră în camera de interogatoriu, de parcă ar fi intrat în sufrageria de acasă şi ar fi fost gata să se aşeze pe canapea cu picioarele întinse pentru restul zilei. Nu era nimic ameninţător în comportamentul său. În ciuda înălţimii sale de o sută optzeci şi şapte de centimetri, simţea că nu poate umple spaţiul ocupat de corpul lui fizic. Ţinea capul, ca de obicei aplecat în contemplare, sprâncenele căzute acoperindu-i ochii de mărimea unui bob de mazăre. Ţinea spatele uşor aplecat, de parcă ar fi cărat o mică cochilie în care să se adăpostească. Pe burtă avea o cochilie şi mai mare. Într-o mână ţinea un pahar de plastic, în cealaltă cana de cafea NYPD băută pe jumătate.

Băiatul rebel privi cana din mâna lui Raphie.

— Mişto. Pe naiba.

— Aşa e şi să arunci un curcan spre o fereastră.

Băiatul zâmbi superior la această întrebare şi începu să mestece unul din capetele şiretului hanoracului cu glugă.

— De ce ai făcut asta?

— Taică-miu-i un pungaş.

— M-am prins eu că nu e un cadou de Crăciun în semn de apreciere pentru un tată model. De ce te-ai gândit la curcan?

Băiatul dădu din umeri.

— Maică-mea mi-a zis să-l scot din congelator, încercă el o explicaţie.

— Şi cum a ajuns din congelator pe parchetul din casa tatălui tău?

— L-am cărat tot drumul până în apropiere, după care a zburat, zâmbi el iarăşi cu superioritate.

— Când vă gândeaţi să staţi la masă?

— Pe la trei.

— Voiam să întreb în ce zi. Îţi trebuie cel puţin douăzeci şi patru de ore timp de decongelare pentru fiecare trei kilograme de curcan. Curcanul vostru avea opt kilograme. Ar fi trebuit să-l scoateţi din congelator acum trei zile dacă voiaţi să-l mâncaţi astăzi.

— Da, bine, cum spui tu, Ratatouille. Se uită la Raphie ca şi cum ar fi fost nebun. Dacă l-aş fi umplut cu banane aş fi fost scutit de probleme?

— Motivul pentru care ţi-am spus asta este că dacă l-ai fi scos când ar fi trebuit, n-ar fi fost atât de greu încât să spargă fereastra. Asta pentru un juriu, ar putea suna ca un plan, iar banane şi curcan nu e o reţetă inteligentă.

— Dar n-am planificat asta! scânci el, arătându-şi vârsta.

Raphie luă o înghiţitură de cafea privind adolescentul.

Băiatul se uită la paharul din faţa lui şi făcu o grimasă.

— Nu beau cafea.

— Bine.

Raphie ridică paharul de plastic de pe masă şi îi goli conţinutul în cana lui.

— E caldă încă. Mersi. Deci mai spune-mi ceva despre dimineaţa asta. La ce te gândeai, fiule?

— Dacă nu eşti ticălosul acela gras prin fereastra căruia am aruncat o pasăre, nu sunt fiul tău. Şi ce e asta, o sesiune de terapie sau un interogatoriu? Vrei să mă acuzi de ceva sau nu?

— Aşteptăm să vedem dacă tatăl tău va face plângere împotriva ta.

— Nu va face, spuse el, ridicând privirea în tavan. Nu poate. Am sub şaisprezece ani. Aşa că

dacă îmi dai drumul acum, nu îţi vei mai pierde vremea cu mine.

— Mi-am pierdut deja destulă.

— E Crăciunul, mă îndoiesc că ai prea multe de făcut pe aici. El trase cu coada ochiului la burta lui. Altceva decât să mănânci gogoşi.

— Ai fi surprins.

— Pune-mă la încercare.

— Un copil tâmpit a aruncat un curcan şi a spart o fereastră azi dimineaţă.

Băiatul miji ochii şi se uită la ceasul de pe perete, care ticăia.

— Unde sunt părinţii mei?

— Spală grăsimea de pe jos.

— Ăia nu sunt părinţii mei, se răsti el. Cel puţin *ea* nu e mama mea. Dacă vin să mă ia, n-o să merg cu ei.

— A, mă îndoiesc că vor veni. El vârî mâna în buzunar şi scoase o bomboană de pom. Desfăcu tacticos ambalajul, care foşni în camera tăcută.

— Ai observat vreodată că cele cu căpşuni sunt ultimele care sunt luate din brad? zâmbi el înainte de a o introduce în gură.

— Pariez că nu mai rămâne nimic în brad când eşti tu pe acolo.

— Tatăl tău şi partenera lui…

— Care, vă rog să consemnaţi, băiatul rebel îl întrerupse pe Raphie şi se aplecă spre aparatul de înregistrat, este o curvă.

— E posibil să ne viziteze pentru a depune o plângere.

— Tata n-ar face asta, înghiţi el în sec, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Se gândeşte să o facă.

— Ba nu, scânci el. Dacă va face lucrul ăsta, va fi pus de ea. Ticăloasa.

— E foarte posibil să o facă fiindcă acum îi ninge în living.

— Ninge?

El arăta din nou ca un copil. Cu ochii mari, plini de speranţă.

Raphie mesteca bomboana.

— Unii oameni preferă să ajungă direct la ciocolată, eu prefer să o sug.

— Suge asta – băiatul rebel se apucă de şliţ.

— Asta să i-o spui prietenului tău.

— Nu sunt gay, pufni el, apoi se aplecă în faţă şi copilul din el se întoarse. Hai, spune, ninge? Vrei să mă laşi să văd? Mă uit de la fereastră.

Raphie înghiţi bomboana şi se sprijini în coate pe masă. Vorbi ferm.

— Cioburile de la fereastră au ajuns pe copilul de zece luni.

— Şi? se răzvrăti el, dându-se brusc înapoi, dar arătând îngrijorat. Începu să tragă de o pieliţă din jurul unghiei.

— Era sub pomul de Crăciun, unde a aterizat curcanul. Din fericire nu s-a tăiat. Copilul, nu curcanul. Curcanul a suferit câteva răni. Nu cred că va supravieţui.

Băiatul părea uşurat şi nedumerit în acelaşi timp.

— Când vine mama să mă ia?

— E în drum spre noi.

— Fata cu – el îşi făcu mâinile cupă peste piept – balcoane mari mi-a spus asta de acum două ore.

Raphie se supără de felul în care vorbise despre Jessica, dar rămase calm. Băiatul nu merita asta. Dar oare merita să-i spună povestea?

— Poate că mama ta merge încet cu maşina. Drumurile sunt foarte alunecoase.

Băiatul se gândi la asta şi păru îngrijorat. Continuă să tragă de pieliţa din jurul unghiei lui.

— Curcanul era prea mare, adăugă el după o pauză lungă, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii pe masă. A cumpărat un curcan la fel de mare ca atunci când el era acasă. S-a gândit că se va întoarce.

— Mama ta credea asta despre tatăl tău.

El încuviinţă.

— Când l-am scos din congelator m-a apucat nebunia. Era prea mare.

Din nou tăcere.

— Nu credeam că va sparge fereastra, spuse el, mai încet, privind pieziş. Cine şi-ar fi închipuit că un curcan poate sparge o fereastră?

El privi spre Raphie atât de disperat, încât, cu toată seriozitatea situaţiei, Raphie trebui să lupte să nu zâmbească de ghinionul lui.

— Am vrut doar să-i sperii. Ştiam că sunt acolo jucându-se de-a familia fericită.

— Ei bine, acum nu mai fac asta, cu siguranţă.

El nu spuse nimic, dar păru mai puţin fericit decât atunci când Raphie intrase.

— Un curcan de opt kilograme pare foarte mare pentru doar trei persoane.

— Mda, mă rog, tata e un grăsan ticălos, ce pot să spun…

Raphie avea aerul unui om care-şi pierde timpul. Sătul până-n gât, se ridică să plece.

— Familia lui tata venea la noi la masă în fiecare an, se dădu el bătut, strigând către Raphie, încercând să-l ţină în încăpere. Dar anul ăsta au hotărât că nu vor veni. Curcanul ăla era al naibii de mare numai pentru noi doi, repetă el, clătinând din cap.

Abandonând bravura, tonul i se schimbă.

— Când va ajunge mami aici?

Raphie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate după ce îţi vei învăţa lecţia.

— Dar e Crăciunul.

— O zi la fel de bună ca oricare să-ţi înveţi lecţia.

— Lecţiile sunt pentru copii.

Raphie zâmbi auzindu-l.

— Ce? se răsti el, defensiv.

— Eu am învăţat una într-o zi.

— O, am uitat să adaug *retardaţi*, desigur.

Raphie se îndreptă spre uşă.

— Şi ce lecţie ai învăţat? întrebă iute băiatul, iar Raphie putea ghici din vocea lui că nu voia să rămână singur.

Raphie se opri şi se răsuci pe călcâie, simţindu-se trist, arătând la fel de trist.

— Probabil că a fost o lecţie naşpa.

— Ai să descoperi că cele mai multe lecţii sunt aşa.

Băiatul rebel stătea aplecat peste masă, hanoracul lui cu glugă, cu fermoarul desfăcut atârna pe un umăr, urechile roz ieşeau din părul lui gras care stătea pe umeri, avea obrajii acoperiţi de pistrui, iar ochii albaştri senini. Era doar un copil.

Raphie oftă. Cu siguranţă va trebui să iasă mai repede la pensie fiindcă îi spunea povestea asta. Trase un scaun şi se aşeză.

— Să se consemneze, spuse Raphie, *tu* m-ai rugat să ţi-o spun.

Începutul poveştii

4.
Observatorul pantofilor

Lou Suffern trebuia să fie mereu în două locuri în acelaşi timp. Când adormea, visa. Între vise, alerga printre activităţile zilei, făcând planuri pentru ziua următoare, aşa că atunci când alarma ceasului îl trezea la şase în fiecare dimineaţă, nu era niciodată odihnit. Când era la duş repeta prezentările, iar uneori, cu o mână dincolo de perdeaua de la duş, răspundea la e-mailuri de pe BlackBerry. În timp ce lua micul dejun citea ziarul, iar când fiica lui de cinci ani îi povestea câte ceva, el asculta ştirile de dimineaţă. Când fiul lui de un anişor învăţa să facă lucruri noi în fiecare zi, faţa lui Lou arăta interes, dar în acelaşi timp creierul lui analiza de ce simte exact contrariul. Când îşi lua rămas bun de la soţie, sărutând-o, se gândea la altă femeie.

Fiecare acţiune, mişcare, întâlnire, orice gândea era mereu acoperit de altceva. Când mergea cu maşina la serviciu vorbea la telefon în trei. Micul dejun ajungea la dejun, prânzul la aperitive, băuturile se transformau în mese, mesele în gustări, gustările în… ei bine, asta depindea cât de norocos era. În acele nopţi norocoase petrecute în oricare casă, apartament, cameră de hotel sau birou, simţea că apreciază norocul şi compania celorlalţi, convingându-i desigur pe cei care nu-i împărtăşeau aprecierea – anume soţia lui – că era în altă parte. Pentru ea, el era ţintuit la o întâlnire de afaceri, într-un aeroport, termina o lucrare

importantă, sau era pierdut în nebunia traficului de Crăciun. În două locuri, în mod magic, în acelaşi timp.

Totul se suprapunea, era mereu în mişcare, mereu trebuia să fie în altă parte, îşi dorea mereu să fie în altă parte sau, mulţumită unei intervenţii divine să poată fi în ambele locuri în acelaşi timp. Petrecea cât mai puţin timp posibil cu fiecare persoană şi îi părăsea cu sentimentul că vorbise suficient. Nu întârzia, era mereu precis, mereu la timp. În afaceri îşi controla perfect timpul, în viaţă era ca un ceas de buzunar stricat. Era perfecţionist şi avea o energie nesfârşită în goana lui pentru succes. Totuşi, existau nişte limite – era dornic să bifeze lista tot mai mare a dorinţelor sale şi era atât de plin de ambiţie pentru a atinge noi înălţimi ameţitoare – ceea ce-l făcea să se avânte peste capetele persoanelor cele mai importante. Ele nu erau trecute în agendă, deşi l-ar fi putut ridica mai sus în mai multe moduri decât ar fi putut să o facă orice nouă afacere.

Într-o anumită zi de marţi dimineaţa, de-a lungul docurilor în continuă dezvoltare din Dublin, pantofii din piele neagră ai lui Lou, lustruiţi la perfecţie, călcau cu încredere în raza vizuală a unui anumit om. Acesta urmărea pantofii în mişcare în acea dimineaţă, aşa cum îi privise şi ieri şi cum presupunea că-i va vedea şi mâine. Niciun picior nu era mai bun decât celălalt, ambii aveau aceeaşi abilitate. Fiecare pas era egal în lungime, rulajul de la toc la vârf foarte precis; pantofii se îndreptau spre înainte, prima oară apăsau călcâiul, apoi împingeau degetul cel mare, îndoind glezna. Perfect de fiecare dată. Sunetul ritmic când atingeau pavajul. Nu aveau o greutate care să cutremure pământul sub ei, aşa cum se întâmpla cu alţii decapitaţi care alergau la această oră, având capul încă pe pernă, deşi corpul lor era în aer liber. Nu, pantofii lui făceau un sunet cadenţat, la fel de supărător şi de nedorit ca picăturile de ploaie pe un

acoperiş de sticlă, tivul pantalonilor lui fâlfâind uşor, ca un steag înălţat pe catarg, într-o briză uşoară.

Observatorul pantofilor aproape că aştepta ca pietrele din pavaj să se lumineze în clipa în care călca pe ele, iar proprietarul pantofilor să înceapă să danseze step, la cât de intensă şi pretenţioasă urma să fie acea zi. Pentru observator era clar că urma o zi intensă şi pretenţioasă.

De obicei pantofii negri lustruiţi ieşind de sub costumele negre impecabile treceau cu stil pe lângă observator prin uşile turnante şi păşeau în intrarea de marmură a celei mai moderne clădiri de sticlă, pentru ca mai apoi să fie înghiţiţi de mulţime. Dar în acea dimineaţă pantofii se opriră chiar în faţa observatorului. Apoi se întoarseră, cu zgomot, răsucindu-se pe cimentul rece. Observatorul nu avu de ales decât să-şi ridice privirea de la pantofi.

— Poftim, zise Lou, înmânându-i o cafea. Este un *americano*, sper că nu te superi, aveau probleme cu aparatul, aşa că n-au putut să-mi dea o *latté*.

— Atunci du-o înapoi, spuse observatorul, întorcând nasul de la paharul de cafea aburindă care i se oferise.

Spusele lui fură întâmpinate de o tăcere uluită.

— Glumeam doar, râse el văzându-i privirea mirată, apoi foarte iute – în caz că gluma n-ar fi fost apreciată, iar gestul ar fi fost regândit şi retras – luă înapoi paharul cu degetele lui îngheţate.

— Ţi se pare că arăt ca unul căruia îi pasă de spuma de lapte? zâmbi el strâmb, înainte ca privirea să i se schimbe într-una de extaz pur. Mmmm.

Îşi apropie nasul de marginea paharului pentru a simţi mirosul boabelor de cafea. Închise ochii şi o savură, nedorind ca simţul văzului să îi fure acest miros divin. Paharul fusese atât de fierbinte, sau mâinile lui atât de reci, încât îl arsese, trimiţându-i

torpile de căldură şi fiori în tot corpul. Nu ştiuse cât îi era de frig până ce nu simţise căldura.

— Mulţumesc tare mult.

— Pentru puţin. Am auzit la radio că azi va fi cea mai rece zi a anului.

Pantofii lucioşi băteau dalele de ciment, iar mănuşile erau frecate ca urmare a cuvintelor lui.

— Eu i-aş crede. Nu zic că-i ger, dar e suficient de frig pentru ca să-mi îngheţe boaşele. Dar asta mă va ajuta – el suflă uşor deasupra cafelei, pregătindu-se să ia prima sorbitură.

— Nu are zahăr, se scuză Lou.

— A, nu pot să cred. Observatorul pantofilor dădu ochii peste cap şi trase iute paharul de la gură, de parcă ar fi conţinut o substanţă letală. Am acceptat-o fără lapte, dar să uiţi de zahăr este deja prea mult.

Pricepând mesajul şi gluma, Lou râse de această dată.

— Bun, gata, am priceput.

— Cerşetorii nu au de ales, nu aşa se spune? Dar se poate spune oare că cei care au de ales ar putea ajunge cerşetori?

Observatorul ridică o sprânceană, zâmbi şi, în sfârşit, luă prima înghiţitură. Atât de absorbit de senzaţia de căldură şi de cofeina care îi traversa corpul îngheţat, nu observă că dintr-odată el devenise cel observat.

— O, sunt Gabe, se prezentă el şi întinse mâna. Gabriel, dar toată lumea care mă cunoaşte îmi spune Gabe.

Lou întinse mâna. Pielea caldă a mănuşilor strânse mâna rece.

— Sunt Lou, dar toată lumea care mă cunoaşte îmi spune ticălos.

Gabe râse.

— Eşti sincer. Ce-ar fi să-ţi spun Lou până te voi cunoaşte mai bine?

Îşi zâmbiră unul altuia, apoi tăcură, brusc stânjeniţi. Ca doi băieţei care încercau să se

împrietenească în curtea şcolii. Pantofii lustruiţi începură să se foiască, o combinaţie de paşi prin care Lou voia să se încălzească, dar şi să se hotărască dacă să plece sau să rămână. Pantofii se răsuciră încet spre clădirea de alături. El voia să urmeze direcţia pantofilor.

— O dimineaţă aglomerată, nu-i aşa? spuse Gabe liniştit, aducând pantofii iarăşi cu faţa spre el.

— Până la Crăciun mai sunt doar câteva săptămâni, e mereu o perioadă febrilă, îl aprobă Lou.

— Cu cât sunt mai mulţi oameni în jur, cu atât e mai bine pentru mine, spuse Gabe în timp ce o monedă de doăzeci de cenţi ateriză în paharul lui. Vă mulţumesc, îi spuse el doamnei care îi aruncase moneda din mers.

Din mişcarea corpului acesteia ai fi putut crede că moneda îi alunecase din buzunar, nu că fusese dăruită. El ridică privirile spre Lou făcând ochii mari şi zâmbind mânzeşte.

— Ai văzut? Mâine fac eu cinste cu cafea, se amuză el.

Lou încercă să se aplece cât se poate de discret pentru a arunca o privire în conţinutul cutiuţei. Moneda era singură pe fundul paharului.

— O, nu-ţi face griji. Îl golesc din când în când. N-aş vrea ca oamenii să creadă că-mi merge prea bine, râse el. Ştii cum este.

Lou încuviinţă, dar de fapt nu ştia cum este.

— N-aş vrea ca oamenii să ştie că am locuinţa aceea luxoasă de lângă apă, adăugă Gabe, arătând dincolo de râu.

Lou se întoarse şi se uită dincolo de Liffey la noul zgârie nori de pe cheiul Dublinului, la care se referea Gabe. Prin sticla în care se reflecta părea că acea clădire este oglinda magică din centrul oraşului. De la vasul viking care fusese reconstruit şi era ancorat la ţărm, până la macaralele şi noile clădiri de birouri şi comerciale care flancau râul

Liffey, la norii de la ultimele etaje, clădirea oglindea totul şi reflecta spre oraş, ca o plasmă gigantică. Avea forma unei vele, iar noaptea clădirea era luminată în albastru şi fusese subiectul cel mai discutat din oraş în primele luni de la inaugurare. Dar ca orice eveniment nu putea dura la nesfârşit.

— Am glumit că am casa aceea, să ştii, spuse Gabe, părând un pic preocupat că afirmaţia asta i-ar fi putut sabota veniturile.

— Îţi place clădirea aceea? întrebă Lou, privind încă absorbit spre ea.

— E preferata mea, mai ales noaptea. E unul dintre principalele motive pentru care stau aici. În afară de faptul că pe aici trece multă lume, desigur. Dar peisajul singur nu mi-ar da să mănânc.

— Noi am construit-o, spuse Lou, întorcându-se din nou spre el.

— Chiar?

Gabe îl privi cu mai multă atenţie. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, un costum la patru ace, era proaspăt ras, cu obrazul neted ca funduleţul unui bebeluş, părul îngrijit înspicat uniform cu fire de păr alb, de parcă cineva ar fi luat un recipient de sare şi, în afară de părul alb ar fi presărat şi farmec, într-un procent de 1 la 10. Lou îi amintea lui Gabe de un actor de cinema din filmele vechi, înveşmântat într-un palton lung, negru, de caşmir, emanând un aer suav şi sofisticat.

— Pariez că asta ţi-a dat să mănânci, râse Gabe, simţind un uşor acces de invidie în acel moment, ceea ce îl deranjă, fiindcă nu mai avusese acest sentiment, până ce nu-l studiase pe Lou. De când îl cunoscuse aflase două lucruri care nu îi erau de ajutor, fiindcă deodată îi era frig şi era invidios, în timp ce înainte îi fusese cald şi era mulţumit. Având acest lucru în minte, deşi se mulţumise mereu cu propria lui companie, el prevăzu că imediat ce urma să se despartă de acest domn, va trăi un sentiment de singurătate, pe care nu îl

conştientizase până atunci. Să vezi atunci invidie, frig *şi* singurătate. Ingredientele perfecte pentru o pâine amară de casă.

Clădirea făcuse mai mult decât să-l hrănească pe Lou. Îi adusese câteva premii, iar pentru el personal o casă în Howth şi noul model de Porsche pe care şi-l dorise mereu – acesta după Crăciun, mai exact, dar Lou ştia că nu trebuie să-i spună asta omului care stătea pe trotuarul rece, învelit într-o pătură murdară. În loc de asta, Lou schiţă un zâmbet politicos, făcând ca de obicei două lucruri deodată; gândindu-se la ceva, dar spunând altceva. Dar Gabe intuise diferenţa dintre cele două şi între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ei, trebuie să plec la serviciu. Lucrez chiar …

— Alături, ştiu. Recunosc pantofii. Sunt la nivelul meu, zâmbi el. Deşi ieri nu i-ai purtat pe aceştia, ci unii maro, dacă nu mă-nşel.

Sprâncenele îngrijite ale lui Lou se ridicară. Ca o piatră aruncată într-un ochi de apă, făcură să se ivească numai încreţituri pe fruntea încă netedă.

— Nu-ţi face griji, nu te urmăresc – el desprinse o mână de pe paharul fierbinte, ridicând-o în semn de apărare. Sunt aici de ceva timp. Dacă îmi tot apari în cale…

Lou izbucni în râs, apoi se uită în jos spre pantofii săi care deveniseră subiect de conversaţie.

— Incredibil.

În ciuda direcţiei privirii lui Lou, Gabe ştia că remarca îi fusese adresată lui şi abilităţii sale de a remarca pantofii, nu era un compliment făcut de Lou propriilor picioare, care deşi erau îngrijite, nu meritau asemenea laude.

— Nu te-am remarcat niciodată până acum, gândi Lou cu voce tare, iar în timp ce vorbea retrăia fiecare dimineaţă în care făcea acest traseu până la serviciu.

— Absolut în fiecare zi, spuse Gabe cu falsă mândrie în voce.

— Îmi pare rău, nu te-am observat. Lou clătină din cap. Întotdeauna sunt pe fugă, cu cineva la telefon, sau în întârziere în altă parte. Trebuie să fiu mereu în două locuri în acelaşi timp, spune soţia mea. Uneori mi-aş dori să fiu clonat, atât sunt de ocupat, râse el.

Gabe îl privi ciudat, zâmbind.

— Apropo de fugă, e prima dată când nu-i văd pe băieţii ăştia alergând. Gabe arătă cu capul spre pantofii lui Lou. Aproape că nu îi recunosc stând pe loc. Astăzi nu arde nimic înăuntru?

— Mereu arde ceva, crede-mă, râse Lou. Făcu o mişcare rapidă cu braţul şi, ca la dezvelirea unei capodopere, mâneca hainei se dădu la o parte suficient de mult pentru a da la iveală ceasul lui Rolex din aur. Ajung mereu primul la birou, aşa că nu mă grăbesc.

Se uită la ceas concentrat, dar deja se gândea la întâlnirea de după-amiază.

— În dimineaţa asta nu eşti primul, spuse Gabe.

— Ce?

Întâlnirea din mintea lui Lou fusese deranjată, iar el se afla din nou pe străzi, în faţa biroului său, vântul rece al Atlanticului biciuindu-le feţele, armatele de oameni încolonate mărşăluind spre serviciu.

Gabe făcu ochii mici.

— Mocasini maro. V-am văzut mergând împreună de câteva ori. A venit deja.

— Mocasini maro? râse Lou, nedumerit mai întâi, apoi impresionat şi imediat preocupat de identitatea persoanei care ajunsese la birou înaintea lui.

— Îl ştii, are un mers pretenţios. Ciucurii din velur fac zgomot la fiecare pas, pac-pac, de parcă i-ar arunca intenţionat. Are tălpile moi, dar calcă apăsat. Tălpi mici şi păşeşte spre exterior. Tălpile sunt mereu uzate spre exterior.

Fruntea lui Lou era brăzdată de concentrare.

— Sâmbăta poartă nişte pantofi de parcă ar coborî direct de pe iacht.

— Alfred! râse Lou, recunoscând descrierea. Asta fiindcă probabil chiar vine de pe ia… Dar se opri imediat. A venit deja?

— Cam acum jumătate de oră. Păşea grăbit după câte părea, însoţit de o altă pereche de pantofi negri, fără şireturi.

— Pantofi fără şireturi?

— Pantofi negri. Bărbăteşti. Lustruiţi, dar fără model. Simpli şi la obiect, făceau ce fac pantofii de obicei. Nu pot spune prea multe despre ei, decât că erau mult mai lenţi decât ceilalţi pantofi.

— Observi multe, remarcă Lou, întrebându-se ce fusese omul ăsta înainte de a ateriza pe pavajul rece din pragul unei intrări, dar în acelaşi timp mintea lui se străduia să-şi dea seama despre cine era vorba. Faptul că Alfred sosise atât de devreme la serviciu îl buimăcise. Umbla vorba că un coleg al lor – Cliff – avusese o cădere nervoasă, iar asta îi entuziasmase, da, erau entuzismaţi de perspectiva unui nou post. Dacă Cliff nu s-ar fi însănătoşit, ceea ce Lou spera în secret, urmau să aibă loc mari schimbări în companie şi orice comportament neobişnuit al lui Alfred avea un caracter suspect. De fapt comportamentul lui Alfred în orice etapă era suspect.

Gabe făcu cu ochiul.

— Nu cumva ai nevoie de o persoană care să observe câte ceva pe aici?

Lou desfăcu mâinile înmănuşate.

— Îmi pare rău.

— Nu-i bai. Ştii unde sunt dacă ai nevoie de mine. Sunt tipul cu Doc Martens, râse el, ridicând pătura şi arătându-şi bocancii negri.

— Mă întreb de ce au venit atât de devreme. El se uită spre Gabe, de parcă ar fi avut puteri speciale.

— Mă tem că aici nu te pot ajuta, dar să ştii că au luat masa împreună săptămâna trecută. Sau cel

puţin au plecat din clădire cam pe la ora prânzului şi s-au întors la finalul pauzei de masă. Ce au făcut între timp poţi doar ghici, chicoti el. Astăzi însă e prea frig pentru aşa ceva. Mult prea frig pentru ghicit.

— În ce zi au fost la masă?

Gabe închise iarăşi ochii.

— Cred că vineri. E rivalul tău, tipul cu mocasinii?

— Nu, e prietenul meu. Într-un fel. De fapt mai mult o cunoştinţă.

La auzul acestor veşti, Lou părea că dă pentru prima dată semne că stătea la palavre.

— E colegul meu, dar căderea nervoasă a lui Cliff este o ocazie pentru fiecare dintre noi, vezi tu ca să…

— Îi furaţi postul colegului bolnav, încheie Gabe fraza în locul lui, cu un zâmbet. Drăguţ. Pantofii care se mişcau mai încet? Cei negri? Aseară au plecat de la birou cu o pereche de Louboutins.

— Lou- Loub, ce sunt ăştia?

— Îi recunoşti după tălpile de lac roşii. Aceştia aveau tocuri de o sută douăzeci de milimetri înălţime.

— Milimetri? îl chestionă el, deci tălpi roşii, mda, spuse Lou, memorând totul.

— Ai putea pur şi simplu să-ţi *întrebi* prietenul, vreau să zic cunoştinţa, adică colegul, cu cine s-a întâlnit, sugeră Gabe cu o sclipire în ochi.

Lou nu îi răspunse la această sugestie.

— Bun, acum trebuie să plec. Am lucruri de văzut, oameni de întâlnit şi toate în acelaşi timp, crede-mă, îi făcu el din ochi. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Gabe. El îi strecură o bancnotă de zece euro în pahar.

— Să trăieşti, se lumină Gabe, luând-o imediat din pahar şi vârând-o în buzunar. El îi făcu un semn cu degetul. Să nu le spui toate astea, da?

— Ai dreptate, îl aprobă Lou.

Dar în acelaşi timp, nu era deloc de aceeaşi părere.

5.
Etajul treisprezece

— Urcaţi?

Se auziră nişte mormăieli, iar câteva persoane din liftul aglomerat dădură din cap către domnul de la etajul al doilea care privea plin de speranţă feţele adormite. Toţi răspunseseră în afară de Lou, care era prea preocupat să studieze încălţările celui care intrase în spaţiul închis, păşind peste fanta îngustă dincolo de care se căsca hăul negru de dedesubt. Bocanci maro care erau îndreptaţi spre uşa din faţă. Lou căuta tălpi roşii şi pantofi negri. Alfred sosise azi mai devreme şi probabil luase masa cu pantofii negri. Pantofii negri au plecat de la birou cu pantofii cu tălpi roşii. Dacă descoperea cine avea tălpi roşii, putea afla cu cine lucra şi atunci ar fi ştiut cu cine se întâlnea Alfred în secret. Acest procedeu i se părea mai potrivit lui Lou decât să-l întrebe pur şi simplu pe Alfred, ceea ce spunea multe despre natura onestităţii lui Alfred. La asta se gândea atunci când stătea în tăcerea stânjenitoare pe care doar un lift în care se înghesuie mai multe persoane care nu se cunosc o poate aduce.

— La ce etaj mergeţi? se auzi o voce înăbuşită din colţul liftului, unde un bărbat era bine ascuns – poate înghesuit – şi cum era singura persoană care avea acces la butoane era silit să-şi asume responsabilitatea de a comanda oprirea liftului.

— La treisprezece, vă rog, spuse noul venit.

Se auziră câteva oftaturi, iar o persoană scoase o exclamaţie de enervare.

— Nu există etajul treisprezece, replică vocea fără corp.

Uşile liftului se închiseră, iar acesta începu să urce rapid.

— Vă rog să vă grăbiţi, îl rugă el.

— Ăă… Bărbatul răscolea prin servietă căutând lista.

— Puteţi să mergeţi fie la etajul doisprezece, fie la paisprezece, îi sugeră vocea înăbuşită. Nu există treisprezece.

— Cu siguranţă trebuie să coboare la etajul paisprezece, propuse altcineva. Etajul paisprezece *este* practic etajul treisprezece.

— Vreţi să apăs pe paisprezece? întrebă vocea pe un ton mai ursuz.

— Ăă… Bărbatul continua să caute printre hârtii.

Lou nu asculta conversaţia neobişnuită din liftul în care de obicei nu se vorbea, fiindcă era preocupat să studieze pantofii din jurul lui. Mulţi pantofi negri. Unii cu modele, unii uzaţi, alţii lustruiţi, unii cu şireturi, alţii fără. Evident niciunii nu aveau tălpi roşii. Observă că pantofii de lângă el încep să se mişte de pe un picior pe altul. O pereche plecă încet de lângă el. Ridică imediat capul, când liftul se opri.

— Urcaţi? întrebă o tânără.

De data asta se auzi un cor de „da”- uri masculine.

Ea intră postându-se în faţa lui Lou care îi studia pantofii, în timp ce bărbaţii din jur se uitau la alte părţi ale corpului ei într-o tăcere grea pe care doar femeile o simt, într-un lift plin cu bărbaţi. Liftul urcă iarăşi. Şase… şapte… opt.

În sfârşit bărbatul cu bocancii maro lăsă servieta jos, fără să fi luat ceva din ea şi cu un aer abătut făcu un anunţ.

— Patterson Developments.

În timp ce bărbatul cu bocanci maro scormonea agitat prin servietă, mormăind ceva legat de etajul treisprezece, Lou deveni din preocupat enervat. Fusese sugestia lui să nu existe numărul treisprezece pe panoul liftului, deşi evident că exista etajul treisprezece. Nu era un spaţiu liber, sau nimic înainte de a ajunge la etajul paisprezece; doar etajul paisprezece nu plutea deasupra unor cărămizi invizibile. Etajul paisprezece chiar *era* treisprezece, iar birourile lui erau la etajul treisprezece. Însă erau cunoscuţi ca având sediul la etajul paisprezece. De ce lucrul ăsta nedumerea pe toată lumea, nu înţelegea; pentru el era clar ca lumina zilei.

— Bună dimineaţa, domnule Suffern, îl întâmpină secretara fără să-şi desprindă privirea dintre hârtii.

El se opri lângă biroul ei şi o privi ciudat, neînţelegând.

— Alison, spune-mi Lou, ca de obicei, te rog.

— Desigur domnule Suffern, spuse ea cu aroganţă, refuzând să-l privească în ochi.

În timp ce Alison se deplasă spre un alt birou, Lou încercă să-i vadă tălpile pantofilor. Încă stătea în faţa biroului ei când ea se întoarse, refuzând să-i întâlnească privirea în timp ce se aşeză şi începu să dactilografieze. Încercând să nu stârnească bănuieli, el se aplecă să-şi încheie şireturile trăgând cu ochiul printr-un orificiu al biroului ei.

Ea se încruntă şi se aşeză picior peste picior.

— S-a întâmplat ceva, domnule Suffern?

— Spune-mi Lou, repetă el, încă neştiind ce să creadă.

— Nu, spuse ea făcând fiţe şi privi în altă direcţie, luându-şi agenda de pe birou. Vreţi să ne uităm peste întâlnirile fixate astăzi?

Se ridică şi ocoli biroul. Bluză de mătase fixă pe corp, fustă strâmtă – ochii lui îi măsurau trupul, apoi ajunseră la pantofi.

— Ce înălţime au tocurile?

— De ce?

— Au o sută douăzeci de milimetri?

— Habar n-am. Cine măsoară tocurile în milimetri?

— Nu ştiu. Unii oameni. *Gabe*, zâmbi el, urmând-o în timp ce intrau în biroul lui, încercând să îi vadă tălpile.

— Cine naiba e Gabe? mormăi ea.

— Gabe este un om fără adăpost, râse el.

Când se întoarse spre el pentru a-l lua la întrebări, îl prinse cu capul aplecat, studiind-o.

— Te uiţi la mine la fel ca la tablourile astea de pe pereţi, se grozăvi ea.

Impresionismul modern. Nu fusese niciodată un fan al acestuia. De-a lungul zilei, în mod regulat, se oprea pentru a se uita la formele nedefinite care acopereau pereţii acestor birouri. Pete şi linii pictate de-a valma pe pânză, care reprezentaseră probabil ceva pentru artist, dar puteau fi foarte uşor aşezate cu fundul în sus sau cu faţa în spate, era cam acelaşi lucru. Se gândea la banii care se cheltuiseră pe ele – şi apoi le compară cu picturile care îi împodobeau uşa frigiderului acasă; artă naivă pictată de fiica lui, Lucy. Şi aplecând capul într-o parte, aşa cum făcuse cu Alison acum, ştia că undeva exista o educatoare care avea milioane de euro în buzunare în timp ce artiştii de patru ani, cu vopsea pe mânuţe şi limbile scoase de concentrare, primeau bomboane gumate în formă de ursuleţi, în loc de un procent din venituri.

— Ai tălpi roşii? o întrebă pe Alison, în timp ce se îndrepta spre scaunul gigantic din piele, în care ar fi putut încăpea o familie cu patru persoane.

— De ce, am călcat pe ceva?

Se ridică pe un picior şi făcu o săritură, încercând să-şi păstreze echilibrul, în timp ce-şi verifică talpa, făcându-l pe Lou să se gândească la imaginea unui câine care încearcă să-şi prindă coada.

— Nu contează. El se aşează la birou, fără chef.

Ea îl privi chiorâş, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre agenda din faţa sa.

— La opt şi jumătate ai un telefon cu Aonghus O'Sullibháin despre necesitatea de a deveni un vorbitor fluent de irlandeză pentru a cumpăra acel teren din Connemara. Totuşi, spre norocul tău, am aranjat ca acea conversaţie să fie *as Béarla.*

Ea zâmbi superior aruncându-şi capul spre spate, aidoma unui cal, dându-şi la o parte şuviţele de păr de pe faţă.

— La opt patruzeci şi cinci ai o întâlnire cu Barry Brennan în legătură cu melcii pe care i-a găsit pe terenul din Cork.

— Ţine pumnii strânşi să nu fie prea mulţi, mormăi el.

— Cine ştie, domnule, ar putea fi rude cu dumneavoastră. Aveţi rude în Cork? Tot nu voia să-l privească. La nouă şi jumătate…

— Stai puţin.

În ciuda faptului că era singur cu ea în încăpere, Lou se uită în jur, sperând să primească un ajutor.

— De ce îmi spui *domnule*? Ce te-a apucat astăzi?

Ea privi într-o parte, mormăind ceva de genul „Tu nu eşti cu siguranţă un domn".

— Ce-ai spus? Dar nu aşteptă ca ea să-i răspundă. Am o zi aglomerată, m-aş putea descurca fără sarcasmul tău, mulţumesc. Şi de când agenda zilei trebuie anunţată de dimineaţă?

— Credeam că, dacă vei auzi *o voce răspicată* care să-ţi spună cât este de plină ziua ta, ai putea decide să-mi laşi mână liberă ca să-ţi fixez mai puţine întâlniri în viitor.

— Vrei să munceşti mai puţin Alison, despre asta este vorba?

— Nu, roşi ea. Nicidecum. Mă gândeam că ai putea să-ţi schimbi un pic rutina de lucru. În loc să petreci zilele ca un nebun, alergând de colo-colo, ai putea să-ţi petreci mai *mult* timp cu mai *puţini* clienţi. Clienţi pe care să-i faci mai fericiţi.

— Alison, eşti nouă în companie, aşa că nu voi lua în seamă ce ai spus, dar să ştii că aşa conduc eu afacerile, e clar? Îmi place să fiu ocupat, n-am nevoie de o pauză de masă de două ore şi să fac lecţii cu copiii la masa din bucătărie. Ai spus ceva de clienţi mai fericiţi – spuse el mijind privirea – ai primit reclamaţii?

— Mama ta. Soţia ta, spuse ea oţărâtă. Fratele tău. Sora ta. Fiica ta.

— Fiica mea are patru ani.

— A sunat când ai uitat să o iei de la lecţiile de dans joia trecută.

— Asta nu contează, făcu el o grimasă. Fiindcă fiica mea de patru ani nu va provoca o pierdere de sute de milioane de euro companiei, nu-i aşa? Ai primit reclamaţii de la alţi oameni, care nu poartă *acelaşi* nume de familie cu al meu?

Alison căzu pe gânduri.

— Sora ta şi-a luat înapoi numele de fată după divorţ?

El o privi fără expresie.

— Atunci nu, domnule.

— Care-i treaba cu *domnule* ăsta?

— M-am gândit – spuse ea roşie la faţă – că dacă vei continua să mă tratezi ca pe o străină, voi proceda şi eu la fel.

— Cum adică te tratez ca pe o străină?

Ea privi în altă parte.

— Alison, suntem la birou, ce ai vrea să fac?, murmură el cu voce scăzută. Să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut să o fac cu tine, în timp ce discutăm despre întâlnirile programate azi?

— Nu ai făcut-o cu mine, doar ne-am sărutat.

— Mă rog, dădu el din mână plictisit. Despre ce e vorba?

Ea nu răspunse, dar obrajii îi ardeau.

— Poate că Alfred mi-a spus ceva.

Inima lui făcu atunci un lucru neobişnuit, pe care nu-l mai făcuse până atunci. Un soi de pâlpâire.

— Ce ţi-a spus?

Ea îi evită privirea şi începu să se joace cu colţul unei pagini.

— Mi-a spus ceva de genul că ai lipsit la întâlnirea de săptămâna trecută.

— Nu ceva de genul, vreau să ştiu exact ce ţi-a spus.

Ea se zbârli.

— Ei bine, după întâlnirea de săptămâna trecută cu domnul O'Sullivan, el – adică Alfred, înghiţi ea, mi-a sugerat să încerc să te controlez mai mult. Ştia că sunt nouă aici, iar sfatul lui a fost să nu te mai las să ratezi o altă întâlnire importantă.

Lui Lou îi fierbea sângele în vene, iar prin minte îi treceau tot felul de gânduri. Nu mai simţise niciodată o asemenea tulburare. Îşi petrecuse toată viaţa alergând de la un lucru la altul, ratând jumătate din primul pentru a ajunge la capătul celui de-al doilea. Făcea asta toată ziua şi zi de zi, simţind mereu că era în depăşire pentru a ajunge pe cineva din urmă. Era o muncă grea şi obositoare. Făcuse mari sacrificii pentru a ajunge acolo unde se afla. Îşi iubea munca, era profesionist adevărat, dedicat fiecărui aspect al ei. Să fie criticat fiindcă lipsise la o întâlnire care nici măcar nu fusese programată în dimineaţa când îşi luase liber, îl înfuria. Îl înfuria şi faptul că acest lucru se datorase familiei. Dacă ar fi ratat această întâlnire fiindcă era la o altă întâlnire programată nu ar fi făcut atâta caz, dar în acest caz se mânie pe mama lui. Pe ea trebuise să o ia din spital, după ce i se făcuse o operaţie la şold, în dimineaţa aceea. Se înfuriase pe soţia lui care îl convinsese să facă asta după ce sugestia lui de a trimite o maşină ca să o ia de acolo o mâniase până peste poate. Îl supăraseră şi sora lui Marcia şi fratele lui mai mare Quentin care nu făcuseră acest lucru. Era un om ocupat, iar singura dată când pusese familia mai presus de serviciu, a trebuit să plătească preţul. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră, muşcându-şi

buzele şi simţind o asemenea furie încât îi venea să ia telefonul, să-şi sune toată familia şi să le spună:

— Vedeţi? De asta nu pot fi mereu cu voi. Vedeţi? Uite ce-aţi făcut acum!

— Nu i-ai spus că a trebuit să o iau pe mama de la spital?

Spusese asta încet fiindcă ura să spună aşa ceva. Ura să audă aceste cuvinte, pe care le dispreţuia când le auzea rostite de alţi colegi. Ura scuzele, ura ca vieţile lor personale să fie aduse la birou. Pentru el era o lipsă de profesionalism. Ori îţi făceai treaba, ori nu.

— Nu, fiindcă era prima mea săptămână aici, iar domnul Patterson era lângă el şi n-am ştiut ce ai fi vrut să le spun…

— Domnul Patterson era cu el? întrebă Lou, cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

Ea încuviinţă, cu ochii măriţi, ca o jucărie din acelea care au arc în locul gâtului.

— Am înţeles. Inima lui începu să încetinească, înţelegând ce se petrecea. Dragul lui prieten Alfred făcea şmecheriile lui obişnuite. Şmecherii de care Lou credea că fusese scutit până acum. Alfred nu făcea niciodată lucrurile ca la carte, vedea lucrurile dintr-o perspectivă ciudată, în conversaţii proceda la fel; încerca mereu să-şi dea seama care e cel mai bun mod din care să iasă, în orice situaţie.

Lou căută cu privirea ceva pe birou.

— Unde e corespondenţa mea?

— La etajul doisprezece. Băiatul care făcea practică s-a încurcat din cauza faptului că etajul treisprezece lipseşte.

— Etajul treisprezece nu lipseşte! Noi *suntem* la acest etaj! Ce naiba au păţit cu toţii azi?

— Suntem la etajul paisprezece, iar faptul că nu există etajul treisprezece a fost o greşeală îngrozitoare de proiectare.

— Nu e o greşeală de proiectare, spuse el pentru a se apăra. Unele dintre cele mai mari clădiri din lume nu au etajul treisprezece.

— Nici acoperişuri.

— Ce?

— Colloseum-ul nu are acoperiş.

— Ce?! se răsti el din nou, neînţelegând. Spune-i băiatului care face practică ca de acum să o ia pe scări şi să numere etajele. Aşa nu va mai greşi. Dar de ce se ocupă un practicant de acest lucru?

— Harry spune că nu are suficient personal.

— Nu are personal? E nevoie de o singură persoană care să se urce în lift şi să-mi aducă la etaj corespondenţa aia nenorocită. Cum adică nu are personal? Vocea lui urcă câteva octave. Până şi o maimuţă ar putea face treaba asta. Există oameni care ar muri numai să lucreze într-un loc ca…

— Într-un loc ca ce? întrebă Alison, dar Lou nu o mai auzea, fiindcă se întorsese cu spatele şi privea de la fereastra lui de sus spre trotuar, având o expresie neobişnuită pe chip pe care ea o putea vedea reflectată în geam.

Ea se îndepărtă încet, simţind, pentru prima dată în ultimele săptămâni o uşoară uşurare că aventura lor, deşi numai o pipăială pe întuneric, nu mersese mai departe; poate că îl judecase greşit, poate că era ceva în neregulă cu el. Ea era nouă în companie şi nu îl înţelegea complet. Tot ce ştia despre el era că îi amintea de Iepurele din Alice în Ţara Minunilor, părând mereu că a întârziat la o întâlnire foarte importantă, dar reuşind să ajungă la toate întâlnirile exact la ţanc. Era un om amabil pentru cei cu care se întâlnea şi avea succes la serviciu. În plus era chipeş, fermecător şi conducea un Porsche şi alte lucruri de acest fel, pe care ea le preţuia mai mult decât orice altceva. Sigur, simţise un pic că o mustră conştiinţa pentru ce se întâmplase săptămâna trecută cu Lou când vorbise cu soţia lui la telefon, dar totul fusese şters, după părerea lui Alison, de naivitatea ei absolută când era vorba de infidelităţile soţului ei. În plus, toţi avem câte un punct slab şi oricine poate fi iertat dacă călcâiul lui Ahile se întâmpla să fie chiar ea.

— Ce pantofi poartă Alfred? strigă Lou, înainte ca ea să închidă uşa.

Ea se întoarse în birou.

— Care Alfred?

— Berkeley.

— Nu ştiu, se înroşi ea la faţă. De ce vrei să ştii?

— Pentru un cadou de Crăciun.

— Pantofi? Vrei să-i dai cadou lui Alfred o pereche de *pantofi*? Dar am comandat deja la *Harrod's* coşuri de Crăciun pentru toată lumea, aşa cum mi-ai cerut.

— Află asta pentru mine. Dar nu vreau să fie evident. Interesează-te aşa, în treacăt, vreau să-i fac o surpriză.

Ea îl privi suspicios, mijind din nou privirea.

— Sigur.

— O, iar fata cea nouă de la clienţi. Cum o cheamă, Sandra, Sarah.

— Deirdre.

— Interesează-te şi de pantofii ei. Vezi dacă au tălpi roşii.

— Nu au. Sunt de la Top Shop. Ghete negre pe picior, din velur cu model. Mi-am cumpărat şi eu o pereche anul trecut. Când erau la modă.

Spunând acestea, se îndepărtă.

Lou oftă, se prăbuşi în scaunul lui supradimensionat şi se apăsă cu degetele la baza nasului sperând să oprească migrena care se contura. Poate că o lua razna. Petrecuse deja cincisprezece minute azi dimineaţă vorbind cu un om fără adăpost, timp care ar fi putut fi utilizat mai bine, ceea ce nu-i stătea deloc în caracter, dar fusese silit să se oprească. Era ceva în comportamentul acelui tânăr care îl făcuse să se oprească şi să-i ofere cafeaua lui. Nefiind în stare să se concentreze la agenda zilei, se întoarse încă o dată pentru a privi oraşul. Decoraţiuni gigantice de Crăciun împodobeau cheiul şi podurile; vâsc şi clopote uriaşe, care se legănau dintr-o parte în alta. Râul Liffey avea nivelul ridicat şi curgea pe sub

fereastra lui spre Golful Dublin. Străzile erau pline de oameni care se îndreptau spre serviciu, purtaţi de curenţi, în aceeaşi direcţie cu cea a râului. Călcau pe pavaj, trecând în viteză pe lângă uriaşele siluete de cupru îmbrăcate în haine ponosite, create pentru a-i comemora pe cei care în timpul foametei fuseseră siliţi să străbată acest chei pentru a emigra. În loc de bocceluţele cu câteva lucruşoare, irlandezii din acest cartier duceau acum câte o cafea *Starbucks* într-o mână, serviete în cealaltă, femeile mergeau la birou asortând pantofii sport la fustă, şi purtând în genţi pantofii cu toc. Un destin cu totul diferit şi nesfârşite ocazii care îi aşteaptă pe aceşti oameni.

Static era doar Gabe, care stătea ascuns în pragul uşii, lângă intrare, acoperit cu o pătură şi privind pantofii ce treceau pe lângă el, fără ca el să aibă şanse asemănătoare cu stăpânii acestora. Deşi, privit de la etajul al treisprezecelea, se zărea ca fiind un pic mai mare decât un punct pe trotuar, Lou îi vedea braţul ridicându-se şi coborând în timp ce îşi bea cafeaua, făcând ca fiecare înghiţitură să dureze, deşi acum aceasta se răcise probabil. Gabe îl intriga. Nu în ultimul rând datorită talentului său de a-şi reaminti fiecare pereche de pantofi care intra în clădire, de parcă ar fi fost formule matematice, dar mai alarmant fiindcă persoana de dincolo de acei ochi albaştri îi era foarte familiară. De fapt îi amintea lui Lou de el însuşi. Cei doi bărbaţi aveau cam aceeaşi vârstă şi, dacă ar fi fost ferchezuit, Gabe ar fi putut fi uşor confundat cu Lou. Părea un om arătos, prietenos şi capabil. Ar fi putut atât de uşor să fie Lou cel care stătea afară pe trotuar privind lumea care trecea, şi totuşi cât de diferite erau vieţile lor.

În acel moment, de parcă ar fi simţit ochii lui Lou aţintiţi asupra lui, Gabe ridică privirea. Era cu treisprezece etaje mai sus, iar Lou simţea că Gabe i se uită direct în suflet, ochii lui sfredelindu-l.

Asta îl nedumerea pe Lou. Implicarea lui în dezvoltarea acestei clădiri îl făcea să ştie, dincolo de orice îndoială, că privind de afară nu puteai vedea înăuntru. Gabe nu l-ar fi putut vedea cum stătea şi se uita în sus, cu bărbia în aer şi o mână streaşină la ochi pentru a opri lumina, aproape ca un salut. Probabil se uita doar la vreo reflexie de vreun fel, se gândea pe bună dreptate Lou, poate o pasăre trecuse pe deasupra şi îi atrăsese atenţia. E clar, o reflexie, doar atât putea fi. Dar privirea lui Gabe era atât de intensă când ajunse la etajul treisprezece, spre fereastra biroului lui Lou, apoi spre ochii lui, încât îl făcu pe Lou să îndepărteze gândul că era nevăzut. Ridică mâna, zâmbi gâtuit şi schiţă un salut. Înainte de a mai aştepta vreo reacţie de la Gabe, îşi îndepărtă scaunul de fereastră şi se răsuci, având pulsul accelerat, de parcă ar fi fost prins făcând ceva ce nu trebuia.

Sună telefonul. Era Alison, care nu părea deloc fericită.

— Înainte de a-ţi spune ce am de zis, vreau să-ţi spun că am absolvit facultatea de management cu media nouă.

— Felicitări, zise Lou.

Ea îşi drese vocea.

— Hai să-ţi spun. Alfred poartă mocasini maro, măsura şapte. Se pare că are zece perechi de acelaşi fel pe care-i poartă zi de zi, aşa că nu cred că ideea de a-i lua o altă pereche pe post de cadou de Crăciun ar fi binevenită. Nu ştiu ce marcă sunt, dar lucrul trist este că aş putea să aflu lucrul ăsta pentru tine.

Ea îşi recăpătă suflul.

— Cât despre pantofii cu tălpi roşii, Louise a cumpărat o pereche nouă şi i-a purtat săptămâna trecută, dar au ros-o la glezne, aşa că i-a dus înapoi la magazin, însă vânzătorii n-au vrut să-i primească fiindcă era evident că îi purtase, talpa roşie era un pic roasă.

— Cine e Louise?

— Secretara domnului Patterson.

— Aş vrea să afli de la ea cu cine a plecat de la serviciu în fiecare zi săptămâna trecută.

— Nici gând, nu e în fişa postului!

— Poţi pleca mai devreme de la serviciu dacă reuşeşti să afli asta.

— Bine.

— Îţi mulţumesc că rezişti la o asemenea tensiune.

— Nicio problemă, mă pregătesc pentru cumpărăturile de Crăciun.

— Nu uita şi de lista mea.

Deci, în ciuda faptului că aflase foarte puţin, acelaşi sentiment ciudat puse stăpânire pe inima lui, ceea ce alţii ar fi numit-o panică. Iar bărbatul de afară avusese dreptate în legătură cu pantofii, nu fusese un lunatic, aşa cum sperase în secret. Mai devreme, Gabe îl întrebase dacă nu avea nevoie de un ochi care să observe clădirea, aşa că, luând telefonul, Lou îşi reconsideră decizia de mai devreme.

— Te rog să-mi faci legătura cu Harry de la curierat şi te rog să iei una din cămăşile mele de schimb, o cravată, pantaloni din dulap şi să le duci jos, tipului care stă aşezat lângă uşă. Du-l mai întâi la toaleta bărbaţilor, asigură-te că e curat, apoi condu-l în camera unde se ia corespondenţa. Numele lui este Gabe, iar Harry îl va aştepta. Îi voi rezolva mica lui problemă de personal.

— Ce?

— Gabe. E prescurtarea de la Gabriel. Dar spune-i Gabe.

— Nu, am vrut să spun…

— În acest moment te rog. Alison?

— Ce e?

— Mi-a plăcut sărutul nostru de săptămâna trecută şi aştept cu nerăbdare să o facem în viitor.

Auzi cum îi scapă un mic hohot de râs înainte să închidă telefonul.

Iar o făcuse. Deşi, de regulă, spunea adevărul, avea calitatea aproape admirabilă de a spune şi câte o minciună sfruntată. Şi ajutând pe altcineva – Gabe – se ajuta şi pe sine; o faptă bună era un adevărat triumf pentru suflet. În ciuda acestui lucru, Lou ştia că undeva în spatele conspiraţiei şi a salvării sufletului se afla un alt complot care era începutul unei salvări de alt gen. A pielii lui proprii. Şi chiar mai adânc, în străfundurile sufletului său de bărbat-ceapă, ştia că această mână întinsă era determinată de teamă. Nu doar de teama că – dacă toată raţiunea şi norocul l-ar fi părăsit – Lou ar fi putut să se afle în poziţia lui Gabe în acest moment, dar într-un strat atât de departe de suprafaţă, încât aproape că nu era simţit şi nu era cu siguranţă văzut, exista teama unei fisuri – un impuls în ingineria proprie a carierei lui Lou. Voia să o ignore, dar îl necăjea. Teama era acolo, fusese acolo mereu, dar era deghizată în altceva pentru ca ceilalţi să nu o poată vedea.

La fel cum era şi etajul treisprezece.

6.
O afacere pecetluită

În timp ce întâlnirea lui Lou cu domnul Brennan în legătură cu melcii – slavă cerului nu mulţi, dar totuşi problematici – de pe terenul în construcţie din Cork era pe punctul de a se încheia, Alison apăru la uşa biroului acestuia, privind neliniştită, ţinând încă teancul de haine pentru Gabe în braţele ei desfăcute.

— Scuze, Barry, trebuie să încheiem acum, spuse iute Lou. Trebuie să fug, trebuie să fiu în două locuri în acest moment, amândouă în partea cealaltă a oraşului şi ştii cum e traficul.

Şi aşa, cu un zâmbet de porţelan şi o strângere caldă de mână, domnul Brennan se trezi iar în lift, coborând la parter cu paltonul împăturit pe braţ şi hârţoagele îndesate în servieta înghesuită sub celălalt. Totuşi, fusese o întâlnire plăcută.

— A spus nu? o întrebă Lou pe Alison.

— Cine?

— Gabe. N-a vrut să vină?

— Nu era nimeni acolo, răspunse ea încurcată. Am stat la recepţie şi l-am tot strigat pe nume – Doamne, cât a fost de jenant – şi n-a venit nimeni. Asta a fost o glumă, Lou? Nu pot să cred că m-ai păcălit din nou după ce m-ai făcut să-l duc pe ungurul acela care vindea trandafiri în biroul lui Alfred.

— Nu e o glumă.

O luă de braţ şi o trase spre fereastră.

— Dar nu e nimeni acolo – spuse ea cu exasperare în glas.

Lou se uită pe geam şi îl văzu pe Gabe în acelaşi loc, pe jos. Începuse să plouă mărunt, la început cu stropi mari, apoi în rafale biciuitoare, după care stropii se transformară în lapoviţă. Gabe se trase mai aproape de uşă, îşi strânse picioarele la piept, cât mai departe de trotuarul ud. Îşi ridică gluga hanoracului pe cap şi strânse şiretul, care privit de la etajul treisprezece părea să fi tras de corzile sufletului lui Lou.

— Acela nu e un bărbat? întrebă el, arătând spre fereastră.

Ea îşi concentră privirea, îşi apropie nasul de geam şi se bâlbâi.

— Ba da, dar…

El îi luă hainele de pe braţe.

— Mă duc eu, îi spuse.

Imediat ce Lou ieşi prin uşile turnante ale clădirii, aerul îngheţat îi biciui faţa. I se opri respiraţia de la frig şi simţea ploaia ca nişte cuburi de gheaţă alunecându-i pe piele.

Gabe se concentra intenţionat la pantofii care treceau pe lângă el, gândindu-se la altceva, fără îndoială încercând să ignore elementele care îl loveau din toate părţile. Mintea lui era în altă parte, oriunde, numai aici nu. Pe o plajă unde era cald, cu nisip catifelat şi unde râul Liffey din faţa lui era o mare nesfârşită. În acea lume simţea un fel de binecuvântare, pe care n-ar fi trebuit să o simtă un om în situaţia lui. Dar chipul lui nu reflecta această stare. Nu mai avea privirea aceea mulţumită de dimineaţă. Ochii săi albaştri erau mai reci, căldura din ei se dusese în timp ce urmărea pantofii lui Lou, îndreptându-se de la uşile turnante până la pătura lui.

Gabe urmărise aceşti pantofi, desigur, imaginându-şi că sunt picioarele unui localnic care lucra pe plaja unde stătea acum tolănit. Localnicul venea spre el cu un pahar de cocktail aflat într-un

echilibru periculos în mijlocul tăvii, ţinând tava sus, departe de corp, ca braţele unui candelabru. Gabe comandase băutura de ceva vreme, dar nu se supără fiindcă întârzie. Era o zi mai caldă decât de obicei, nisipul era ticsit de corpuri ciocolatiu strălucitor, mirosind a nucă de cocos, aşa că îi iertă această întârziere. Aerul cald şi umed îi încetinea pe toţi. Picioarele încălţate în şlapi care se apropiau de el se cufundau în nisip, risipind nisip în aer cu fiecare pas. Pe măsură ce se apropiau, granulele de nisip deveniră stropi de ploaie, iar şlapii se transformară într-o pereche familiară de pantofi lustruiţi. Gabe ridică privirea, sperând să vadă un cocktail multicolor, plin cu fructe şi umbreluţe de hârtie în vârf. În loc de asta îl văzu pe Lou cu un teanc de haine pe braţ şi îi luă o clipă să revină în prezent, la frig, la zgomotul traficului şi la goana şi îmbrânceala care îi înlocuise paradisul lui tropical.

Nici Lou nu mai arăta ca dimineaţă. Părul lui nu mai avea bretonul acela lucios şi perfect pieptănat, ca al lui Cary Grant, umerii costumului parcă erau acoperiţi de mătreaţă, căci din cer cădeau fulgi mici pe costumul lui scump şi dura un pic până se topeau. Era neobişnuit de răvăşit, iar umerii lui de obicei relaxaţi erau aduşi înainte, într-un efort de a-şi apăra urechile de frig. Tremura, simţind lipsa paltonului din caşmir, ca o oaie proaspăt tunsă, acum golaşă, cu smocuri de blană pe ici pe colo.

— Vrei o slujbă? îl întrebă Lou sigur de sine, dar vocea îi era înceată şi blajină, căci jumătate din volum îi fusese luat de vânt şi întrebarea îi fusese pusă unui străin aflat jos pe trotuar.

Gabe zâmbi cu simplitate.

— Eşti sigur?

Luat prin surprindere de reacţia lui, Lou dădu din cap că da. Nu se aştepta la o îmbrăţişare şi la un sărut, dar oferta lui părea ca ceva la care se *aştepta*. Asta nu-i plăcea. Era mai obişnuit să i se dănţuiască de bucurie, cu exclamaţii de ooo şi aaa

şi mulţumesc şi cuvinte îndatoritoare. Dar nu primi nimic din toate astea de la Gabe. Primi doar un zâmbet liniştit şi – după ce aruncase pătura de pe el şi se ridică cât era de înalt – o strângere de mână recunoscătoare – care, în ciuda temperaturii de afară, era surprinzător de caldă. Fără ca Gabe să mai audă vreun cuvânt era ca şi cum ei pecetluiau o înţelegere, pe care Lou nu îşi amintea să o fi negociat.

Stăteau în picioare, având exact aceeaşi înălţime, iar ochii albaştri ai fiecăruia se uitau fix în ochii celuilalt, ai lui Gabe de sub gluga care fusese trasă pe ochi, ca a unui călugăr. Îl priveau pe Lou cu o asemenea intensitate, încât Lou clipi şi se uită într-o altă direcţie. În timp ce clipi i se strecură un fir de îndoială în minte, acum că ceea ce fusese doar un gând al unei fapte bune devenea realitate. Îndoiala adia ca un oaspete încăpăţânat din holul unui hotel unde nu a făcut rezervare, iar Lou stătea în spatele ghişeului de la recepţie, neştiind ce decizie să ia. Unde să cazeze îndoiala. Să o păstreze sau să o îndepărteze. Avea multe întrebări pe care să i le pună lui Gabe, multe lucruri pe care probabil ar fi dorit să le ştie, dar în clipa aceea se gândea la unul singur.

— Pot avea încredere în tine? îl întrebă Lou.

Voia să fie convins, ca mintea lui să stea liniştită, dar nu se gândea că va primi un asemenea răspuns.

Gabe răspuse fără să clipească.

— Pe de-a-ntregul.

Apartamentul Prezidenţial i se cuvenea domnului pentru cuvântul dat.

7.
După o oarecare chibzuială

Gabe şi Lou plecară din aerul îngheţat şi pătrunseră în căldura sălii de la intrare. Cu pereţi, podea şi stâlpi de granit desenaţi în spirale de crem, caramel şi culori de ciocolată Cadbury, lui Gabe aproape că-i venea să muşte din ceva. Ştiuse că-i era frig, dar până ce nu simţise căldura, nu avusese idee în ce măsură. Lou simţi toţi ochii aţintiţi asupra lui când îi arătă omului cu aspect de cerşetor drumul pe lângă recepţie până la toaleta bărbaţilor de la parter. Nepreaştiind de ce, Lou se apucă să verifice fiecare cabină a toaletei înainte de a vorbi.

— Uite, ţi-am adus astea. Lou îi înmână teancul de haine, care erau acum un pic umede. Poţi să le păstrezi.

Se întoarse cu faţa la oglindă pentru a-şi pieptăna părul în poziţia perfectă, scutură fulgii şi stropii de ploaie de pe umeri şi încercă din răsputeri să revină la normalitate, fizic şi mental, în timp ce Gabe examina încet hainele. Pantaloni gri Gucci, o cămaşă albă, o cravată de mătase gri cu alb. Le atingea cu delicateţe, de parcă o singură atingere le-ar fi transformat în zdrenţe.

În timp ce Gabe îşi abandonă pătura într-un colţ, apoi intră într-una dintre cabine pentru a se îmbrăca, Lou străbătea încăperea dintr-o parte în alta răspunzând la telefoane şi la e-mailuri. Era atât de ocupat cu munca încât atunci când ridică

privirea de la aparat nu-l recunoscu pe bărbatul din faţa lui şi îşi îndreptă din nou atenţia spre BlackBerry. Dar apoi ridică încet capul, dându-şi seama printr-o tresărire că era Gabe.

Singurul lucru care trăda faptul că era acelaşi om o constituia perechea murdară de ghete Doc Martens de sub pantalonii Gucci. Totul i se potrivea perfect, iar Gabe stătea în faţa oglinzii, admirându-se în sus şi în jos ca într-o transă. Fesul care acoperise capul lui Gabe dădea acum la iveală o claie de păr negru, asemănător cu cel al lui Lou, doar că mai murdar. Căldura înlocuise frigul din oase, buzele îi erau acum pline şi roşii, obrajii roz, în loc de culoarea palidă de mai devreme.

Lou nu prea ştiu ce să spună, dar simţind un moment care era mult mai intens decât ce l-ar fi făcut să se simtă în largul lui, spuse ceva de suprafaţă.

— Ştii chestia cu pantofii pe care mi-ai spus-o mai devreme?

Gabe făcu semn că da.

— A fost bună. Nu m-ar deranja dacă ai fi atent şi în continuare la astfel de lucruri. Spune-mi din când în când ce mai vezi.

Gabe încuviinţă în tăcere.

— Ai unde să stai?

— Da.

Gabe se privi în oglindă; vocea lui era abia auzită.

— Deci ai o adresă pe care să i-o dai lui Harry? El e şeful tău.

— Nu vei fi tu şeful meu?

— Nu.

Îşi scoase BlackBerry-ul din buzunar şi începu să apese pe butoane fără a căuta ceva anume.

— Vei fi într-un alt… departament.

— A, desigur.

Gabe se îndreptă, părând un pic încurcat fiindcă crezuse altceva.

— Bine. Grozav. Îţi mulţumesc tare mult, Lou, pe bune.

Lou dădu din cap, simţindu-se jenat.

— Uite, îi înmână el pieptănul, privind în altă parte.

— Mersi.

Gabe îl luă, dădu drumul la robinet, apoi începu să-şi pieptene părul ciufulit. Lou îl zori, după care îl conduse spre ieşirea de la toaletă şi merseră pe culoarul de marmură spre lifturi.

Gabe îi întinse pieptănul lui Lou. Acesta clătină din cap şi făcu un gest că nu mai are nevoie de el, privind în jur să se asigure că nimeni altcineva nu mai zărise gestul.

— Păstrează-l. Ai un număr de angajat, cod de asigurat, chestii din astea? începu el să îl descoasă.

Gabe clătină din cap, îngrijorat. Îşi mângâia cravata de mătase, de parcă ar fi fost un animal de companie de care îi era teamă să nu o ia la fugă.

— Nu-ţi face griji, vom rezolva toate astea. Bine. Se îndepărtă, căci începuse să îi sune telefonul. Mă grăbesc, trebuie să fiu în mai multe locuri în acest moment.

— Desigur. Mulţumesc din nou. Eu unde…?

Dar Gabe fu întrerupt căci Lou o luase la sănătoasa pe hol, cu mişcări nervoase în timp ce vorbea la telefon, pe jumătate mergând, pe jumătate dansând, aşa cum fac cei care vorbesc la mobile. Mâna lui stângă clincănea mărunţişul din buzunar, mâna lui dreaptă era lipită de ureche.

— Gata, Michael, trebuie să fug. Lou închise cu un pocnet telefonul şi făcu o exclamaţie de enervare când găsi o mulţime şi mai mare de oameni care aştepta lifturile.

— Lucrurile astea trebuie neapărat să fie rezolvate, se răsti el.

Gabe îl fixă cu o privire pe care Lou nu o putea descifra.

— Ce e?

— Unde mă duc? întrebă el din nou.

— O, scuze, trebuie să cobori un etaj. Camera de curieri.

— Aha. El păru că rămâne pe gânduri, apoi iarăşi afişă expresia lui plăcută. Bine, mulţam fain, dădu el din cap.

— Ai mai lucrat într-un asemenea post? Pariez că e… ăă… un loc foarte interesant.

Lou ştia că făcuse un gest minunat oferindu-i lui Gabe un loc de muncă şi că nu era nimic în neregulă cu postul pe care i-l propunea, dar într-un fel simţea că nu era suficient, că tânărul aflat în faţa lui nu era doar capabil, dar se şi aştepta la mai mult. Nu avea o explicaţie rezonabilă a motivului pentru care se simţea astfel, fiindcă Gabe era la fel de blând, prietenos şi de recunoscător cum fusese din prima clipă în care îl întâlnise, dar era ceva în felul în care… mă rog, era ceva.

— Vrei să ne întâlnim la prânz? îl întrebă Gabe cu speranţă în glas.

— Nu pot, răspunse Lou, în timp ce telefonul îi ţârâi din nou în buzunar. Am astăzi o zi atât de încărcată şi trebuie să… se opri, căci uşile liftului se deschiseră, iar oamenii începură să urce. Gabe făcu un pas pentru a urca împreună cu Lou.

— Liftul acesta urcă, spuse încet Lou, cuvinte menite a fi o barieră în calea lui Gabe.

— A, bine. Gabe făcu câţiva paşi înapoi. Dar înainte ca uşile să se închidă şi câţiva oameni să alerge ca să-l prindă, Gabe mai puse o întrebare.

— De ce faci asta pentru mine?

Lou înghiţi cu noduri şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Consideră că e un cadou.

Iar uşile se închiseră.

Când Lou ajunse în sfârşit la etajul treisprezece, fu mai mult decât surprins să ajungă în zona biroului său şi să-l vadă pe Gabe împingând un cărucior pentru corespondenţă, punând pachete şi plicuri pe birourile oamenilor.

Neştiind ce să spună în loc să se gândească la timpul cât durase pentru a ajunge la acest etaj, el privea cu gura căscată la Gabe.

— Îmm. Gabe se uita nesigur de la stânga la dreapta. Aici e etajul treisprezece, nu-i aşa?

— Este paisprezece, replică Lou pe nerăsuflate, rostind cuvintele mai mult din obişnuinţă, fără să îşi dea seama ce spunea. Sigur că aici trebuie să fii, doar că… încercă să spună, dar se opri ducându-şi mâna la frunte, care era fierbinte.

Spera ca acele clipe în care stătuse în ploaie fără palton să nu îi fi provocat o răceală. Ai ajuns aici atât de repede încât… nu contează, clătină el din cap. Lifturile astea blestemate, mormăi ca pentru sine, îndreptându-se spre birou.

Alison sări de pe scaun, blocându-i intrarea în birou.

— Marcia e la telefon, strigă ea tare. Din nou.

Gabe împinse căruciorul spre capătul coridorului pluşat al altui birou, una dintre roţi scârţâind puternic în liniştea holului. Lou îl urmări uluit pentru o clipă, apoi ieşi din transă.

— Nu am timp, Alison, sincer, trebuie să fiu în altă parte acum şi am o întâlnire înainte să pot pleca. Unde-mi sunt cheile? Şi începu să cotrobăiască prin buzunarele paltonului care atârna în cuierul din colţ.

— A sunat de trei ori de azi dimineaţă, şuieră ea, blocând receptorul şi ţinându-l departe ca şi cum ar fi fost o otravă. Probabil consideră că nu îţi transmit mesajele ei.

— Mesaje? o tachină el. Nu-mi amintesc să-mi fi lăsat mesaje.

Alison se răsti cu o voce piţigăiată, ţinând receptorul sus, în aer, astfel încât Lou să nu ajungă la el.

— Să nu îndrăzneşti să faci asta, nu da vina pe mine! Sunt deja trei mesaje pe biroul tău, şi toate numai de azi dimineaţă! Iar familia ta oricum mă urăşte şi aşa.

— Poate că au motive, nu? Lou se apropie de ea, făcând-o să se retragă spre biroul ei.

Dezbrăcând-o din priviri, el avansă cu două degete pe braţul ei şi îi luă receptorul. Auzi o tuse uşoară din spatele lui şi făcu un pas în faţă trăgând telefonul la ureche. Prefăcându-se că nu-i pasă, se întoarse nepăsător pe călcâie pentru a vedea cine îl întrerupsese.

Gabe. Cu căruciorul lui scârţâitor pe care de data asta, ca prin minune, nu îl auzise.

— Da, Marcia, spuse el la telefon, către sora lui. Da, sigur că am primit zece mii de mesaje de la tine. Alison a fost drăguţă şi mi le-a transmis pe toate.

Zâmbi dulce spre Alison care scoase limba la el, înainte de a-l conduce pe Gabe în biroul lui Lou. Acesta se ridică pe vârfuri, privindu-l cu atenţie pe Gabe.

Urmând-o pe Alison în biroul lui Lou, Gabe privi de jur împrejur camera imensă, ca un copil la grădina zoologică. Lou observă cum priveşte baia imensă din dreapta, ferestrele mari cât peretele, cu o panoramă superbă asupra oraşului, biroul gigantic din stejar care ocupa mai mult spaţiu decât era necesar, canapeaua de pe partea stângă, masa de consiliu pentru zece persoane, plasma de un metru de pe perete. Era la fel de mare, sau mai mare decât orice apartament din Dublin.

Gabe se uita prin încăpere, peste tot. Expresia de pe chipul lui era greu de descifrat, apoi ochii lor se întâlniră şi Gabe zâmbi. Şi zâmbetul era curios. Nu era chiar faţa admirativă pe care o spera Lou şi cu siguranţă nu exprima invidie. Era mai mult o privire amuzată. Indiferent ce ar fi fost, ucise imediat mândria şi satisfacţia care stăteau în rândul emoţiilor pe care planificase să le trăiască apoi. Era un zâmbet care părea a fi doar pentru Lou, dar problema era că Lou nu era prea sigur dacă gluma era despre el, sau dacă râdea de ea împreună cu

Gabe. Simţind o lipsă de încredere cu care nu era obişnuit, dădu din cap spre el, aprobator.

Între timp, la telefon, Marcia continua să spună verzi şi uscate, iar Lou simţi cum capul i se înfierbântă.

— Lou? Lou mă asculţi? întrebă ea încet.

— Desigur, Marcia, dar acum nu pot să rămân pe loc fiindcă trebuie să fiu în două locuri şi niciunul dintre ele nu se află aici, spuse el, apoi după o scurtă pauză râse, ca să îndulcească lovitura.

— Da, ştiu, eşti atât de ocupat, spuse ea şi, fără intenţia de a-l lua peste picior, adăugă, nu te-aş deranja la serviciu dacă ai mai veni şi tu duminica pe aici, din când în când.

— Iar începi. El dădu ochii peste cap, aşteptând să audă predica obişnuită.

— Nu, nu iar încep, te rog să mă asculţi. Lou, am nevoie de ajutorul tău. Ştii că nu te-aş deranja, dar eu şi Rick trecem acum prin perioada asta cu divorţul şi… oftă ea, am nevoie de ajutor cu petrecerea, nu pot face asta singură.

— Sigur că nu poţi.

Nu prea ştia ce putea sau nu să facă ea, fiindcă nu avea habar despre ce vorbea, era atât de preocupat cu paranoia care îl cuprinsese privind mişcările lui Gabe prin birou.

Întinse firul telefonului până în colţul camerei, pentru a-şi lua paltonul. Într-o încercare neîndemânatică de a apuca haina, ţinând în acelaşi timp telefonul între ureche şi umăr, scăpă receptorul. Îşi puse paltonul înainte de a se apleca pentru a lua receptorul. Marcia încă vorbea.

— Deci poţi măcar să-mi răspunzi la o singură întrebare legată de locul petrecerii?

— Locul petrecerii, repetă Lou. Mobilul îi sună în buzunar, iar el închise difuzorul, nedorind nimic mai mult decât să răspundă.

Ea nu răspunse pentru o clipă.

— Da. Locul petrecerii, spuse ea atât de încet, încât Lou trebui să-şi încordeze urechea pentru a o auzi.

— A, da locul petrecerii de… Se uită spre Alison foarte alarmat, care veni spre el ţinând un bileţel galben.

— Aha! exclamă Lou, smulgându-l din mâna ei şi rostind cuvintele, ca şi cum le-ar fi citit. Pentru aniversarea tatălui tău – adică a tatălui *meu*. Vrei un loc pentru petrecerea de aniversare a tatei.

Lou simţi încă o dată o prezenţă în spatele lui.

— Da, spuse Marcia uşurată. Dar nu am nevoie de o sală, avem deja două, ţii minte că ţi-am spus? Vreau doar să mă ajuţi să aleg una dintre ele. Quentin o vrea pe una, iar eu pe cealaltă, iar mamei îi e indiferent şi…

— Nu mă poţi suna pe mobil, Marcia? Chiar trebuie să fug, voi întârzia la un prânz de afaceri.

— Nu, Lou! Spune-mi doar pe care…

— Uite ce e, am un loc grozav de petrecere, o întrerupse el iarăşi, uitându-se la ceas. Tatei îi va plăcea şi toată lumea se va simţi minunat, vorbi el pe un ton repezit.

— Nu vreau să mergem în altă parte. Ştii cum e tata. Doar o mică adunare de familie într-un loc intim, unde el să se simtă în largul lui.

— Intim şi în largul lui. Am înţeles. El luă un pix din mâna lui Alison şi scrise o notă pe bileţel pentru petrecerea pe care spera că o va organiza ea. Perfect! În ce dată e?

— De ziua lui. Vocea ei era tot mai stinsă cu fiecare cuvânt.

— Am înţeles, de ziua lui.

El ridică privirea întrebător spre Alison care îşi luă agenda şi începu să o răsfoiască la viteză maximă.

— Credeam că vrei să o facem în weekend, ca toată lumea să se poată dezlănţui. Ştii tu, să-l lăsăm pe unchiul Leo să-şi facă de cap pe ringul de dans, zâmbi el dispreţuitor.

— Tocmai a fost diagnosticat cu cancer de prostată.

— Nu asta voiam să spun. Deci care weekend ar fi mai aproape? improviză el.

— Ziua tatei cade într-o vineri, spuse ea obosită. E pe douăzeci şi unu decembrie, Lou. La fel cum a fost anul trecut şi în fiecare an înainte de asta.

— Douăzeci şi unu decembrie, bun.

El se uită acuzator spre Alison, care tremura fiindcă nu găsise această informaţie înainte.

— Asta înseamnă în weekend-ul următor, Marcia, de ce ai amânat până acum?

— Nu e târziu, ţi-am spus că totul e aranjat. Ambele săli sunt pregătite.

Lou nu o mai asculta, luă agenda de la Alison şi începu să o răsfoiască.

— A, nu, îţi vine să crezi? E data când avem petrecerea de Crăciun la serviciu şi chiar trebuie să fiu acolo. Vin câţiva clienţi foarte importanţi. Putem face petrecerea tatei sâmbătă, atunci pot face nişte schimbări, gândi el cu voce tare. Da, sâmbătă ar putea încăpea.

— Tatăl tău împlineşte *şaptezeci* de ani, nu poţi schimba data din cauza unei petreceri la serviciu, spuse ea dezamăgită. În plus muzica, mâncarea, totul a fost deja stabilit pentru acea zi. Trebuie doar să hotărâm care dintre cele două locuri de petrecere este…

— Anulăm totul, spuse Lou, trecând pe lângă colţul biroului şi pregătindu-se să închidă telefonul. Sala la care mă gândesc are propriul meniu şi muzică, aşa că nu va trebui să mişti un deget, da? Gata, am rezolvat. Grozav. Ţi-o dau acum pe Alison ca să stabileşti cu ea toate detaliile.

El lăsă receptorul pe birou şi îşi luă servieta.

Deşi simţea prezenţa lui Gabe în spatele lui, nu se întoarse.

— E totul bine, Gabe? întrebă el, ridicând dosarele de pe biroul lui Alison şi punându-le în servieta lui de pe birou.

— Mda, grozav. Mă gândeam să cobor cu tine în lift, fiindcă văd că avem acelaşi drum.

Lou închise servieta, se întoarse şi nu încetini deloc în drumul lui spre lift, gândindu-se brusc că făcuse o mare greşeală şi că acum trebuia să îi arate lui Gabe că, dincolo de intenţiile lui de a-i găsi o slujbă, nu însemna că îşi dorea o companie. Apăsă butonul liftului şi în timp ce îl aştepta să sosească, îşi făcu de lucru cu telefonul.

— Deci ai o soră? întrebă Gabe pe un ton liniştit.

— Mda, răspunse Lou, trimiţând un SMS, simţindu-se ca la şcoală şi încercând să scape de cel cu care fusese amabil mai devreme. Dar de data asta telefonul nu îi mai suna.

— E grozav.

— Îmm.

— Ce-ai spus?

Gabe întrebase atât de scurt, încât Lou ridică privirea spre el.

— Nu te-am auzit, spuse Gabe, ca un profesor de şcoală.

Pe Lou, dintr-un motiv necunoscut îl cuprinse un sentiment de vinovăţie şi îşi puse telefonul înapoi în buzunar.

— Scuze Gabe, se frecă el la sprânceană. A fost o zi ciudată, parcă nu sunt eu însumi astăzi.

— Atunci cine eşti?

Lou îl privi nedumerit, dar Gabe îi zâmbea.

— Spuneai ceva despre sora ta.

— Chiar? Ei bine, ea este Marcia, aşa cum o ştim, oftă el. Mă înnebuneşte cu organizarea petrecerii pentru aniversarea de şaptezeci de ani a tatei. Din păcate e în aceeaşi zi ca şi petrecerea de Crăciun de la serviciu, ceea ce îmi creează nişte probleme, vezi tu. Aici e întotdeauna o noapte de pomină – spuse el făcându-i cu ochiul lui Gabe. O să vezi despre ce e vorba. Dar acum vreau să îi iau organizarea acestui eveniment de pe cap, să ia şi ea o pauză.

— Nu crezi că-i place să o organizeze? întrebă Gabe.

Lou privi pieziş. Marciei îi plăcea să organizeze petrecerea pe care o plănuise un an întreg. Luând-o din mâinile ei, de fapt îşi uşura lucrurile pentru el. Nu putea suporta cele douăzeci de telefoane pe zi despre felul prăjiturilor sau dacă e de acord ca trei dintre mătuşile ramolite să stea peste noapte la el, sau dacă poate să îi împrumute câteva tacâmuri pentru bufet. De când mariajul ei se încheiase, îşi concentrase atenţia doar pe această petrecere. Dacă ar fi dat mariajului ei tot atâta atenţie cât dădea petrecerii ăleia tâmpite, n-ar mai fi trebuit să plângă pe umărul prietenelor în fiecare zi. Preluând această responsabilitate, Lou îi făcea o favoare atât ei cât şi lui însuşi. Realiza două lucruri în acelaşi timp. Exact aşa cum îi plăcea.

— Dar totuşi *vei merge* la petrecerea tatălui tău, nu-i aşa? întrebă Gabe. Tatăl tău împlineşte şap-te-zeci de ani, silabisi el. Nu poţi să ratezi aşa ceva.

Pe Lou îl cuprinse din nou iritarea şi stânjeneala. Nu înţelegea dacă Gabe îl mustra sau încerca doar să fie prietenos, îl privi cu coada ochiului pentru a-l cerceta, dar Gabe se uita printre plicurile de pe cărucior, pentru a vedea la ce etaj trebuie să coboare.

— A, sigur că voi *merge*, zâmbi Lou fals. Voi trece un pic pe acolo, la un moment dat. *Aşa* m-am gândit de la început.

Vocea lui Lou era un pic forţată. De ce naiba se simţea dator să-i explice?

Gabe nu comentă, iar după câteva secunde tensionate de tăcere, Lou apăsă butonul de chemare a liftului de câteva ori la rând.

— Ale naibii lifturi, sunt atât de încete, mormăi el.

În sfârşit uşile se deschiseră, iar în liftul aglomerat nu mai era loc decât pentru o singură persoană. Gabe şi Lou se priviră unul pe celălalt.

— Hai odată, să urce unul dintre voi, se auzi o voce supărată dinăuntru.

— Urcă tu, spuse Gabe, eu trebuie să duc căruciorul jos. O să-l iau pe următorul.

— Eşti sigur?

— Hai sărutaţi-vă şi să o luăm din loc, strigă cineva, iar ceilalţi se înveseliră.

Lou intră grăbit, neputând uita privirea rece a lui Gabe când uşile se închiseră, iar liftul coborî încet.

După doar două opriri, ajunseră la parter şi, fiindcă se afla în spate, Lou îi aşteptă pe ceilalţi să coboare. Privea salariaţii care ieşeau pe uşile holului pentru pauza de masă, înfofoliţi, pregătiţi pentru vremea rea.

Mulţimea se risipi, iar inima i se opri în loc când îl văzu pe Gabe stând lângă postul de pază, sprijinit de cărucior, căutându-l din ochi prin mulţime.

Lou coborî agale din lift şi se îndreptă spre el.

— Am uitat să-ţi las asta pe birou. Gabe îi înmână un plic subţire. A fost ascuns sub corespondenţa altcuiva.

Lou luă plicul şi, fără să-l privească, îl vârî în buzunarul hainei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gabe, deşi în vocea lui nu se simţea deloc îngrijorarea.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Lou îl ţintui din priviri pe Gabe. Cum ai ajuns aici atât de repede?

— Aici? Gabe arătă spre pardoseală.

— Mda, aici, răspunse sarcastic Lou. La parter. Urma să aştepţi liftul următor. De la etajul treisprezece. Acum mai puţin de treizeci de secunde.

— A, da. Gabe îl aprobă zâmbind. N-aş spune că a fost chiar acum treizeci de secunde.

— Şi?

— Şi… ezită el, cred că am ajuns aici mai repede decât tine.

Gabe ridică din umeri, apoi trase opritorul roţii căruciorului cu piciorul şi se pregăti să o ia din loc.

În acelaşi moment telefonul lui Lou începu să sune, iar BlackBerry-ul îi semnală primirea unui e-mail.

— Ar trebui să te grăbeşti, spuse Gabe îndepărtându-se. Lucruri de văzut, oameni de întâlnit, imită ca un ecou cuvintele lui Lou.

Apoi afişă un zâmbet de porţelan care avu efectul opus sentimentului cald de bunătate pe care i-l transmisese lui Lou de dimineaţă. În schimb trimisese torpile de frică şi îngrijorare drept spre inima lui şi în stomac. În locurile acelea două. În acelaşi timp.

8.
Puding şi plăcintă

Era zece şi jumătate noaptea când oraşul îl alungă pe Lou trimiţându-l pe drumul de coastă care îl ducea la casa lui din Howth, comitatul Dublin. Pe malul mării se întindea un rând de case, ca o ramă decorată a unui tablou perfect.

Bătute de vânt şi erodate de o atmosferă impregnată de aer sărat, casele erau pătrunse de spiritul american, având Moş Crăciuni giganţi şi reni pe acoperişurile pline de ghirlande strălucitoare. La fiecare fereastră cu draperiile date la o parte licăreau luminiţele brazilor de Crăciun, iar el îşi amintea cum, atunci când era mic, încerca să numere copacii de pe marginea drumului, pentru ca până să ajungă acasă să îi treacă timpul mai uşor. De cealaltă parte a golfului se vedeau Dalkey şi Kiliney. Luminile Dublinului licăreau dincolo de negrul de petrol al mării, ca nişte ţipari electrici în adâncul unui puţ.

Howth fusese dintotdeauna destinaţia de vis pentru Lou. Fiecare amintire a lui începuse literalmente aici, primul lui sentiment de dorinţă, de a vrea să aparţină acelui loc şi apoi de a-l poseda. Portul de pescuit şi iahting din nordul comitatului Dublin era o staţiune populară suburbană în nordul Capului Howth, la cincisprezece kilometri de Dublin. Era un sat cu istorie; drumuri stâncoase care treceau prin satul Howth şi ruinele abaţiei, un castel din secolul al

cincisprezecelea, cu superbe grădini de rododendron şi multe faruri care mărgineau linia de coastă. Era un sat aglomerat şi vestit, plin de cârciumi, hoteluri şi restaurante pescăreşti. Avea o privelişte care-ţi tăia respiraţia asupra golfului Dublin şi a munţilor Wicklow sau a văii Boyne de la poale. Howth era o peninsulă legată de restul ţării printr-o limbă de pământ. Doar această fâşie de pământ făcea legătura între viaţa zilnică a lui Lou şi viaţa familiei lui. O simplă fâşie, astfel încât atunci când erau zile furtunoase Lou privea învolburatul Liffey de la fereastra biroului său în zilele vântoase şi îşi imagina valurile cenuşii şi feroce lovindu-se de acea fâşie, atingând pământul ca nişte limbi de foc, ameninţând să separe familia lui de restul ţării. Uneori, în acele zile în care visa cu ochii deschişi, era departe de familia lui, despărţit de ei pentru totdeauna. În momentele mai plăcute, se imagina alături de ei, protejându-i, aidoma unui scut.

În spatele grădinii amenajate era un teren accidentat, necultivat, plin de buruieni şi ierburi înalte până la brâu, care dădea spre golful Dublin. În faţă puteai vedea Ireland's Eye şi într-o zi senină priveliştea era atât de uluitoare, de parcă un ecran verde fusese atârnat de nori şi rostogolit pe suprafaţa oceanului. De-a lungul ţărmului era un dig, unde lui Lou îi plăcea să se plimbe. Se plimba singur. Deşi odinioară nu se plimba de unul singur pe acolo; iubirea lui pentru dig începuse din copilărie când părinţii îi aduceau pe el, Marcia şi fratele lui mai mare, Quentin, la Howth în fiecare duminică, fie ploaie, fie soare, pentru o plimbare pe dig. Zilele acelea erau fie atât de toride încât avea poftă de îngheţată imediat ce punea piciorul pe dig, fie atât de furtunoase, când vântul bătea cu atâta putere, încât se ţineau strâns unul pe celălalt, ca să nu se facă nevăzuţi de pe pământ şi să fie aruncaţi în mare.

În acele zile petrecute cu familia, Lou dispărea în lumea lui. Fiindcă în acele zile era pirat pe mări. Era salvamar. Era soldat. Era balenă. Era orice îşi dorea să fie. Era orice nu era de fapt. În primele momente ale fiecărei plimbări pe dig, începea prin a merge cu spatele; privea maşina lor aflată în parcare până ce culoarea ei de un roşu aprins nu se mai zărea, iar oamenii se transformau în pinguini; puncte negre care făceau mişcări greu de definit.

Lui Lou încă îi plăcea să se plimbe pe dig; era oaza lui de linişte. Îi plăcea să privească maşinile şi casele cocoţate pe stânci care deveneau tot mai mici când el se îndepărta de pământ. Stătea lipit de far, privind amândoi în zare. Aici, după o săptămână lungă la serviciu, îşi putea arunca toate grijile în apă şi le vedea cum aterizează cu un clipocit şi se duc pe fundul apei.

Dar în acea noapte, când Lou se întorcea acasă după prima întâlnire cu Gabe, era prea târziu ca să se plimbe pe dig. Nu putea vedea peisajul, doar întuneric, şi din când în când semnalizarea farului. În ciuda orei şi a faptului că era mijlocul săptămânii, satul nu mai era refugiul acela liniştit. Fiind atât de aproape de Crăciun, fiecare restaurant duduia de dineuri, petreceri de Crăciun, întâlniri anuale şi petreceri. Toate bărcile erau trase la ţărm, focile plecaseră de lângă dig, cu burţile pline de macroul care le fusese aruncat de turişti. Drumul întortocheat care urca anevoie spre vârf era negru şi tăcut acum şi, simţind că se apropie de casă şi nu mai e nimeni prin preajmă, Lou apăsă acceleraţia maşinii lui Porche 911. Lăsă geamul în jos şi simţi aerul îngheţat fluturându-i prin păr. Zgomotul motorului se auzea cu ecou printre dealuri şi copaci, în timp ce urca spre vârful Howth. Sub el, oraşul clipea cu un milion de lumini, urmărindu-i urcuşul prin muntele împădurit, aidoma unui păianjen în iarbă.

Ca frişca de pe tortul zilei care se încheiase, auzi o sirenă, apoi privind în oglinda retrovizoare trase

o înjurătură văzând maşina poliţiei care venea în urma lui cu luminile de avertizare aprinse. Luă piciorul de pe acceleraţie, sperând că va fi depăşit, dar nu avea rost, urgenţa era chiar el. Semnaliză şi trase pe dreapta, puse mâinile pe volan şi aşteptă poliţistul, a cărui figură îi era familiară, să coboare din maşină. Acesta se îndreptă agale spre maşina lui Lou, privind în jur, ca şi cum s-ar fi plimbat, dându-i acestuia răgazul necesar pentru a-şi încorda mintea şi a-şi aminti numele sergentului. Lou închise muzica ce era dată la maximum şi îl privi cu atenţie în oglinda retrovizoare, sperând că figura lui îl va ajuta să-şi amintească şi numele. Poliţistul se opri lângă portiera lui Lou şi se aplecă spre geamul deschis.

— Domnule Suffern, spuse el, fără vreo notă de sarcasm, spre uşurarea lui Lou.

— Sergent O'Reilly. Îşi amintise numele lui chiar la ţanc şi îi zâmbi cu toţi dinţii, ca un cimpanzeu dresat.

— Ne găsim într-o situaţie care ne este familiară, spuse sergentul O'Reilly făcând o grimasă. Din nefericire pentru tine, amândoi ne îndreptăm spre casă la aceeaşi oră.

— Aveţi dreptate, domnule. Îmi cer scuze. Drumul era liber, am crezut că nu fac niciun rău. Nu e niciun păcătos pe afară.

— Doar câţiva inocenţi. Asta e mereu problema.

— Iar eu sunt unul dintre ei, domnule judecător, râse Lou, ridicând mâinile în apărarea lui. E ultimul sector de drum înainte de a ajunge acasă, credeţi-mă, am apăsat pe acceleraţie doar cu câteva secunde înainte să mă trageţi pe dreapta. Muream de nerăbdare să ajung acasă, la familia mea. Nu vă mint.

— Am auzit zgomotul motorului de la Sutton Cross, departe de acest punct.

— E o noapte liniştită.

— Şi un motor zgomotos, ştiu asta, dar nu se ştie niciodată, domnule Suffern. Nu se ştie

niciodată.

— Cred că de data asta nu mă lăsaţi să scap doar cu un avertisment, zâmbi Lou, încercând să pună în zâmbetul lui victorios toată sinceritatea şi scuzele lui. Amândouă în acelaşi timp.

— Ştiţi care e limita de viteză, presupun?

— Şaizeci de kilometri.

— Nu *peste o sută*…

Sergentul se opri brusc în mijlocul propoziţiei şi se îndreptă de spate, făcându-l pe Lou să nu mai poată menţine contactul vizual cu el, ci să-i vadă doar cureaua. Neştiind ce vrea sergentul, rămase aşezat, privind pe fereastră drumul din faţa lui, sperând că nu i se vor mai adăuga puncte de penalizare pe permis. La douăsprezece puncte i se ridica permisul, iar acum avea deja opt puncte. Trase cu coada ochiului la sergent şi îl văzu ţinându-se de buzunarul stâng.

— Doriţi ceva de scris? îl întrebă Lou, întinzând mâna spre buzunarul din interior.

Sergentul dădu un pas înapoi şi se întoarse cu spatele.

— Vă simţiţi bine? întrebă îngrijorat Lou. Întinse mâna spre mânerul portierei, apoi se răzgândi.

Sergentul bâigui ceva neinteligibil, tonul sugerând un soi de ameninţare. Se îndepărtă, iar prin oglinda laterală Lou îl privi întorcându-se încet la maşina lui. Avea un mers ciudat. Părea că-şi trage un pic piciorul stâng în timp ce mergea. Era oare beat? Apoi sergentul deschise portiera, intră în maşină, porni motorul, întoarse şi pe-aci ţi-e calea. Lou se încruntă; ziua de azi, chiar şi în amurg, devenea tot mai bizară cu fiecare clipă.

Lou opri pe alee, având aceeaşi mândrie şi satisfacţie pe care le simţea în fiecare seară când ajungea acasă. Pentru majoritatea oamenilor obişnuiţi mărimea nu conta, dar Lou nu voia să fie oarecare şi vedea lucrurile pe care le poseda ca o măsură a omului care era. Voia ce era mai bun din

tot, iar pentru el mărimea şi cantitatea erau o asemenea măsură. Deşi se afla pe o alee sigură şi pe vârful Howth erau doar câteva case, aranjase ca zidurile gardului să fie foarte înalte şi prevăzuse la intrare porţi electronice, cu camere de luat vederi.

Luminile erau stinse în camerele copiilor care dădeau spre faţa casei, iar Lou simţi instantaneu o uşurare inexplicabilă.

— Am ajuns, strigă el către casa tăcută. Se auzi un zgomot al unei femei care respira greu, extrem de agitată, repetând mişcări în faţa televizorului, pe hol. Exerciţiile lui Ruth de pe DVD.

Îşi lărgi nodul de la cravată şi deschise nasturele de sus al cămăşii, îşi scoase pantofii, simţi căldura pardoselii încălzite care îi mângâia picioarele pe marmură şi începu să răsfoiască corespondenţa de pe măsuţa din hol. Mintea lui începu încet să se relaxeze, iar conversaţiile purtate la diferitele întâlniri şi la telefon să se estompeze. Deşi încă se mai gândea la ele, vocile păreau îndepărtate. De fiecare dată când mai dădea jos un rând din haine – paltonul aruncat pe spătarul scaunului, sacoul costumului pe masă, pantofii aruncaţi cât colo, cravată pe masă, dar alunecând pe jos, servieta ici, mărunţişul şi cheile colo, simţea că evenimentele zilei se îndepărtau.

— Bună, strigă el, mai tare de această dată, dându-şi seama că nimeni – adică soţia lui – nu venise să îl întâmpine. Poate era ocupată respirând până la patru, cum făcea femeia de pe ecran.

— Şşşş, auzi el o voce de undeva de la etajul al doilea, urmată de scârţâitul parchetului, căci soţia lui Ruth venea la parter.

Asta îl deranja. Nu scârţâitul, fiindcă era o casă veche şi nu putea fi făcut mare lucru în privinţa asta, dar să i se spună să tacă era o problemă. După o zi în care vorbise nonstop, folosind cuvinte inteligente de jargon, convingătoare, şi avusese conversaţii inteligente, făcuse oferte, urmărise şi încheiase contracte, nimeni din cei cu care se

întâlnise nu-i spusese *Şşşş*. Ăsta era apanajul profesorilor şi al bibliotecarilor. Nu al unor adulţi în propriile lor case. Simţea că părăsise lumea reală şi intrase într-o creşă. Imediat, la doar un minut după ce trecea de uşa de la intrare simţea iritarea. Se întâmplase de multe ori în ultimul timp.

— De abia am reuşit să-l adorm pe Pud. Nu are o noapte liniştită, explică Ruth, de pe scări, vorbind în şoaptă. Acest fel de a vorbi, deşi Lou înţelegea că era necesar, nu-i plăcea. Ca şi în cazul lui *Şşşş*, acest limbaj şoptit era pentru copiii din clasă sau adolescenţii care se furişau pe uşă afară din case. Nu-i plăceau aceste limitări, mai ales în propria lui casă. Deci şi asta îl irita.

„Pud" la care se referise ea, era fiul lor mic, Ross. Deşi avea acum ceva mai mult de un an, era grăsuţ, aşa cum sunt bebeluşii, iar carnea lui semăna cu un aluat necopt al unui croissant sau cu un puding. De aici porecla Pud, care, din nefericire pentru cel care fusese botezat „Ross", părea că îi va rămâne mult timp.

— Şi ce e nou în asta? mormăi el, referindu-se la lipsa de dorinţă a lui Pud de a dormi, în timp ce se uita prin corespondenţă, după un plic care să nu semene a factură. Deschise câteva şi le goli pe măsuţa din hol. Bucăţi de hârtie ruptă căzură pe jos.

Ruth coborî scările, îmbrăcată într-un trening de velur sau o pijama, Lou nu putea niciodată să le deosebească. Părul ei lung ciocolatiu era legat la spate într-o coadă de cal şi târşâia picioarele – zgomotul papucilor ei deranjându-l mai rău decât zgomotul aspiratorului, care i se părea a fi cel mai greu de suportat.

— Bună, zâmbi ea, şi aerul obosit dispăru, dând la iveală o licărire, o pâlpâire a femeii cu care se căsătorise. Apoi imediat imaginea aceasta se stinse, iar el se întrebă dacă era doar imaginaţia lui, sau dacă partea aceea a ei fusese vreodată

acolo. Femeia al cărei chip îl vedea zi de zi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe buze.

— Ai avut o zi bună? îl întrebă ea.

— Plină.

— Dar bună?

Conţinutul unui anumit plic îi acapară interesul. După câteva secunde Lou simţi intensitatea privirii ei.

— Hmm? ridică el privirea spre ea.

— Am întrebat dacă ai avut o zi bună.

— Da, şi ţi-am răspuns că a fost plină.

— Iar eu te-am întrebat dacă ai avut o zi bună. Toate zilele tale sunt pline, dar nu toate sunt bune. Sper că aceasta a fost bună, zise ea tensionată.

— După vocea ta nu pari să speri că a fost bună, spuse el, fără să o privească, citind restul scrisorii.

— Când te-am întrebat prima oară, asta se simţea în vocea mea. Ea menţinu un ton liniştit.

— Ruth, citesc corespondenţa!

— Văd că faci asta, mormăi ea, aplecându-se să ia de jos plicurile rupte, de lângă măsuţa din hol.

— Şi ce-ai mai făcut azi? o întrebă el, deschizând încă un plic. Hârtia îşi luă zborul pe jos.

— Nebunia obişnuită. Am făcut curăţenie prin casă chiar înainte să vii tu, pentru a mia oară – accentuă ea cuvintele, aplecându-se să ia un alt ghemotoc de hârtie. Marcia m-a sunat astăzi de câteva ori; te căuta pe tine. Asta am aflat când am reuşit să găsesc telefonul. Pud l-a ascuns iarăşi, mi-a trebuit o groază de timp ca să-l găsesc. Vrea să o ajutăm să hotărască locul pentru aniversarea tatălui tău. I-a plăcut ideea unui cort mare aici, dar Quentin n-a fost de acord. Vrea să o facem la clubul de iaht. Cred că tatălui tău i-ar plăcea ambele localuri – nu, mint, cred că tatălui tău nu i-ar plăcea niciunul dintre ele, dar cum vede că nu-l întreabă nimeni ce-şi doreşte, va fi fericit cu oricare. Mama ta nu se amestecă. Deci, ce i-ai spus?

Tăcere. Ea îl aşteptă răbdătoare să citească ultima pagină a documentului aşteptând ca el să-i răspundă. După ce termină, el îl împături, îl lăsă pe măsuţa din hol şi luă alt plic.

— Iubitule?

— Hmm?

— Te-am întrebat despre Marcia, se oţărî ea şi începu să culeagă bucăţelele de hârtie căzute la pământ.

— A, da. El despături alt document. Mi-a spus, ăă… el deveni atent la conţinutul scrisorii.

— Da? spuse ea mai tare.

El ridică privirea spre ea, de parcă ar fi observat pentru prima dată că se afla acolo.

— M-a sunat în legătură cu petrecerea, făcu el o grimasă.

— Ştiu.

— De unde ştii? El îşi reluă lectura.

— Pentru că ea, nu contează.

După o pauză reîncepu.

— E atât de încântată de petrecerea asta, nu-i aşa? E grozav să o vezi că e entuziasmată şi se implică atât după anul pe care l-a avut. A vorbit o grămadă despre mâncare şi muzică… Ruth se opri chicotind.

Tăcere.

— Îmm?

— Marcia, spuse ea, frecându-se obosită la ochi. Vorbim despre Marcia, dar văd că eşti ocupat, aşa că…

Ea se îndreptă spre bucătărie.

— A, despre ea. Îi iau de pe cap organizarea petrecerii. Alison se va ocupa de tot.

Ea se opri în loc.

— Alison?

— Da, secretara mea. E nouă. Ai cunoscut-o?

— Nu încă. Ea făcu cale întoarsă spre el. Iubitule, Marcia era foarte încântată că va organiza această petrecere.

— Iar acum Alison va fi cea încântată, zâmbi el. Deloc – izbucni în râs.

Ruth zâmbi răbdătoare la gluma de care se amuza doar el, dorind să-l strângă de gât fiindcă luase petrecerea din mâinile Marciei şi o transferase în mâinile unei femei care nu ştia nimic despre bărbatul care aniversa şaptezeci de ani de viaţă cu oamenii care-l iubeau şi pe care îi iubea.

Ruth inspiră adânc, relaxându-şi umerii în timp ce expira. Schimbă subiectul.

— Masa e gata, spuse ea reluându-şi drumul spre bucătărie. Va dura doar un minut să o încălzesc. Şi ţi-am cumpărat plăcinta de mere care îţi place.

— Am mâncat, spuse el împăturind scrisoarea şi făcând-o bucăţi. Câteva bucăţele de hârtie alunecară pe jos. Fie zgomotul hârtiei care atinsese marmura, fie cuvintele lui avură efectul de a o opri, dar în orice caz ea îngheţă pe loc.

— Le iau eu de jos, spuse el iritat.

Ea se întoarse încet şi îl întrebă calm.

— Unde ai mâncat?

— Shanahans. Coaste fripte. Sunt sătul, spuse el absent, frecându-se pe burtă.

— Cu cine?

— Colegi de serviciu.

— Cine?

— Ce e asta, inchiziţia spaniolă?

— Nu, doar o soţie care îşi întreabă soţul cu cine a luat masa.

— Câţiva colegi de la birou. Nu-i cunoşti.

— Îmi pare rău că nu mi-ai spus.

— N-a fost un eveniment social. N-a venit soţia niciunuia dintre ei.

— N-am vrut să spun… Aş fi vrut să ştiu ca să nu mă fi deranjat să gătesc pentru tine.

— Cristoase! Ruth îmi pare rău că ai pregătit o amărâtă de plăcintă, explodă el.

— Şşş, făcu ea închizând ochii şi sperând că tonul ridicat al vocii lui nu va trezi copilul.

— Nu! Nu-mi fă tu mie şşş, da? Se îndreptă spre salon lăsându-şi pantofii în mijlocul holului, hârtiile şi plicurile împrăştiate pe măsuţa de pe hol.

Ruth respiră din nou adânc, întoarse spatele dezordinii făcute de el şi se îndreptă spre celălalt capăt al casei.

Când Lou veni după ea, Ruth stătea la masa din bucătărie şi mânca lasagna, plăcinta aşteptându-şi şi ea rândul, şi se uita la plasma uriaşă din camera de alături.

— Credeam că ai stat la masă cu copiii, făcu el o remarcă, după ce o privi câteva clipe.

— Am mâncat, zise ea cu gura plină.

— Atunci de ce mai mănânci iar? o întrebă el consultându-şi ceasul. E aproape unsprezece. E un pic cam târziu ca să mănânci, nu crezi?

— Dar tu mănânci la ora asta, se încruntă ea.

— Aşa e, dar nu eu mă plâng că sunt gras, şi apoi mănânc două feluri şi o plăcintă, râse el.

Ea înghiţi mâncarea simţind că i se rostogolea o piatră pe gât. Lou nu observă că o jignise cu cuvintele lui. Niciodată nu intenţiona să o jignească; o făcea pur şi simplu. După o lungă tăcere în care Ruth îşi pierduse mânia şi îi reveni pofta de mâncare, Lou se aşeză alături de ea la masă, lângă terasă. În spatele ferestrei întunericul se agăţa de ochiurile de geam, nerăbdător să pătrundă înăuntru. Dincolo de golf erau milioanele de lumini ale oraşului, ca beculeţele de Crăciun atârnând în întuneric.

— A fost o zi ciudată astăzi, spuse într-un final Lou.

— Cum?

— Nu ştiu, oftă el. Doar că am simţit că a fost ciudată.

— Eu simt asta aproape zilnic, zâmbi Ruth.

— Cred că mi se întâmplă ceva. Mă simt aşa, altfel.

Ea îi puse o mână pe frunte.

— Nu ai febră.

— Nu? o privi el surprins, apoi se pipăi şi el. Simt că ard. E un tip la serviciu, el clătină din cap. E foarte ciudat.

Ruth se încruntă, privindu-l cu atenţie, nefiind obişnuită să-l vadă atât de incoerent.

— Începuse totul bine. El îşi învârti vinul în pahar. Am cunoscut un bărbat numit Gabe în faţa clădirii. Un tip fără locuinţă, mă rog, nu ştiu dacă e chiar fără locuinţă, spune că are unde să stea, dar cerşea pe străzi, în orice caz.

În acel moment monitorul bebeluşului începu să semnalizeze, căci Pud începuse să plângă încetişor. Mai întâi un scâncet somnoros. Ruth puse cuţitul şi furculiţa jos, împinse farfuria deoparte şi se rugă să înceteze.

— În fine, continuă Lou fără ca măcar să bage de seamă, i-am dat o cafea şi am început să stăm de vorbă.

— Foarte frumos din partea ta, zise Ruth. Instinctele ei materne o îmboldeau şi singura voce pe care o auzea acum era a copilului ei, căci scâncetele somnoroase se transformaseră în plânsete de-a binelea.

— Îmi amintea de mine, spuse el, complet nedumerit. Era exact ca mine şi am avut o conversaţie ciudată despre pantofi, râse el, rămas pe gânduri. Îşi amintea fiecare pereche de pantofi care intrase în clădire, aşa că l-am angajat. Mă rog, nu pentru *mine*, râse el, l-am sunat pe Harry…

— Lou, dragă, îl întrerupse ea, nu auzi?

El o privi consternat, iritat la început că fusese întrerupt, apoi semeţi capul pentru a asculta. În sfârşit plânsetele îi ajunseră la urechi.

— Bine, du-te, oftă el, masându-se la baza nasului. Dar ţine minte că îţi povesteam ce am făcut azi, fiindcă mereu mă cerţi că nu îţi spun, mormăi el.

— Ce înseamnă asta? ridică ea vocea. Fiul tău plânge. Trebuie să stau aici toată noaptea, în timp ce el cere ajutor până ce îţi termini tu povestea

despre un bărbat fără adăpost căruia îi plac pantofii? Aveai de gând să vezi ce face din proprie iniţiativă, ce crezi?

— Mă duc eu, spuse el furios, nefăcând însă niciun gest pentru a se ridica de pe scaun.

— Nu, mă duc eu, spuse ea ridicându-se de la masă. Aş fi vrut să o faci fără să ţi se reamintească. Nu faci asta pentru a câştiga puncte Lou, ar trebui să vrei să o faci.

— Nu pari nici tu prea dornică să te duci la el, mormăi el, jucându-se cu butonii manşetei.

La jumătatea drumului dintre masă şi uşa bucătăriei, ea se opri.

— Ştii că nu te-ai ocupat de Ross nici măcar o singură zi?

— Oau. Ce serioasă eşti, chiar îi foloseşti numele adevărat. Ce te-a apucat?

Acum, fiindcă fusese jignită, începu să deşerte tot sacul.

— Nu i-ai schimbat scutecul, nu l-ai hrănit.

— L-am hrănit, protestă el.

Plânsul se auzea din ce în ce mai tare.

— Nu i-ai pregătit măcar o dată un biberon, nu i-ai făcut nicio masă, nu l-ai îmbrăcat, nu te-ai jucat cu el. N-ai stat deloc singur cu el, fără ca eu să fiu aici, alergând la fiecare cinci minute pentru a-l lua de la tine în timp ce trimiţi un e-mail sau răspunzi la telefon. Copilul a venit în această lume de peste un an, Lou. A trecut mai mult de *un an*.

— Opreşte-te. El îşi trecu mâinile prin păr şi apucă o şuviţă groasă strângând-o în pumn, semn al mâniei lui. Acum am ajuns, în loc să vorbim despre cum mi-am petrecut ziua, despre care mă întrebai mereu şi erai curioasă să ştii cum a fost – secundă după secundă – la acest atac?

— Erai atât de ocupat să vorbeşti despre *tine* că n-ai auzit cum îţi plânge copilul, spuse ea obosită, ştiind că această discuţie ducea în acelaşi loc ca şi celelalte certuri pe care le mai avuseseră. Nicăieri.

Lou se uită de jur împrejur şi ridică mâinile cu dramatism, referindu-se la casă.

— Crezi că eu stau la birou toată ziua, cu mâinile încrucişate, învârtindu-mi degetele mari? Nu, lucrez din greu jonglând cu o grămadă de lucruri pentru ca tu şi copiii să aveţi asta, pentru ca eu să-l *pot* hrăni pe Ross, aşa că scuză-mă dacă nu îi umplu gura cu piure de banane.

— Nu jonglezi cu nimic, Lou. Alegi să faci un lucru în locul celuilalt. E o diferenţă.

— Nu pot fi în două locuri deodată, Ruth! Dacă ai nevoie de ajutor aici, ţi-am mai spus, am putea avea o bonă în orice zi vrei.

Era conştient că intrase într-o zonă cu potenţial imens de ceartă şi, în timp ce plânsul lui Pud se auzea tot mai tare pe monitorul de supraveghere, se pregăti pentru inevitabilul atac. Pentru a evita aceeaşi ceartă îngrozitoare, el adăugă.

— Şi îţi promit că nu mă mai culc cu asta.

Dar atacul nu mai veni… Umerii ei se strânseră, întreaga înfăţişare i se schimbă, căci renunţă să mai lupte şi se duse să aibă grijă de fiul ei.

Lou luă telecomanda şi o îndreptă spre televizor ca o armă. Apăsă furios butonul de pornire. Femeile transpirate, îmbrăcate în spandex se micşorară într-un cerc de lumină în centrul ecranului, iar apoi dispărură complet.

Lou se întinse după plăcinta de mere de pe masă şi luă o felie, întrebându-se cum naiba pornise totul din secunda în care intrase pe uşă. Urma să se încheie ca în atâtea alte nopţi care începuseră să devină foarte frecvente. El se vâra în pat, iar ea era deja adormită, sau, cel puţin se prefăcea că doarme. Câteva ore mai târziu el se trezea, făcea gimnastica de dimineaţă, îşi făcea duş şi pleca la serviciu.

Oftă, apoi auzindu-şi expiraţia, abia atunci observă că monitorul bebeluşului devenise tăcut, semnalând faptul că Pud nu mai plângea, dar încă mai suspina. Când se îndreptă spre el să îl închidă,

auzi alte zgomote, care îl făcură să umble iarăşi la butonul de volum. Îl dădu mai tare şi simţi o săgetare în inimă, căci suspinele lui Ruth umplură bucătăria.

9.
Băiatul rebel 2

— Deci l-ai lăsat să scape – vocea tânără îi întrerupse gândurile lui Raphie.

— Ce spui? El ieşi din transă şi îşi îndreptă atenţia din nou spre adolescentul care stătea la birou, vizavi de el.

— Am spus că l-ai lăsat să scape.

— Pe cine?

— Pe bogătaşul cu Porsche-ul lucitor. Mergea cu viteză, dar tu l-ai lăsat să scape.

— Nu l-am lăsat să scape.

— Ba da, nu i-ai dat nici puncte, nici amendă, nimic. L-ai lăsat să plece. Asta e problema cu voi, poliţiştii, sunteţi mereu de partea oamenilor bogaţi. Dacă era vorba de mine, mă închideai pe viaţă. N-am făcut altceva decât că am aruncat un amărât de curcan şi uite cum mă ţii aici toată ziua. Şi pe deasupra mai e şi Crăciunul.

— Nu te mai văicări, o aşteptăm pe mama ta, să ştii că nu aş învinovăţi-o dacă ar decide să te lase aici toată ziua.

Băiatul rebel se bosumflă auzind aceasta.

— Deci eşti nou în zonă. Tu şi mama ta v-aţi mutat recent aici? întrebă Raphie.

Băiatul încuviinţă.

— De unde aţi venit?

— Din Republica Curului tău.

— Foarte inteligent, spuse sarcastic Raphie.

— Deci, de ce l-ai lăsat pe tipul cu Porsche să plece atât de repede? întrebă băiatul, ros de curiozitate. Ţi s-a făcut frică de ceva?

— Nu fi prost, fiule, i-am dat un avertisment, zise Raphie îndreptându-se în scaun, ca pentru a se apăra.

— Dar e ilegal, ar fi trebuit să îi dai amendă. Ar fi putut omorî pe cineva la viteza aceea.

Ochii lui Raphie se întunecară, iar băiatul rebel înţelese că îl agasa.

— Vrei să auzi şi restul poveştii sau nu?

— Da, vreau. Spune mai departe.

Băiatul se aplecă în faţă, şi îşi duse o mână la falcă.

— Am toată ziua la dispoziţie, surâse el obraznic.

10.
A doua zi dimineaţa

La 5.59 dimineaţa Lou se trezi. Seara de dinainte se desfăşurase exact aşa cum prevăzuse; până când a ajuns el în pat, Ruth stătea cu spatele la el, înfăşurată bine în pătură, fiind la fel de accesibilă ca o stafidă într-o chiflă. Mesajul fusese clar şi tare.

Lou nu găsise în el puterea de a o alina, de a trece de linia aceea care îi separa în pat şi în viaţă, de a face lucrurile aşa cum trebuie. Chiar şi atunci când erau studenţi, fără niciun ban şi locuiau în nişte condiţii îngrozitoare, fără căldură şi cu o baie comună pe care trebuia să o împartă cu alte zece persoane, lucrurile nu fuseseră astfel. Stăteau într-un pat îngust dintr-un dormitor atât de mic încât trebuia să coboare din el ca să-şi mai limpezească gândurile, dar nu-i deranja, le plăcea să fie aproape unul de celălalt. Acum aveau un pat uriaş doi pe doi, atât de mare încât chiar şi atunci când stăteau culcaţi pe spate, degetele lor de abia se atingeau când întindeau mâinile spre celălalt. O monstruozitate de spaţiu şi puncte reci acopereau cearşafurile, care nu se mai încălzeau.

Lou îşi aduse aminte de începuturi, când el şi Ruth se cunoscuseră prima dată – erau doi tineri de nouăsprezece ani, fără griji şi beţi, care sărbătoreau primele examene de Crăciun ale primului lor an de universitate. Cum îi aşteptau câteva săptămâni libere şi nu îi îngrijorau

rezultatele examenelor, se întâlniseră în Barul Internaţional de pe Wicklow Street. După acea seară, Lou se gândise la ea în fiecare zi când se întorsese acasă la părinţi pentru a-şi petrece vacanţa. La fiecare felie de plăcintă, fiecare bomboană de pom pe care o desfăcea, fiecare joc aprins de *Monopoly*, ea era mereu în mintea lui. Din cauza ei îşi pierduse chiar titlul în concursul Numără Răvaşele jucat cu Marcia şi Quentin. Lou privi tavanul şi zâmbi, amintindu-şi cum în fiecare an el şi fraţii lui – purtând coroniţe de hârtie pe cap, cu limbile ieşindu-le din gură de concentrare – începeau să numere fiecare răvaş din plăcinta de pe farfuria lor, după ce părinţii plecau de la masă. În fiecare an Marcia şi Quentin se aliau pentru a-l învinge, dar nu-şi puteau îndeplini dorinţa, iar devotamentul lui, unii l-ar numi obsesie, nu, nu putea fi egalat. Dar în anul acela fu egalat, apoi învins de Quentin, fiindcă sunase telefonul, era ea şi ceruse cu Lou. Jocurile copilăreşti fuseseră uitate. Sau aşa era în teorie când el devenise bărbat. Dar poate încă nu se maturizase.

Celor nouăsprezece ani din acel Crăciun le-ar fi fost dor de clipa de acum. Ar fi apucat cu ambele mâini ocazia de a fi transportat în viitor, să o aibă pe ea într-un pat confortabil, într-o casă elegantă, cu doi copii frumoşi care dormeau în camerele de alături. O privi pe Ruth alături de el în pat. Se răsucise pe spate, cu buzele uşor desfăcute, având părul ca o căpiţă de fân în vârful capului. Lou zâmbi.

Se descurcase mai bine decât el la examenele din iarnă, care nu fuseseră grele, dar repetase aceeaşi performanţă şi în următorii trei ani. Studiul fusese mereu o treabă uşoară pentru ea, în timp ce el părea să ardă ca o lumânare la ambele capete doar pentru a fi în stare să promoveze. Nu ştia cum avea ea timp să gândească, necum să studieze, căci era tot timpul ocupată să dea tonul nopţilor aventuroase prin oraş. Dădeau buzna la petreceri,

şi când erau daţi afară dormeau pe scara de incendiu, dar Ruth tot ajungea la facultate la primul curs cu temele făcute. Putea să facă totul deodată. Ruth îi conducea pe toţi, se plictisea să stea degeaba, avea nevoie de aventură, de situaţii scandaloase şi de orice nu era obişnuit. El era inima, iar ea era sufletul fiecărei petreceri, zi de zi.

Ori de câte ori el pica un examen şi era silit să-l dea din nou ea era acolo, scriind eseuri pe care el doar le învăţa. Îşi petrecuse verile transformând zilele în jocuri de-a cine ştie câştigă, cu premii, întrebări la foc automat şi pedepse. Se îmbrăca în ce avea ea mai frumos, purtându-se ca o gazdă a emisiunii, un model care etala toate lucrurile bune pe care el le-ar fi câştigat dacă ar fi răspuns corect. Făcea plăcuţe de scor, scria întrebări, punea muzică ciudată şi aplauze false în fiecare rundă de întrebări. Să cumpere mâncare era tot un joc; ea controla lista de bunătăţi ca o gazdă a emisiunii. Dacă dorea o pungă de floricele trebuia să dea un răspuns corect.

— Pas, spunea el frustrat, încercând să apuce punga.

— Nu pas, Lou, o ştii pe asta, răspundea ea cu fermitate, blocând raftul respectiv.

El nu ştia răspunsul, dar ea făcea în aşa fel încât să îl ştie. Îl înghesuia cu întrebările până ce pătrundea într-o zonă a creierului despre care habar n-avea că există şi găsea răspunsul pe care habar n-avea că îl ştia. Până şi înainte să facă dragoste se oprea, se trăgea deoparte de lângă el.

— Răspunde-mi la asta.

În ciuda protestelor lui, care se lupta pentru a obţine ce dorea, ea se trăgea înapoi.

— Haide Lou, o ştii pe asta.

Dacă nu o ştia, trebuia să facă astfel încât să o ştie.

Îşi propuseseră să meargă împreună în Australia după terminarea facultăţii. Un an de aventură departe de Irlanda, înainte de a începe serviciul.

Hotărâţi să reuşească şi să-şi urmeze prietenii acolo, petrecuseră întregul an economisind bani pentru avion; el lucrase ca barman la Temple Bar în timp ce ea servea la mese. Puseseră bani deoparte, dar el nu luă examenele din ultimul an, pe când Ruth da. El şi-ar fi făcut oricum bagajele pentru a pleca, dar ea nu l-a lăsat. Influenţându-i decizia şi convingându-l că putea face asta, aşa cum proceda ea cu toate. Deci atunci când el a început primele luni ale aceluiaşi an, Ruth a sărbătorit cu baloane colorate, primind un titlu de onoare la o ceremonie de absolvire la care Lou n-a participat. A venit la petrecerea care a urmat, a băut cam mult şi a făcut ca seara să se încheie lamentabil pentru ea. Măcar atât lucru putea şi el să facă pentru ea.

În timp ce aştepta ca el să termine facultatea, Ruth a făcut un an de master. Doar ca să aibă ceva de făcut. Niciodată nu s-a lăudat în faţa lui, făcându-l să se simtă un ratat, nicicând n-a sărbătorit o mare realizare a ei pentru a nu-l face să simtă mai puţin. A fost mereu prietena tuturor, iubita lui, viaţa şi sufletul fiecărei petreceri, studentul de zece care reuşea în toate.

Oare atunci a început să aibă resentimente faţă de ea? Cu aşa mult timp în urmă? Nu ştia dacă asta era din cauza faptului că nu se simţise niciodată în largul lui, dacă era un mod de a o pedepsi sau dacă nu era nicio filosofie în spatele acestei păreri, iar el era doar prea slab şi prea egoist să spună nu, când o femeie frumoasă se uita spre el – mai ales dacă ea îi lua geanta, haina, apoi îl strângea de mână. Fiindcă atunci când se întâmpla asta, Lou uita cu totul de sine. Ştia să deosebească binele de rău, desigur, dar în situaţiile acelea nu-i prea păsa. Era invincibil, nu urmau să fie consecinţe sau repercusiuni.

Ruth îl prinsese cu bona acum şase luni. Fuseseră doar câteva incidente cu ea, dar el ştia că dacă exista un nivel la care puteai avea o aventură,

lucru pe care el aşa îl considera, sexul cu bona era undeva la nivelul cel mai de jos. De atunci nu mai fusese nimeni, decât o pipăială pe întuneric cu Alison, ceea ce fusese o greşeală. Dacă existau nivele de scuze acceptabile pentru a avea aventuri şi ele existau pentru Lou, asta ar fi fost nivelul cel mai de sus. Se îmbătase, ea era drăguţă şi s-a întâmplat, dar acum regreta profund. Nu conta.

— Lou, îl zgâlţâi Ruth pătrunzând în gândurile lui şi înfricoşându-l.

El se uită spre ea.

— Bună dimineaţa, zâmbi el. N-o să-ţi vină să crezi la ce mă gândeam…

— Nu auzi zgomotul? îl întrerupse ea. Eşti treaz şi te uiţi la tavan.

— Îmm? El întoarse capul spre stânga şi observă că ceasul suna ora şase. A, scuze. Se aplecă şi închise alarma.

Era clar că făcuse ceva rău fiindcă ea se înroşi la faţă şi coborî din pat ca şi cum ar fi fost catapultată, apoi ieşi din cameră, cu părul în toate direcţiile, de parcă şi-ar fi vârît degetele în priză. De abia atunci auzi şi el plânsetul lui Pud.

— La dracu', se frecă el obosit la ochi.

— Ai spus ceva ulât, se auzi un glăscior de după uşă.

— 'Neaţa Lucy, zâmbi el.

De după uşă apăru o fetiţă de cinci ani cu feţişoara roz, trăgând o păturică după ea, părul ciocolatiu şi bretonul ciufulit de la somn. Ochii ei mari căprui erau imaginea îngrijorării. Stătea la un capăt al patului, iar Lou aştepta ca ea să spună ceva.

— Vii diseară, nu-i aşa, tati?

— Ce este diseară?

— Serbarea mea.

— A, da, scumpo, tu chiar vrei să vin acolo?

Ea făcu semn din cap că da.

— Dar de ce? se frecă el la ochi obosit. Ştii cât e tata de ocupat, mi-e foarte greu să ajung acolo.

— Dar am făcut repetiţii.

— Hai arată-mi acum şi nu va trebui să te văd mai târziu.

— Dar n-am costum.

— Nu face nimic. O să mi te imaginez. Mama spune mereu că e bine să-ţi foloseşti imaginaţia, nu-i aşa?

Trase cu coada ochiului spre uşă ca să se asigure că Ruth nu auzea.

— Şi poţi să-mi arăţi în timp ce mă îmbrac, da?

El dădu pătura la o parte şi, în timp ce Lucy începu să danseze, el alerga prin cameră, trăgându-şi la repezeală şortul şi maieul pentru sala de gimnastică.

— Tati, de ce nu te uiţi?

— Ba mă uit scumpo, haide jos la sala de gimnastică cu mine. Acolo sunt o mulţime de oglinzi şi poţi exersa, va fi amuzant, nu crezi?

Odată ajuns pe banda de alergare, porni plasma şi începu să se uite la ştirile Sky News.

— Tati, de ce nu te uiţi?

— Mă uit, drăguţo. El îi aruncă o privire. Ce eşti tu?

— O frunză. E o zi vântoasă, eu cad din copac şi trebuie să fac aşa. Fetiţa făcu câteva piruete prin sală, iar Lou se uită din nou la televizor.

— Ce are o frunză de a face cu Isus?

— Cântăreţul? Ea se opri din rotit lângă bancheta cu greutăţi, uşor ameţită.

— Nu cântăreţul, se încruntă Lou. Despre ce este piesa?

Ea respiră adânc, apoi vorbi ca şi cum ar fi memorat o poveste pe de rost.

— Cei trei înţelepţi trebuie să găsească o stea.

— Să urmeze steaua, o corectă el, înteţind pasul, care se transformase într-o alergare.

— Nu, ei găsesc o stea. Deci sunt juriul la emisiunea Găseşte o Stea, apoi Ponţiu Pilat cântă şi toată lumea îl huiduie, apoi cântă Iuda şi toată

lumea îl huiduie, apoi cântă Isus care câştigă fiindcă are factorul X.

— Isuse Cristoase. Lou dădu ochii peste cap.

— Da, se numeşte Isus Cristos superstarul. Ea continuă să danseze.

— Şi tu de ce eşti o frunză?

Ea ridică din umeri, iar Lou se înveseli.

— Ai să vii să mă vezi, te roooog?

— Mda, spuse el ştergându-şi faţa cu un prosop.

— Promiţi?

— Sigur, răspunse el absent. Bine, hai acum înapoi la mama, trebuie să fac un duş.

Douăzeci de minute mai târziu, aflat deja în dispoziţie de lucru, Lou se îndreptă spre bucătărie pentru a-şi lua un scurt rămas bun. Pud era în scăunelul lui înalt frecându-se cu lingura de banană în cap, Lucy mânca ceva uitându-se la desene animate cu televizorul dat la maximum, iar Ruth era în capot pregătindu-i sandvişul lui Lucy. Părea obosită.

— Pa, o sărută el pe Lucy pe cap, dar ea nu se clinti, atât era de absorbită de desene. Ezită un pic deasupra lui Pud încercând să găsească un loc de pe faţa lui care să nu fie acoperit de mâncare.

— Ăă, pa. Îl sărută din colţul buzelor, încurcat, pe cap. Se îndreptă spre Ruth.

— Vrei să ne întâlnim la şase, sau plecăm împreună de aici?

— Unde?

— La şcoală.

— A. Legat de asta, spuse el cu voce scăzută.

— Trebuie să mergi, ai promis. Ea se opri din unsul unei felii cu unt, pentru a-l privi mânioasă.

— Lucy mi-a arătat dansul şi am stat de vorbă; nu are nimic împotrivă ca eu să nu fiu acolo. El ciuguli o felie de şuncă. Ştii de ce naiba e o frunză într-o serbare de Crăciun?

Ruth izbucni într-un râs nervos.

— Lou, cred că te joci cu mine. Ţi-am spus să-ţi pui asta în agendă luna trecută. Apoi ţi-am amintit

săptămâna trecută şi am sunat-o pe femeia aceea, Tracey, la birou…

— Asta s-a întâmplat, pocni el din degete, ca şi cum ar fi avut o revelaţie. Tracey a plecat. A fost înlocuită de Alison. Poate că a fost o problemă când s-a produs schimbarea, încercă el să spună în glumă; dar faţa veselă a lui Ruth se schimbă repede în dezamăgire, ură, dezgust, toate la un loc şi toate canalizate spre el.

— Ţi-am spus de două ori săptămâna trecută. Ţi-am amintit şi ieri dimineaţă, îţi repet ca un papagal şi tu tot nu-ţi aduci aminte. Piesa de la grădiniţă, apoi mergem la masă cu mama ta, tatăl tău, Alexandra şi Quentin. S-a putea să vină şi Marcia dacă va putea să schimbe şedinţa de terapie pentru o altă zi.

— Nu, sigur, la asta n-ar putea lipsi, zise ironic Lou. Ruthy te rog, prefer să-mi înfig ace în ochi decât să iau masa cu ei.

— E familia ta, Lou.

— Quentin nu vorbeşte decât despre bărci. Bărci, bărci şi iarăşi bărci. Nu se poate gândi la altceva decât într-o conversaţie dacă nu implică cuvintele tangon şi tachet.

— Îţi plăcea să navighezi cu Quentin.

— Îmi plăcea să navighez. Nu neapărat cu Quentin, căci în urmă cu ceva ani de abia distingeam tangonul de tachet. Marcia – oftă el – nu de terapie are nevoie, ci de un şut în fund. Iar Alexandra e bine.

Lou făcu o pauză, căzând pe gânduri.

— Barca ori nevasta? întrebă Ruth cu sarcasm, privindu-l pieziş.

Lou nu o auzi sau o ignoră.

— Nu ştiu ce vede la Quentin, n-am înţeles niciodată. E în altă lume faţă de el.

— În lumea ta, vrei să spui? îl repezi Ruth.

— Ruth, e *model*!

— Ei şi?

— Singurul lucru pe care Quentin îl are în comun cu un model este faptul că este colecţionar de modele de bărci, râse el, apoi se opri, cuprins de iritare.

Mama şi tata vin şi ei? întrebă el. Nici gând.

— Totuşi, spuse ea continuând să pregătească pacheţelul, Lucy se aşteaptă ca tu să fii la piesă, părinţii tăi sunt entuziasmaţi, aşa că trebuie să ajungi acolo. Nu pot fi singură şi la serbare şi la acasă.

— Mama te va ajuta.

— Mama ta tocmai a suferit o fractură de şold.

Ruth se străduia să nu ridice tonul.

— Ştiu asta, nu am fost eu cel care a luat-o de la spital şi a avut probleme din cauza asta, după cum am spus, mormăi. Pe când Quentin era plecat cu barca.

— Avea o cursă, Lou! spuse ea scăpând cuţitul şi întorcându-se spre el, apoi schimbă tonul. Te rog…

Îl sărută pe buze, iar el închise ochii, pentru a prelungi momentul acesta rarisim.

— Dar am atâtea de făcut la serviciu, spuse blând în timp ce se desprindeau. E important pentru mine.

Ruth se îndepărtă de el.

— Mă bucur că e ceva important pentru tine, Lou, fiindcă pentru o clipă am crezut că nu mai eşti om.

Ruth tăcu, întinzând furioasă cu unt feliile de pâine, cuţitul apăsând pâinea neagră cu atâta putere încât o găuri. Trânti feliile de şuncă, îndesă o felie de brânză, acoperi cu o altă felie pe care o tăie în diagonală cu un cuţit ascuţit. Mai apoi se îndreptă spre suportul din perete, ridicând zgomotos capacul şi rupând violent folia de aluminiu.

— Bun, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? În viaţă nu trebuie doar să muncim, trebuie să mai şi *trăim*. Trebuie să

începem să facem lucruri împreună, iar asta înseamnă să faci ceva pentru mine chiar dacă nu vrei şi viceversa. Altfel, ce rost ar mai avea?

— Ce vrei să spui cu viceversa, când te-am pus eu să faci un lucru cu care tu nu erai de acord?

— Lou, se oţărî ea, ce naiba, e familia *ta*, nu a mea.

— Şi ce, anulează totul! Nu-mi pasă.

— Ai responsabilităţi faţă de familie.

— Dar am şi mai multe responsabilităţi la serviciu. Familia nu mă poate concedia dacă nu vin o dată la o masă, nu?

— Ba da, poate, Lou, zise ea încet. Doar că nu se cheamă a fi concediat.

— Asta e o ameninţare? o întrebă el furios, pe un ton scăzut. Nu ai dreptul să vorbeşti aşa cu mine, Ruth, nu e corect.

Ea deschise o cutie pentru sandvişuri Barbie, o trânti pe masă, aruncă sandvişul acolo, câteva felii de ananas şi boabe de fasole, puse un şerveţel Barbie deasupra şi o închise. Deşi fusese aruncată de colo colo, Barbie nici măcar nu clipi.

Ruth îl privi fără să rostească un cuvânt, lăsând privirea să vorbească în locul ei.

— Bine, gata o să fac tot ce pot să fiu acolo, spuse Lou atât pentru a o mulţumi cât şi pentru a scăpa de acasă, deşi nici prin cap nu-i trecea să se ţină de cuvânt.

Observându-i privirea, reformulă cele spuse.

— Voi fi acolo.

Lou ajunse la birou la ora opt. Cu o oră înainte să vină cineva. Era important pentru el să fie primul, îl făcea să se simtă eficient, să iasă din pluton. Făcu câţiva paşi prin liftul gol şi îşi dori să fi fost aşa liber în fiecare zi, mulţumit că nu trebuia să se oprească la niciun etaj înainte de a ajunge la al paisprezecelea. Ieşi din lift pe coridor unde era linişte. Încă se simţea parfumul produselor de curăţenie folosite de personalul de serviciu. Mocheta mirosea plăcut, mobila era

lustruită, iar aerul era proaspăt, nedenaturat încă de aroma cafelei de dimineaţă şi de mirosul trupurilor. Dincolo de ferestrele sclipitoare era întuneric la acea oră de iarnă, iar ferestrele păreau reci şi dure. Vântul le lovea de afară, iar el aştepta cu nerăbdare să traverseze holurile pustii şi să ajungă la birou pentru activităţile de dimineaţă.

În drum spre biroul său se opri brusc. Văzu că biroul lui Alison era gol, ca de obicei la această oră, dar uşa de la biroul lui era întredeschisă, iar luminile fuseseră aprinse. Se îndreptă iute spre uşă şi pulsul îi crescu dintr-o dată căci, prin uşa deschisă, îl văzu pe Gabe înăuntru în birou. Lou strigă, apoi alergă şi trase un pumn în uşă pentru a o deschide în lături, privind-o cum se balansează violent. Deschise gura pentru a striga din nou, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt auzi o altă voce din spatele uşii.

— Doamne, cine-i acolo? se auzi vocea speriată a şefului său.

— O, domnule Patterson, îmi cer scuze, spuse Lou cu respiraţia întretăiată, apucând uşa înainte ca această să-l lovească pe şeful lui drept în nas, nu mi-am dat seama că sunteţi aici.

Lou îşi masa pumnul, care îl durea şi începuse să se umfle fiindcă lovise uşa.

— Lou, zise şeful lui recăpătându-şi suflul, după ce se dăduse la o parte din calea uşii. Spune-mi Laurence pentru numele lui Dumnezeu, îţi tot repet lucrul ăsta. Eşti plin de… energie astăzi, nu?

Încerca să se poarte normal, acum că trecuse şocul.

— Bună dimineaţa, domnule; el îşi muta privirile de la domnul Patterson spre Gabe, neştiind ce să creadă. Îmi pare rău că v-am speriat, dar am crezut că este un intrus înăuntru, spuse el cu ochii la Gabe.

— Bună dimineaţa, Lou, spuse politicos Gabe.

— Gabe, dădu el din cap în semn de salut, nedorindu-şi nimic altceva în acel moment decât

să i se explice de ce Gabe, omul fără adăpost şi şeful se aflau în biroul lui la opt dimineaţa.

Privi spre căruciorul gol de poştă al lui Gabe şi la cele câteva dosare răsfirate pe birou. Se gândi la felul cum încheiase activitatea cu o seară înainte, la faptul că le pusese în fişet, ca de obicei, nu lăsa niciodată dosare nefinalizate pe birou. Ştiind că nici el, nici Alison, care terminase lucrul la ora cinci nu lăsaseră dosare acolo, se uită bănuitor spre Gabe.

Gabe îl privea, fără să clipească.

— Stăteam de vorbă cu tânărul Gabe, explică domnul Patterson. Mi-a spus că a început să lucreze de ieri şi că e un lucru minunat să vii primul la birou. Asta arată că pui mult suflet în ceea ce faci.

— Primul? Serios? Lou afişă un zâmbet fals. Se pare că m-ai luat în dimineaţa asta, fiindcă de obicei eu ajung primul, spuse Lou întorcându-se spre domnul Patterson şi zâmbindu-i cu toţi dinţii. Dar tu ştiai asta, nu-i aşa Gabe?

Gabe îi întoarse zâmbetul cu aceeaşi sinceritate.

— Ştii ce se spune, cine se scoală de dimineaţă departe ajunge.

— Aşa e. Ajunge departe.

Lou îl privi urât, făcând o grimasă. O privire şi o grimasă. În acelaşi timp.

Domnul Patterson urmărea schimbul de priviri tot mai nemulţumit.

— Ei bine, e trecut de opt, trebuie să plec.

— E trecut de opt. Ciudat, se înveseli Lou. Corespondenţa încă nu a sosit. Deci, ce cauţi în biroul meu, Gabe?

Era ceva neplăcut în vocea lui care îl făcu pe domnul Patterson să îl privească ciudat, iar pe Gabe să zâmbească într-un anume fel.

— Am venit mai de dimineaţă pentru a mă familiariza cu clădirea. Sunt atâtea etaje pe care trebuie să le învăţ într-un timp atât de scurt, încât am dorit să văd care pe unde se află.

— Ce lucru minunat! izbucni domnul Patterson, rupând tăcerea.

— Da, aşa e, dar ştiai deja unde se află biroul meu, spuse Lou gâtuit.

Te-ai familiarizat de ieri cu el, aşa că îmi permiţi să te întreb ce faci *în* biroul meu?

— Opreşte-te Lou, cred că aici trebuie să intervin, spuse domnul Patterson tărăgănând cuvintele. M-am întâlnit cu tânărul Gabe în hol şi am început să stăm de vorbă. L-am rugat să-mi facă un serviciu şi să-ţi ducă nişte dosare la birou. El se îndrepta spre birou când mi-am dat seama că am uitat unul în servietă. Deşi s-a mişcat foarte repede, trebuie să remarc. Când m-am întors spre el dispăruse. Pac-pac! Uite-aşa! chicoti domnul Patterson.

— Pac-pac! zâmbi Gabe mânzeşte către Lou. Ăsta-s eu.

— Trebuie să recunosc că îmi plac oamenii rapizi, dar îi prefer pe cei rapizi *şi* eficienţi; pe cinstea mea, tu chiar eşti unul dintre aceştia.

Lou deschise gura să îi mulţumească, dar Gabe i-o luă înainte.

— Vă mulţumesc, domnule Patterson, şi dacă mai aveţi nevoie de mine, vă rog să îmi spuneţi. Tura mea se termină la prânz, aşa că voi fi fericit să vă ajut şi restul după-amiezii. Sunt dornic să muncesc.

Lui Lou i se strânse stomacul.

— Grozav, Gabe, îţi mulţumesc. Voi ţine minte lucrul ăsta. Aşa, Lou, spuse domnul Patterson întorcându-se spre Lou, care se aştepta ca Gabe să plece acum când conversaţia nu-l mai privea. Dar acesta rămase pe loc.

— Mă întrebam dacă ai putea să te întâlneşti cu Bruce Archer diseară, ţi-l aminteşti, nu?

Lou încuviinţă, cu inima strânsă.

— Trebuia să mă întâlnesc eu, dar azi dimineaţă mi-am reamintit că trebuie să fiu în altă parte.

— Diseară? întrebă Lou, trecându-i tot felul de gânduri prin minte.

În timp ce se gândea la propunerea care îi fusese făcută şi-o imagina pe Lucy învârtindu-se prin sala de gimnastică în pijamale şi la faţa lui Ruth când el deschisese ochii în timp ce se sărutau şi a văzut-o frumoasă şi senină, aşa cum şi-o amintea el dintotdeauna.

Îşi dădu seama că amândoi îl priveau. Ochii lui Gabe în special îl sfredeleau.

— Da, diseară. Doar dacă eşti liber. Îl pot ruga şi pe Alfred să se ducă, aşa că nu-ţi face probleme, făcu el un gest cu mâna.

— Nu, nu, interveni Lou. Nu e nicio problemă în seara asta. Nicio problemă.

Lucy, ameţită de atâta învârtit căzu la pământ, iar Ruth deschise ochii şi se îndepărtă. Promisiunea lui de acum circa o oră rupsese vraja.

— Grozav. Grozav. Melissa îţi va da toate detaliile privind locul şi ora. Pentru mine e seara cea mare, îi făcu el cu ochiul lui Gabe. E serbarea de Crăciun a puştiului meu; uitasem de ea, până când, ce să vezi, a venit la mine costumat într-o stea. N-aş lipsi pentru nimic în lume, zâmbi el.

— Sigur, da – lui Lou i se pusese un nod în gât – e important, desigur.

— Aşa, îţi urez o seară plăcută şi felicitări că l-ai găsit pe tânărul acesta, îl bătu el uşor pe Gabe pe spate.

În timp ce Lou se întoarse spre Gabe, auzi o voce veselă familiară în spatele lui.

— ’Neaţa, Laurence.

— A, Alfred, spuse domnul Patterson.

Alfred era înalt, avea un metru nouăzeci, părul blond, cam ca puştiul de pe ciocolăţica Kinder. Vorbea mereu cu un zâmbet superior zugrăvit pe faţă şi cu genul de accent provenit de la şcolile private în Anglia, în ciuda faptului că-şi petrecuse verile acasă, în Irlanda. Avea nasul strâmb de pe vremea când făcea rugby şi se plimba prin birou de

colo până colo, aşa cum observase Gabe cu o zi înainte, făcând ciucurii mocasinilor să facă zgomot şi ţinându-şi o mână în buzunar cu aerul unui şcolar năzdrăvan pus pe şotii.

Ochii lui Alfred se opriră asupra lui Gabe, apoi îl măsurară de sus până jos în tăcere, aşteptând să-i fie prezentat. Gabe îl imită examinându-l pe Alfred fără să se ascundă.

— Frumoşi pantofi, zise Gabe într-un final, iar Lou se uită în jos la mocasinii lui maro pe care Gabe îi descrisese cu o zi înainte.

— Mulţumesc, zise Alfred în silă.

— Îmi plac şi pantofii dumneavoastră, domnule Patterson, comentă Gabe mutându-şi privirea spre ei.

Stânjeniţi, toţi ochii priviră în jos, spre picioare. Li se părea ceva ciudat tuturor, în afară de Lou, a cărui inimă bătea ridicol de tare la vederea pantofilor negri fără şireturi şi a mocasinilor maro. Deci Alfred se întâlnea cu domnul Patterson. Lou se uită spre Alfred, apoi spre domnul Patterson simţindu-se trădat. Nu fusese anunţat oficial că postul lui Cliff este disponibil, dar dacă s-ar fi anunţat, Lou era hotărât să se asigure că va fi al lui, nu al lui Alfred.

Domnul Patterson îşi luă rămas bun şi plecă pe hol, legănându-şi vesel servieta în mână.

— Cine eşti tu? îl întrebă Alfred pe Gabe, făcându-l pe Lou să revină cu gândurile la birou.

— Sunt Gabriel, întinse el mâna. Prietenii îmi spun Gabe, dar poţi să-mi spui Gabriel, zâmbi el.

— Încântător. Alfred, zise acesta, întinzându-i mâna la rândul lui.

Strângerea lor de mână fusese rece şi moale, iar mâinile lor se traseră imediat. Alfred chiar şi-o ştersese de pantaloni, poate fără să-şi dea seama.

— Te ştiu de undeva? miji Alfred ochii.

— Nu, nu ne-am cunoscut niciodată, dar ai putea să mă recunoşti.

— De ce, ai jucat într-un reality show sau ceva de genul ăsta? îl studie Alfred cu acelaşi zâmbet superior, doar că mai puţin sigur pe el de data asta.

— Treceai pe lângă mine în fiecare zi, pe stradă.

Alfred făcu ochii mici, scrutându-l pe Gabe, apoi se uită înspre Lou cu un zâmbet neliniştit.

— Prietene, dă-mi o mână de ajutor.

— Stăteam afară, în apropierea uşii de la intrare. Lou mi-a oferit un loc de muncă.

Alfred se destinse şi zâmbi, uşurarea citindu-i-se în mod evident pe chipul lui arogant. Fizionomia i se schimbă şi deveni iarăşi băiatul de gaşcă, ştiind acum că postul lui nu era în pericol din cauza unui om lipsit de slujbă.

El râse când se întoarse către Lou, făcând o figură şi folosind un ton pe care nici măcar nu încerca să-l mascheze în prezenţa lui Gabe.

— I-ai dat o slujbă, Lou? întrebă râzând, întorcându-se cu spatele la Gabe. Ce naiba se petrece cu tine?

— Alfred, las-o baltă, răspunse Lou, stânjenit.

— Bine. Alfred ridică mâinile în semn de apărare şi chicoti ca pentru sine. Efectele stresului se văd diferit pentru fiecare, presupun. Ei, pot să folosesc baia ta?

— Ce? Nu, nu aici, Alfred, du-te la grupul sanitar.

— Hai, nu fi ticălos. Durează o secundă. Ne mai vedem, Gabe, voi încerca să trimit monedele drept în căruciorul tău când treci pe lângă mine, glumi Alfred, măsurându-l încă o dată pe Gabe. Zâmbi dispreţuitor, apoi îi făcu cu ochiul lui Lou, îndreptându-se spre toaletă.

Din birou, Lou şi Gabe îl auziră cum îşi sufla nasul cu putere.

— Se pare că în zonă bântuie o răceală urâtă, zâmbi Gabe.

— Uite ce e, îmi cer scuze Gabe, nu trebuie să-l iei în serios.

— O, sincer nimeni n-ar trebui să ia pe cineva în serios, nu poţi controla nimic, decât ce e în interiorul acestui cerc.

Braţele lui făcură o mişcare circulară în jurul corpului.

— Toţi facem asta, nimeni nu poate fi luat în serios. Uite, ţi-am adus asta.

El se aplecă spre partea de jos a căruciorului şi ridică un pahar de cafea.

— Ţi-o datorez de ieri. E o *latté*, maşina a funcţionat azi.

— O, mersi.

Lou se simţea şi mai prost, având sentimente contradictorii pentru acest om.

— Deci te duci diseară la restaurant?

Gabe ridicase frâna şi o luă din loc, iar una dintre roţi scârţâi când el împinse căruciorul.

— Doar pentru o cafea. N-o să luăm masa, zise Lou neştiind dacă Gabe voia să fie invitat. Nu e mare lucru. Nu voi sta mai mult de o oră cu totul.

— O, haide, Lou, zâmbi Gabe, iar cuvintele lui semănau alarmant de mult cu cele ale lui Ruth, „*O, haide Lou, ştii tu cum vine treaba”,* dar el nu termină propoziţia la fel. Ştii că lucrurile astea duc mereu la o masă, continuă Gabe. Apoi băuturile, iar apoi, ce-o *mai pica*, clipi el din ochi. Vei avea probleme acasă, nu, Aloysius, spuse el cântat, cu o voce care-i dădu fiori lui Lou.

Gabe ieşi din birou şi se îndreptă spre lift, scârţâitul roţii răsunând pe holul pustiu.

— Hei! strigă Lou după el, dar acesta nu se întoarse.

— Hei! repetă el. De unde ai ştiut asta? Nimeni nu ştie asta!

Chiar dacă era singur în birou, Lou se uită iute în jur ca să se asigure că nu l-a auzit nimeni.

— Relaxează-te! Nu voi spune nimănui, strigă Gabe spre el cu o voce care nu-l linişti deloc pe Lou. Apăsă butonul liftului şi rămase lângă uşi, în timp ce liftul începu să urce de la parter.

Uşa de la baie se deschise, iar Alfred ieşi, frecându-şi nasul şi strănutând.

— De ce strigaţi atât? Ei, de unde ai cafeaua?

— Gabe, răspunse el cu gândul în altă parte.

— Cine? A, tipul fără locuinţă, comentă Alfred lipsit de interes. Pe bune, Lou, ce naiba a fost în capul tău, putea să te cureţe.

— Cum adică să mă cureţe?

— Haide, doar nu te-ai născut ieri! Ai luat un om care nu are nimic şi l-ai dus într-un loc unde sunt de toate. Ai auzit vreodată cuvântul „ispită”? Mă rog, las-o baltă, despre tine vorbesc, făcu el cu ochiul. Tu cedezi întotdeauna. Poate că nu te deosebeşti prea mult de tipul fără locuinţă, adăugă el. Semănaţi, asta-i clar. Ce-ar fi să cânţi *Feed the Birds*, sau altceva, că ne-am da seama, râse el, respirând greu, rezultatul a patruzeci de ţigări pe zi.

— Asta spune multe despre felul cum ai fost crescut, Alfred, căci singurul tău punct de reper în privinţa unei persoane fără adăpost ar fi *Mary Poppins*, îl repezi el.

Respiraţia şuierătoare a lui Alfred se transformă în tuse.

— Scuze, amice. Am atins vreun punct dureros?

— Nu semănăm deloc, replică Lou, uitându-se peste umăr la lift spre Gabe.

Dar Gabe dispăruse. Se auzi un bâzâit scurt, uşile se deschiseră, dar nu coborî nimeni şi nimeni nu intră. Prin oglinzile liftului, Lou văzu că nedumerirea i se citea pe chip.

11.
Jonglerul

La ora cinci după-amiaza, exact momentul în care Lou ar fi trebuit să plece de la birou pentru a ajunge acasă să se pregătească pentru serbarea lui Lucy, el străbătea cu paşi mari încăperea de la serviciu. De la uşă la biroul de lucru, de acolo la uşă şi iarăşi înapoi. Iar şi iar. Uşa era larg deschisă, pregătită pentru ca Lou să se catapulteze pe hol până în biroul domnului Patterson, unde să anunţe că nu poate ieşi la cafea cu Bruce Archer. La fel ca şi domnul Patterson, avea şi el obligaţii familiale. Obligaţii familiale. În această seară Lucy, fiica lui urma să fie o frunză. Dintr-un motiv necunoscut asta făcea să i se înmoaie genunchii. Când ajungea în pragul uşii se oprea pentru o clipă, apoi se întorcea şi continua să umble de colo până colo în birou.

Alison îl privea mirată cu coada ochiului, ridicând privirile de fiecare dată când ajungea în pragul uşii. La un moment dat zgomotul făcut de unghiile ei date cu ojă pe tastatură se opri.

— Lou, pot să te ajut cu ceva?

El o privi de parcă atunci şi-ar fi dat seama pentru prima oară că era în birou deşi Alison fusese acolo tot timpul. Se îndreptă de spate, îşi aranjă cravata, îşi drese vocea.

— Ă,… nu, îţi mulţumesc Alison, spuse el mai formal decât şi-ar fi dorit, dorindu-şi să o convingă

de sănătatea lui mentală ca un tip beat care ar încerca să pară treaz.

Începu să facă iarăşi paşi spre biroul lui, dar apoi se opri şi scoase iarăşi capul pe uşă.

— Alison, în legătură cu întâlnirea asta la o cafea…

— Cu Bruce Archer, da.

— E doar o cafea, nu-i aşa?

— Aşa a zis domnul Patterson.

— Şi el ştie că eu sunt cel care merge să-l întâlnească?

— Domnul Patterson?

— Nu, Bruce Archer.

— Domnul Patterson l-a sunat mai devreme să-i explice că el nu poate ajunge, dar un coleg de-al lui va fi încântat să se întâlnească cu el.

— Bun. Deci e posibil ca el să nu mă aştepte pe mine?

— Vrei să-l sun şi să-i confirm? Iarăşi?

— Ăă… nu. Adică da.

Mai reflectă o clipă până când Alison puse mâna spre receptor.

— Nu, zise el intrând în biroul lui. Câteva secunde mai târziu scoase capul din nou pe uşă.

— Da. Confirmă.

Apoi dispăru iarăşi în birou.

În timp ce străbătea biroul o auzi pe Alison strigând veselă.

— Bună, Gabe.

Lou îngheţă, apoi fără să ştie de ce, alergă spre uşă, şi ascultă conversaţia lor lipit de perete.

— Bună, Alison.

— Ce elegant eşti azi.

— Mersi. Domnul Patterson mi-a cerut să fac nişte lucruri pentru el pe aici, aşa că m-am gândit că ar fi o idee bună să arăt un pic mai respectabil.

Lou se uită prin fanta dintre balamalele uşii şi îl spionă pe Gabe, care se tunsese şi se pieptănase îngrijit ca Lou. Avea un costum nou închis la

culoare, similar celui purtat de Lou, pe care îl ţinea pe umăr acoperit într-un sac de plastic.

— Costumul nou e tot pentru aici? întrebă Alison, făcând un semn din cap spre costumul de pe umărul lui.

— O, ăsta? E doar aşa, ca să îl am acolo. Nu ştii niciodată când ai nevoie de un costum, răspunse el într-un fel care lui Lou i se păruse ciudat. În fine, am venit să-ţi dau astea. Cred că sunt planuri. Lou avea nevoie de ele.

— De unde le ai?

— Le-am luat de la arhitect.

— Dar azi lucra acasă, zise Alison privind în interiorul plicului, nedumerită.

— Da, le-am adus de la el de acasă.

— Dar Lou l-a întrebat pe domnul Patterson de ele acum cinci minute. Cum de le-ai luat atât de repede?

— Nu ştiu, vezi tu… Lou văzu că Gabe ridică din umeri.

— Nu, eu nu ştiu, râse Alison. Dar mi-aş dori. Dă-i înainte tot aşa şi nu vei fi surprins dacă domnul Patterson îţi va da postul lui Lou.

Ei izbucniră în râs, iar Lou se înfurie, făcând o notă mentală să-i facă lui Alison viaţa un coşmar după această conversaţie.

— Lou este în birou?

— Da. De ce întrebi?

— Se întâlneşte cu Bruce Archer diseară?

— Da. Cel puţin aşa cred. De ce?

— A, fără niciun motiv. Am întrebat şi eu. Alfred e liber în seara asta?

— Lou m-a întrebat exact acelaşi lucru mai devreme, ce coincidenţă. Da, Alfred e liber, am sunat-o pe secretara lui. E Louise, cred că ţi-ar plăcea, chicoti ea, flirtând.

— Deci, dacă am înţeles bine, Lou ştie că Alfred e disponibil pentru a se întâlni cu Bruce, dacă Lou ar hotărî să nu se mai ducă.

— Da, i-am spus asta deja. De ce, care e treaba? spuse ea pe un ton scăzut. Ce se întâmplă în seara asta? Lou s-a purtat foarte ciudat.

— Da? Hmm.

Asta puse capac. Lou nu mai suportă. Închise uşa biroului, fără îndoială speriindu-i pe amândoi. Se aşează la birou şi ridică receptorul.

— Da? răspunse Alison.

— Fă-mi legătura cu Harry de la serviciul de corespondenţă şi apoi sună-l pe Ronan Pearson şi află dacă Gabe a luat planurile de la el, personal. Fă acest lucru fără ştiinţa lui Gabe.

— Da, sigur, un moment vă rog, spuse ea, pe un ton profesional, cu cea mai bună voce de telefon.

Telefonul sună, iar Lou îşi aranjă cravata încă o dată, îşi drese vocea şi se răsuci în scaunul lui uriaş din piele pentru a sta cu faţa la fereastră. Era o zi rece, dar uscată, cumpărătorii treceau grăbiţi, slăvind noua religie a acestui anotimp, cărând sacoşe pline, între culorile numeroaselor panouri luminoase.

— Alo, zbieră Harry la telefon.

— Harry, sunt Lou.

— Ce? întrebă el şi mai tare, în hărmălaia de maşini şi voci din spatele lui, aşa că Lou nu avu încotro şi ridică şi el vocea. Se uită în spate să se asigure că are condiţii pentru a face asta. Sunt Lou, Harry.

— Care Lou?

— Suffern.

— A, Lou, bună, pot să te ajut? Corespondenţa ta a ajuns iarăşi la etajul doisprezece?

— Nu, nu, am primit-o, mersi.

— Bun. Băiatul cel nou pe care mi l-ai trimis e genial, nu-i aşa?

— Serios?

— Gabe? Absolut. Toate lumea m-a sunat să-mi spună doar lucruri bune despre el. Parcă ar fi căzut din cer, pe cinstea mea. N-ar fi putut veni la un moment mai potrivit, nu te mint. Ne luptam din

greu, ştii asta. Din toţi anii mei de serviciu nebuneală ca de Crăciunul ăsta n-am mai pomenit. Totul pare că merge tot mai repede. Ştii că am văzut ceva la televizor aseară; erau nişte tipi din ăia, experţi, care spuneau că lumea merge mult mai repede decât în anii optzeci. I-am crezut, fiindcă eu nu am încetinit, asta e sigur. L-ai ales foarte bine pe băiatul ăsta, Lou, îţi rămân dator. Pot să te ajut cu ceva?

— În legătură cu Gabe, spuse el tărăgănând cuvintele, cu inima bătându-i în piept. Ştii că mai are şi alte sarcini. În afară de cele de corespondenţă.

— Am auzit ceva. Era încântat nevoie mare azi dimineaţă. Şi-a luat un costum nou la pauză, nu ştiu când a avut timp, alţii de pe aici n-au timp nici să-şi aprindă o ţigară. E rapid băiatul asta. Aş spune că nu va mai trece mult timp până când va pleca de aici şi va ajunge acolo, cu tine. Domnul Patterson pare să-l placă foarte mult. Mă bucur pentru el, e un băiat bun.

— Mda… în fine, am sunat ca să te anunţ. Nu am vrut ca asta să afecteze munca pe care o face pentru tine, mai încercă Lou încă o dată. N-ai vrea ca el să fie distras, să se gândească la alte lucruri, decât ceea ce are de făcut la aceste etaje, ştii? Aici e o nebunie şi poţi atât de uşor să-ţi pierzi concentrarea.

— Apreciez asta, Lou, dar ceea ce face după ora unu îl priveşte. Să fiu sincer mă bucur că a mai găsit altceva. Face treaba atât de repede că e greu ca să-l ţii ocupat până la prima pauză.

— Am înţeles. Bun. Deci dacă vezi ceva suspect la el fă ce trebuie să faci Harry. Nu trebuie să te simţi obligat în niciun fel pentru a-l ţine doar de dragul meu, ai înţeles?

— Ştiu asta, Lou. Dar e un băiat bun, nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Bine. Mersi. Ai grijă de tine, Harry.

Închise telefonul. Oftă şi se răsuci în scaun pentru a pune receptorul jos. Când se întoarse dădu faţă în faţă cu Gabe, care stătea în spatele biroului, privindu-l fix.

Lou tresări, scăpând receptorul şi trase un ţipăt.

— Isuse Cristoase. Îşi duse mâna la piept pentru a-şi potoli bătăile inimii.

— Nu, sunt doar eu, zise Gabe, sfredelindu-l cu ochii lui albaştri.

— Nu ştii să baţi la uşă? Unde e Alison? Lou se aplecă pentru a verifica prezenţa ei, dar scaunul era gol. De cât timp stai aici?

— De ceva timp. Vocea lui era blândă şi asta îl enerva cel mai mult.

Încerci să-mi faci necazuri, Lou?

— Ce? Inima îi bătea sălbatic, încă nu se liniştise după surpriza de a-l vedea acolo şi era alarmat de absenţa lui Alison şi de Gabe aflat lângă el. Prezenţa lui îl dezorienta.

— Nu, îşi înghiţi el nodul din gât urându-se pentru momentul lui de slăbiciune. L-am sunat pe Harry ca să văd dacă e mulţumit de tine. Asta-i tot.

Era conştient de faptul că părea un şcolar care încerca să se apere.

— Şi este?

— Se pare că da. Dar trebuie să înţelegi că eu am o responsabilitate faţă de el, fiindcă eu te-am găsit.

— M-ai găsit, zâmbi el, pronunţând cuvintele ca şi cum nu le-ar mai fi auzit vreodată până atunci.

— E ceva ciudat în ce am spus?

— Nimic, continuă el să zâmbească şi începu să se uite în birou, cu mâinile în buzunare, cu aceeaşi privire detaşată, în care nu se ghicea gelozie sau admiraţie.

— Este cinci cincizeci şi doi şi treizeci de secunde, spuse Gabe fără să-şi consulte ceasul. Treizeci şi patru, treizeci şi cinci, treizeci şi şase, se întoarse el spre Lou zâmbind. Ai prins ideea.

— Şi? Lou îşi pusese sacoul de la costum, încercând în secret să arunce o privire la ceas, ca să se asigure. Era exact cinci şi cincizeci şi două de minute.

— Vrei să pleci acum, nu-i aşa?

— Ţie ce ţi se pare că fac?

Gabe se îndreptă spre masa de consiliu şi alese trei fructe din platou – două portocale şi un măr – pe care le cercetă de aproape, unul câte unul.

— Decizii, decizii, zise el ţinând fructele în palme.

— Ţi-e foame? întrebă Lou, agitat.

— Nu, râse Gabe. Te pricepi la jonglerii?

Fu cuprins de un sentiment familiar şi îşi aminti exact ce nu-i plăcea la Gabe. Întrebări ca aceasta, afirmaţii şi comentarii care îl atingeau pe Lou în altă parte decât ar fi trebuit.

— Ar fi bine să răspunzi, adăugă Gabe.

— La ce?

Dar înainte ca Gabe să-l lămurească, telefonul sună, şi în ciuda faptului că ar fi preferat ca Alison să-i trieze telefoanele, se repezi să răspundă. Era Ruth.

— Bună, iubito. El făcu un gest către Gabe, cerând intimitate, dar Gabe începu să jongleze cu fructele drept răspuns.

Se întoarse cu spatele, dar apoi nefiind în largul lui ştiind că Gabe era acolo, se întoarse pentru a-l supraveghea. Vorbi pe un ton scăzut.

— Ăă, da, în legătură cu asta, a intervenit ceva şi…

— Lou, nu-mi face asta, spuse Ruth. Lucy va fi distrusă.

— E doar o serbare la care nu pot să ajung scumpa mea, iar Lucy nici măcar nu va băga de seamă că nu sunt acolo, doar e întuneric. Poţi să-i spui că am fost acolo. Domnul Patterson m-a rugat să mă întâlnesc cu un client. E o afacere mare şi m-ar ajuta să pun mâna pe postul lui Cliff, înţelegi?

— Înţeleg, înţeleg. Iar apoi, dacă vei fi promovat, vei sta şi mai puţin cu noi.

— Nu, nu. Doar că trebuie să-i dau bătaie lunile astea ca să demonstrez cât sunt de bun.

— Cui să-i demonstrezi? Laurence ştie deja ce poţi să faci, eşti în această companie de cinci ani. În fine, nu vreau să vorbim despre asta acum. Vii la serbare sau nu?

— La serbare? Lou îşi muşcă buza uitându-se la ceas. Nu, nu pot ajunge.

Gabe scăpă un măr, care se rostogoli pe mochetă spre biroul lui Lou, dar continuă să jongleze cu portocalele. Lou avu un sentiment prostesc de satisfacţie că Gabe scăpase mărul.

— Atunci vii diseară la masă? Cu părinţii tăi, cu Ann şi Michael? Mama ta tocmai m-a sunat spunând că e nerăbdătoare să ne vedem. Ştii, a trecut o lună de când n-ai mai dat pe la ei.

— N-a trecut chiar o lună. L-am văzut pe tata acum… Făcu o pauză în timp ce calcula timpul în capul lui. Mă rog, poate că e *aproape* o lună.

O lună? Cum mai zbura timpul.

Pentru Lou să-şi viziteze părinţii era o sarcină neplăcută, ca a-ţi face patul. După ce nu-l făcea un timp, imaginea patului răvăşit îl obseda până când se ducea şi îl făcea. Instantaneu avea un sentiment de satisfacţie că îl terminase şi tocmai când credea că gata, şi l-a şters din minte, se trezea şi ştia că trebuie să o ia de la capăt. Gândul la tatăl lui care se va plânge că trecuse atâta timp de când nu-l mai văzuse, îl făcea să dorească să fugă într-o altă direcţie. Văicăreala aceea îl făcea să-şi piardă cumpătul. Deşi, pe de o parte se simţea vinovat, îl făcea să dorească să stea de o parte mai mult, pentru a evita să audă acele cuvinte. Trebuia să aibă o anumită stare pentru a le auzi, să detaşeze sentimentele de minte, ca să nu înceapă să urle perorând despre orele petrecute muncind şi contractele încheiate, doar ca să-i închidă gura tatălui său. Astăzi chiar nu avea chef de asta. Poate

dacă ar fi ajuns acasă când stăteau la un pahar de vorbă ar fi fost mai uşor.

— S-ar putea să nu ajung la masă, dar voi ajunge la desert. Îţi promit.

Gabe scăpă o portocală, iar Lou simţi că îi creşte inima de satisfacţie. Dar îşi muşcă buzele şi continuă să se scuze faţă de Ruth pentru orice, refuzând să-şi ceară iertare pentru ceva care îl depăşea. În final Lou închise telefonul şi încrucişă braţele la piept.

— Ce e atât de amuzant? întrebă Gabe, aruncând singura portocală rămasă în sus, apoi prinzând-o cu o singură mână, pe cealaltă ţinând-o în buzunar.

— Nu eşti un jongler aşa de bun, nu? zâmbi el cu superioritate.

— Touché, zâmbi Gabe. Ai spirit de observaţie. Într-adevăr, nu sunt un bun jongler, dar de fapt nu jonglam, dacă *am ales* să le dau drumul celor două şi să o păstrez pe aceasta în mână, nu crezi?

Lou se încruntă, auzind acest răspuns neobişnuit şi îşi făcu de lucru la birou, punându-şi paltonul şi pregătindu-se să plece.

— Nu, Gabe, sigur că nu jonglezi dacă *alegi*…

El se opri brusc, dându-şi seama de ceea ce spusese şi auzind în cap vocea lui Ruth. Îl apucă brusc durerea de cap şi îl trecură fiorii, dar Gabe dispăruse, iar portocala era în faţa lui, pe birou. Lou ieşi din biroul lui cu portocala în mână.

— Alison. L-ai văzut pe Gabe ieşind de aici?

Alison ridică un deget, făcându-i semn să aştepte, în timp ce nota ceva pe o agendă şi asculta vocea de la celălalt capăt al firului.

— Alison, o întrerupse el din nou, iar ea tresări, începând să scrie mai repede, încuviinţând şi ridicând toată mâna spre el, de această dată.

— Alison, se răsti el, apăsând pe un buton pentru a pune capăt convorbirii, nu am toată ziua la dispoziţie.

Ea îl privi cu gura căscată, încă ţinând receptorul în mână.

— Nu pot să cred că ai făcut asta.

— Mă rog, am făcut-o, aşa că revino-ţi. Gabe a trecut pe aici? întrebă el.

Vorbea grăbit, nefăcând pauză între cuvinte, pentru a ţine pasul cu inima lui care bătea năvalnic.

— Ăă, tărăgănă ea cuvintele, a fost pe la biroul meu acum douăzeci de minute şi…

— Da, da, ştiu. Dar acum câteva secunde era în biroul meu şi a dispărut. Chiar acum. A trecut pe aici?

— Cred că da, dar…

— L-ai văzut?

— Nu, vorbeam la telefon şi…

— Isuse. El lovi cu pumnul, care şi aşa îl durea, în biroul ei. Fir-ar să fie.

Îşi duse pumnul la piept, făcând o grimasă.

— Ce s-a întâmplat, Lou? Linişteşte-te.

Alison se ridică şi întinse mâna spre el. Lou se feri.

— Apropo. El vorbi încet, apropiindu-se de ea. Cumva corespondenţa mea vine vreodată sub un alt nume?

— Ce vrei să spui? se încruntă ea.

— Păi, mormăi el privind în stânga şi în dreapta, de abia mişcându-şi buzele, de pildă Aloysius.

— Aloysius? întrebă ea, tare.

El o sfredeli cu privirea.

— Vorbeşte mai încet, murmură.

— Nu, şopti ea. N-am văzut niciodată numele Aloysius pe corespondenţa ta.

Ca şi cum ar fi fost un defazaj între vocea şi auzul ei, Alison zâmbi, apoi pufni, apoi începu să râdă.

— De ce naiba ar trebui să văd Aloy…

Simţindu-i privirea, îşi înghiţi cuvintele, iar zâmbetul îi dispăru.

— O, Doamne. Ce nume *drăguţ*, spuse ea cu o octavă mai sus.

Lou păşea pe nou construitul pod pietonal Seán O'Casey, care lega cheiurile refăcute de nord şi de sud, cheiul North Wall de cheiul Sir John Rogerson. După o sută de metri străbătuţi pe pod ajungea la destinaţie; *The Ferryman* era singurul pub autentic care rămăsese pe chei. Nu era un loc pentru *cappucino* sau *ciabatta* şi de aceea avea o anumită clientelă. În bar se aflau câteva persoane care făcuseră cumpărături de Crăciun şi se abătuseră de pe căile obişnuite pentru a lua o pauză şi a-şi încălzi mâinile îngheţate în jurul paharelor fierbinţi. În afară de aceştia era plin de funcţionari, tineri şi bătrâni, care se relaxau după o zi petrecută la serviciu. Pe scaune stăteau oameni în costum, pe mese erau halbe de bere şi pahare de whiskey. Trecuse de ora şase, iar oamenii fugiseră din zona de afaceri a oraşului în cel mai apropiat loc unde puteau sluji pe altarul berii la dozator.

Bruce Archer era o asemenea persoană, sprijinit de bar, cu o bere *Guinness* în mână, râzând zgomotos la gluma pe care o spusese cineva de lângă el. Un alt costum. Apoi încă unul. Umeri întăriţi lângă umeri întăriţi. Dunguliţe fine şi şosete în carouri. Pantofi lustruiţi şi serviete conţinând tabele, grafice şi predicţii ale pieţei. Niciunul dintre ei nu bea cafea. Ar fi trebuit să ştie asta. Nu ştiuse, dar privindu-i cum se bat pe spate şi râd tare, nu era câtuşi de puţin surprins şi deci, în acelaşi timp, ştiuse dinainte.

Bruce se întoarse şi îl zări.

— Lou! strigă el din celălalt colţ al sălii cu puternicul său accent de Boston care făcea capetele să se întoarcă, nu la Bruce, ci la chipeşul şi impecabilul domn spre care strigase.

— Lou Suffern! Mă bucur să te văd! Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre el cu mâna întinsă, apoi strânse cu putere mâna lui Lou, în timp ce îl bătea entuziasmat pe spate.

— Hai să te prezint băieţilor. Băieţi, el este Lou, Lou Suffern, care lucrează la Patterson Developments. Am lucrat împreună la clădirea Manhattan de care v-am povestit, iar într-o seară am trăit o experienţă nebună, aşteptaţi să vă spun, n-o să vă vină să credeţi. Lou, acesta e Derek de la…

Şi aşa Lou se pierdu într-o mare de prezentări, uitând fiecare nume din secunda în care îi era prezentat şi încercând să-şi alunge din minte imaginea soţiei şi a fiicei lui, de fiecare dată când dădea mâna cu cineva, iar acesta fie îl strângea prea tare, sau era prea umedă, prea moale, sau îi dizloca umărul. Încercă să uite că le părăsise pentru asta. Încercă să uite când aceştia dezaprobară încercarea de a comanda cafea şi îl alimentară în schimb cu bere şi îi ignorară încercarea lui de a pleca după prima halbă. Apoi după a doua. Apoi după a treia. În final, sătul de discuţiile care se iscau de câte ori mai venea câte un rând, el îi lăsă să comande pentru el un Jack Daniels, şi cum telefonul mobil suna, se lăsă convins să nu răspundă. După toate astea nu a mai fost nevoie să-l convingă. Era acolo pentru ei până la capăt, având telefonul pe silenţios şi vibrând la fiecare zece minute, cu un apel de la Ruth. În acest timp ştia că Ruth va înţelege, altfel ar fi dat dovadă de lipsă de înţelegere.

La bar era o fată care-i atrăgea privirile, pe masă era un whiskey şi o cola. Luciditatea şi raţiunea lui plecaseră afară, cu fumătorii şi tremurau acolo, una gândindu-se să cheme un taxi, iar cealaltă căutând cu privirea în jur fata pe care să o ducă acasă şi cu care să facă dragoste. Apoi, prea rece şi prea frustrat, luciditatea se întoarse împotriva raţiunii, pe care o luă la pumni în faţa barului, în timp ce Lou se întoarse cu spatele şi se preocupă doar de propria lui ambiţie.

12.
Cursa vieţii şi a morţii

Lou înţelese că e mult prea beat pentru a sta de vorbă cu frumuşica de la bar care îi trăsese ocheade toată seara, când vrând să ajungă la masa acesteia, se împletici în propriile lui picioare şi, fără să-şi dea seama, reuşi să verse băutura în poala prietenei ei. Iar în timp ce el mormăia nişte vorbe pe care le considera inofensive şi inteligente, fetei i se părură murdare şi ofensatoare. Pentru că, dacă ai fi băut atât de mult cât Lou Suffern, puteai trece uşor limita între murdar şi ofensator şi ajunge la linia fierbinte de conversaţii cu fete sexi. Părea că-şi pierduse aerul acela interesant şi experimentat pe care îl avea când intrase prima oară în pub. Picăturile de whiskey şi cola care îi pătaseră cămaşa albă şi cravata nu păreau a fi la modă pentru aceste femei de afaceri sofisticate, iar ochii lui albaştri, care le făcea pe femei să simtă că se prăbuşeau de la înălţime direct în bazinele lui azurii, erau acum injectaţi şi lucioşi, fără să mai aibă efectul dorit. Când voia să o dezbrace din priviri, părea mincinos şi prea beat pentru a mai ajunge undeva cu ea – sau cu prietena ei – pe care încercase de asemenea să o agaţe, după ce se lovise de ea când se întorcea de la toaletă, unde încercase să-şi cureţe urmele de vin roşu de pe taior. O opţiune mai raţională ar fi fost aceea să se înapoieze la maşina lui. Şi să meargă acasă.

Când ajunse în parcarea rece şi întunecată de la subsolul clădirii de birouri – un drum care durase cu douăzeci de minute mai mult decât ar fi trebuit – îşi dădu seama că uitase unde îşi parcase maşina. Dădu o raită prin parcare şi apăsă butonul telecomenzii, în speranţa că sunetul alarmei sau al farurilor i-o va dezvălui. Din nefericire îi plăcea prea mult să se învârtă, aşa că uită să studieze maşinile. În sfârşit o lumină îi atrase atenţia şi când zări maşina la locul ei, închise un ochi încercând să se concentreze pentru a ajunge la Porsche-ul lui.

— Bună, iubito, bâigui el, târându-se în jurul maşinii – nu neapărat din iubire, ci fiindcă nu mai putea merge. Sărută capota, apoi intră cu greutate înăuntru. Constatând că se afla pe scaunul unde nu exista volan, ieşi şi se îndreptă spre locul şoferului. Se aşeză pe locul din dreapta şi, odată aşezat acolo privi spre stâlpii de ciment care susţineau tavanul şi îi văzu legănându-se. Spera că nu se vor legăna deasupra maşinii lui când era în drum spre casă. Ar fi fost iresponsabil din partea lor şi un ghinion costisitor pentru el.

După câteva clipe în care încercă să introducă cheia în contact şi zgârie metalul din jur cu vârful cheii, în cele din urmă nimeri şi vârî cheia înăuntru. Auzind bâzâitul motorului chiui de bucurie şi apăsă pedala acceleraţiei până jos. În sfârşit, amintindu-şi că trebuie să se uite pe unde să meargă, ridică privirile şi ţipă îngrozit. Pe capota maşinii stătea nemişcat Gabe.

— Isuse Cristoase! strigă Lou, luând piciorul de pe acceleraţie şi făcând un semn ameninţător cu pumnul învineţit de la mâna dreaptă. Ai înnebunit? Vrei să mori?

Îi vedea faţa lui Gabe ca prin ceaţă, dar Lou ar fi pariat pe viaţa lui că acesta zâmbea. Auzi o bătaie, tresări şi când ridică privirea îl văzu pe Gabe care îl privea prin geamul maşinii. Motorul maşinii funcţiona, iar Lou coborî geamul.

— Bună.

— Bună Gabe, răspunse el adormit.

— Vrei să opreşti motorul, Lou?

— Nu. Nu, plec acasă.

— N-ai să ajungi departe. Nu cred că e o idee bună să conduci maşina până acasă. Nu vrei să cobori şi să-ţi chem un taxi?

— Nu, nu-mi pot lăsa Porsche-ul aici. Sunt nebuni în stare să mi-l fure. Ţăcăniţi. Vagabonzi fără locuinţă, începu el să râdă isteric. A, ştiu. Nu vrei să mă duci tu până acasă?

— Nu cred că e o idee bună, Lou. Hai, coboară şi îţi chem un taxi, zise Gabe, deschizând portiera.

— Nu. Fără taxi, îngăimă Lou, schimbând maneta de ambreiaj de la punctul neutru în viteză. Apăsă piciorul pe pedala acceleraţiei şi maşina sări în faţă cu portiera larg deschisă, apoi se opri, apoi iar se hurducă în faţă şi se opri. Gabe făcu o grimasă şi ţinu portiera care sărise ca un greiere cu probleme de anxietate.

— Bine, spuse Gabe în sfârşit după tentativa lui Lou de a conduce spre ieşire. Am spus „*Bine*", se răsti el când Lou se opinti iarăşi cu maşina. Te duc eu acasă.

Lou ajunse pe locul pasagerului, trecând peste schimbătorul de viteze, iar Gabe se aşeză pe locul şoferului, tulburat. Nu era nevoie să ajusteze scaunul sau oglinzile, căci se părea că el şi Lou aveau exact aceeaşi înălţime.

— Ştii să conduci? îl întrebă Lou.

— Da.

— Ai mai condus aşa ceva până acum? întrebă Lou. Poate ai una parcată la subsolul casei tale cu etaj, râse el isteric, mâhnindu-l.

— Pune-ţi centura, Lou. Gabe îi ignoră comentariile şi se pregăti să-l ducă pe Lou acasă în viaţă. Sarcina aceea era foarte importantă în acel moment.

14.
Băiatul rebel 3

— Deci, l-ai prins iar mergând cu viteză? întrebă băiatul rebel ridicând capul. Sper că de data asta l-ai arestat. Ar fi putut omorî pe cineva. Şi de ce mă rog stai în maşină în acelaşi loc tot timpul? Mi se pare că îl pândeşti.

— Nu mergea cu viteză, explică Raphie, ignorând ultima afirmaţie. Au trecut la un semafor pe roşu, asta e tot.

— Asta e tot? Sper că l-ai arestat pe ticălosul ăla încrezut.

— Haide, haide, cum puteam să-l arestez pe Lou, făcu Raphie pe un ton ca de profesor. Nu mă asculţi. Nu mă mai bombarda cu întrebări.

— Dar eşti al naibii de încet la spus povestea. Vorbeşte la obiect.

— Asta fac şi nu-ţi mai spun deloc povestea dacă te porţi în continuare aşa. Raphie îl privi fix pe băiatul rebel, care nu mai făcu niciun comentariu, aşa că îşi continuă istorisirea.

— Nu Lou a fost cel care a trecut pe roşu, fiindcă nu Lou era cel care conducea, ţi-am spus asta.

— Gabe n-ar fi trecut pe roşu. N-ar face asta, îl întrerupse băiatul rebel.

— De unde era să ştiu asta? Doar nu-l mai văzusem înainte, nu crezi?

— Probabil că au schimbat locurile în drum spre casă.

— *Gabe* era la volan. Îţi amintesc că semănau foarte mult, încât puteau fi uşor confundaţi, dar ştiu că Lou era pe locul pasagerului, îmbujorat, cu ochii injectaţi.

— Cum de l-ai prins din nou în acelaşi loc?

— Supravegheam casa cuiva, asta e tot.

— Un criminal? Băiatul rebel făcu ochii mari.

— Nu, nu un criminal, o persoană pe care o ştiam, asta-i tot.

— A, spuse dezamăgit băiatul rebel. Şi ce-ai făcut când i-ai prins?

15.
Casă, dulce casă

— Bună seara, domnule sergent, zise Gabe, cu nişte ochi mari, albaştri, sinceri.

Luat prin surprindere de faptul că omul îi ştia funcţia, Raphie îşi schimbă tonul cu care voia să-l abordeze.

— Ai trecut pe roşu, ştii asta.

— Ştiu, domnule sergent, îmi cer mii de scuze, a fost un accident din partea mea, vă rog să mă credeţi. Era galben şi am crezut că pot să trec…

— Ai trecut când se făcuse roşu deja.

— Păi… Gabe se uită în stânga sa la Lou, care se prefăcea că doarme, sforăind şi râzând între sforăieli. În mână avea o umbrelă lungă. Raphie privi cu atenţie umbrela din mâna lui Lou, apoi urmări privirea lui Gabe spre pedala de acceleraţie.

— Isuse, şopti el, ca pentru sine.

— Nu, sunt Gabe, răspunse acesta. Sunt coleg cu domnul Suffern, voiam să-l duc acasă, fiindcă a băut cam mult.

În acel moment Lou sforăi şuierător. Apoi râse.

— Nu mai spune.

— Mă simt ca un tată în seara asta, zise Gabe. Mă asigur că îmi duc copilul în siguranţă acasă. E important, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? spuse Raphie mijind ochii.

— O, cred că ştii ce vreau să spun, zâmbi Gabe inocent.

Raphie îl privi fix pe Gabe şi spuse pe un ton mai aspru, neştiind dacă cel din faţa lui făcea pe isteţul.

— Arată-mi permisul de conducere, te rog, şi întinse mâna spre el.

— O, ăă, nu-l am la mine.

— Dar *ai* permis de conducere?

— Nu la mine.

— Ai mai spus asta. Scoase un carneţel şi un stilou. Cum te numeşti?

— Mă numesc Gabe, domnule.

— Gabe şi mai cum? Raphie se îndreptă puţin de spate.

— Vă simţiţi bine? întrebă Gabe.

— De ce mă întrebi?

— Mi se pare că vă jenează ceva. Vă simţiţi bine?

— Sunt bine.

Raphie plecă spre maşina lui.

— Ar trebui să ai grijă de problema asta, zise Gabe, îngrijorat.

— Vezi-ţi de treabă, mormăi Raphie, privind în jur ca să se asigure că nu i-a auzit nimeni.

Gabe privi în oglinda retrovizoare către maşina de poliţie. Nu se mai afla nimeni acolo. Nu avea cine să-l ajute. Nu erau martori.

— Ai grijă să te prezinţi la secţia de poliţie Howth săptămâna asta, Gabe, adu-ţi permisul şi întreabă de mine. O să mai vedem atunci. Fă-l să ajungă cu bine acasă, arătă el spre Lou, apoi se întoarse la maşină.

— Iar e beat? întrebă Lou, deschizând ochii injectaţi şi întorcându-se pentru a-l urmări cu privirea pe Raphie până la maşină.

— Nu, nu e beat, zise Gabe, privind prin oglinda retrovizoare cum acesta se întorcea încet la maşină.

— Atunci ce e cu el? întrebă aspru Lou.

— Are altceva.

— Nu, tu ai ceva. Hai, du-mă acasă, pocni el din degete râzând. De fapt, lasă-mă pe mine să conduc, se încruntă el şi începu să se foiască în scaun, încercând să iasă afară. Nu vreau ca oamenii să creadă că asta e maşina ta.

— E periculos să bei şi să conduci, Lou. Ai putea face un accident.

— Şi ce? pufni el, copilăreşte. Asa e problema mea, nu crezi?

— Un prieten al meu a murit, nu cu mult timp în urmă, spuse Gabe, cu ochii ţintă la maşina de poliţie care se îndepărta încet. Şi crede-mă, când mori, e o problemă pentru oricine altcineva, *în afară* de tine. A lăsat în urmă numai probleme. Mi-aş pune centura de siguranţă dacă aş fi în locul tău, Lou.

— Cine a murit? Lou închise ochii, ignorându-i sfatul şi îşi sprijini capul pe apărătoare, renunţând la ideea de a conduce.

— Nu cred că-l cunoşti, zise Gabe, demarând, îndată ce maşina poliţiei nu se mai văzu.

— Cum a murit?

— Accident de maşină, spuse Gabe, apăsând piciorul pe acceleraţie. Maşina ţâşni, iar motorul se auzi tare şi asurzitor deodată în noaptea liniştită.

Lou deschise ochii şi îl privi îngrijorat pe Gabe.

— Chiar?

— Mda. Foarte trist. Era tânăr. O familie tânără. O soţie drăguţă. Un tip plin de succes.

Apăsă piciorul mai tare pe acceleraţie. Lou făcuse ochii mari.

— Dar nu ăsta e lucrul cel mai trist. Ci faptul că nu şi-a făcut testamentul la timp. Nu e de acuzat, era tânăr şi nu se gândea că va pleca aşa curând, dar nu se ştie niciodată.

Vitezometrul arăta o sută de kilometri la oră într-o zonă unde limita era de cincizeci, iar Lou apucă mânerul pentru a se ţine bine. Îşi îndreptă spatele, lipindu-se de scaun. Stătea drept ca bradul,

privind acul vitezometrului şi luminile oraşului trecând cu viteză dincolo de golf.

Încercă să-şi pună centura de siguranţă, dar deodată, la fel de repede cum accelerase, Gabe luă piciorul de pe pedala acceleraţiei, se uită în oglinda retrovizoare, semnalizăşi trase uşor de volan spre stânga. Se uită spre Lou a cărui faţă aproape că se înverzise şi zâmbi.

— Casă, dulce casă, Lou.

De abia în următoarele câteva zile, când îi trecu mahmureala, Lou îşi dădu seama că nu-şi amintea să-i fi spus lui Gabe adresa sau cum să ajungă acasă în seara aceea.

— Mamă, tată, Marcia, Quentin, Alexandra! strigă Lou din toate puterile, imediat ce uşa fu deschisă de mama lui, care îl privi speriată.

— Am ajuns acaasă, zise el îmbrăţişându-şi mama şi sărutând-o cu zgomot pe obraz. Îmi pare tare rău că am lipsit de la cină, am fost atât de ocupat la birou. Ocupat, ocupat, ocupat.

Nici măcar Lou nu putu să fie serios la scuza asta, aşa că stătea în sufragerie scuturându-şi umerii şi pieptul de râs, privit de nişte feţe speriate şi deloc impresionate. Ruth îngheţă, privindu-şi soţul cu sentimente amestecate, furioasă, rănită şi jenată. Undeva în adâncul ei era gelozie. Trebuise să facă faţă entuziasmului exagerat al lui Lucy care se manifestase în toate felurile pozitive şi negative în care s-ar putea comporta un copil, apoi mai târziu a trebuit să facă faţă nervilor şi lacrimilor ei, căci nu dorise să urce pe scenă până ce nu sosea Lou. După ce se întorsese de la serbare, aşezase copiii în pat şi alergase prin casă toată seara pentru a pregăti masa şi dormitoarele pentru oaspeţi. Faţa ei era acum roşie de la căldura din bucătărie şi avea degetele arse de la oalele fierbinţi. Era transpirată şi obosită, atât fizic cât şi mental, epuizată de încercarea de a stimula copiii ei în toate modurile în care ar trebui să o facă un părinte; de la a sta în genunchi pe jos alături de

Pud, până la a şterge lacrimile şi a o alina pe dezamăgita Lucy, care nu îl văzuse pe tatăl ei în public, în ciuda încercărilor lui Ruth de a o convinge de contrariul.

Ruth se uită la Lou care se legăna în pragul uşii, cu ochii injectaţi, obrajii roşii şi îşi dorea să fi fost ea aceea, lăsând prudenţa la o parte şi făcându-se de râs în faţa oaspeţilor ei. Dar el nu ar fi suportat asta – şi ea n-ar fi făcut asta – asta era diferenţa dintre ei. Iată-l acolo, legănându-se fericit, iar ea era acolo, nemişcată şi complet nemulţumită, întrebându-se ce naiba îi mai lega.

— Tată, strigă Lou, nu te-am văzut de un car de ani! A trecut mult timp, nu-i aşa? zâmbi el, mergând spre tatăl lui cu mâna întinsă.

Se aşeză pe scaun alături de acesta, trăgându-l mai aproape şi zgâriind podeaua, astfel încât coatele lor se atingeau.

— Spune-mi ce ai mai făcut. Oo, şi mi-ar plăcea un pic de vin roşu, mulţumesc mult. Iubita mea preferată, bravo – făcu el cu ochiul către Ruth, apoi vărsă cea mai mare parte din vin pe faţa albă de masă când încercă cu o mână tremurătoare să toarne în pahar.

— Ai grijă, fiule – zise tatăl lui încet, întinzând mâna pentru a-l ajuta să toarne.

— Tată, mă descurc, se feri el, vărsând vin pe manşetele tatălui său.

— Ah, Aloysius, zise mama lui, iar Lou dădu ochii peste cap.

— Gata, dragă, sunt bine, spuse tatăl ei, încercând să nu facă mare caz.

— E cămaşa ta bună, continuă ea, luând un şerveţel, înmuindu-l în apă şi tamponând mânecile cămăşii bărbatului ei.

— Mamă, se uită Lou de jur împrejurul mesei râzând. Nu l-am omorât, doar am vărsat puţin vin.

Mama lui îi aruncă o privire dojenitoare, continuând să-şi ajute soţul.

— Poate asta va ajuta. Lou luă sarea şi începu să toarne pe braţul tatălui său.

— Lou! ridică Quentin vocea, încetează!

Lou se opri, privind-o pe Alexandra cu un zâmbet copilăresc ruşinat.

— Vai, Quentin, n-am observat că eşti aici. Ce mai face barca? Ţi-ai luat vele noi? Echipament nou? Ai mai câştigat vreo competiţie de curând?

Quentin îşi drese vocea, încercând să se liniştească.

— Avem finala peste două săptă…

— Alexandra! explodă Lou, în mijlocul propoziţiei lui Quentin. Cum de nu am sărutat-o pe încântătoarea Alexandra?

Se ridică şi, lovindu-se de scaunele tuturor, se îndreptă spre ea.

— Ce mai face frumoasa Alexandra în seara asta? Eşti fermecătoare, ca de obicei.

Lou se aplecă şi o îmbrăţişă, sărutând-o pe gât.

— Bună, Lou, zâmbi ea. Ai avut o seară bună?

— O, ştii tu, sunt ocupat, ocupat, mult hârţogăraie.

Îşi aruncă capul pe spate şi râse iarăşi, tare, ca la foc automat.

— O, doamne! Care e problema aici? Arătaţi cu toţii de parcă a murit cineva. Ar trebui să vă pună cineva la punct, ce naiba, strigă el pe un ton cam agresiv, pocnindu-şi palmele în faţa lor. Plic-ti-sea-lă.

Se întoarse pe călcâie spre sora lui, Marcia.

— Marcia, zise el cu un oftat. Marcia, repetă el, bună.

Spuse doar atât, apoi se întoarse la locul lui zâmbind prosteşte.

Gabe stătea stânjenit în sufragerie în tăcerea grea care se lăsase.

— Pe cine ai adus cu tine, Lou?

Fratele lui, Quentin se îndreptă spre Gabe cu mâna întinsă.

— Îmi pare rău că nu am fost prezentaţi. Sunt fratele lui, Quentin, iar aceasta e soţia mea, Alexandra.

Lou fluieră, apoi izbucni în râs.

— Bună, sunt Gabe.

Îi salută cu o mişcare a capului, intrând în sufragerie. Se îndreptă spre masă, pentru a da mâna cu toţi cei prezenţi.

— Lou, spuse încet Ruth. Doreşti un pahar de apă sau cafea, voiam să pun de cafea.

Lou oftă teatral.

— Ţi-e ruşine cu mine, Ruth? se răsti el. Mi-ai spus să vin acasă. Am venit acasă!

La masă se lăsă tăcerea, în timp ce fiecare încerca să evite să-l privească pe celălalt în ochi. Tatăl lui Lou îl privea încruntat, cu obrajii în flăcări, buzele tremurând uşor, de parcă ar fi rostit cuvinte, dar nu se auzea niciun sunet.

Gabe continuă să treacă pe la toţi cei aflaţi la masă.

— Bună, Ruth, mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

Ea aproape că nu-l privi în ochi, întinzându-i o mână fără vlagă.

— Bună, zise încet. Te rog să mă scuzi, trebuie să strâng masa.

Se ridică şi începu să ducă farfuriile pentru aperitive şi ceştile de cafea în bucătărie.

— Te ajut eu, se oferi Gabe.

— Nu, nu, te rog, ia loc.

Ea se îndreptă spre bucătărie cu un teanc de farfurii în mână.

Gabe nu o ascultă şi veni după ea. O găsi sprijinită de masă, unde pusese vesela, stând cu spatele la el. Ţinea capul în jos, umerii aplecaţi, fără nicio urmă din veselia care o caracteriza. El aşeză cu zgomot farfuriile în chiuvetă, pentru ca ea să îşi dea seama că se află acolo.

Ruth tresări, conştientiză prezenţa lui, se linişti, încercă să-şi recapete buna dispoziţie şi se întoarse spre el.

— Gabe, zâmbi ea gâtuit, ţi-am spus să nu te deranjezi.

— Am vrut să te ajut. Îmi pare rău pentru Lou. Nu am fost cu el în seara asta.

— Nu? Ea încrucişă braţele, jenată că nu ştiuse asta.

— Nu. Sunt coleg cu el la birou. Eram încă acolo când s-a întors de la… hm, de la întâlnirea de afaceri.

— S-a întors la birou? De ce s-ar fi…

Ea îl privi nedumerită, apoi încet, îşi dădu seama.

— A, înţeleg. A venit să-şi ia maşina ca să se întoarcă acasă. Am priceput. Ei bine, Gabe, îţi mulţumesc că l-ai adus întreg acasă. Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă cu tine, dar ştii…

Emoţia o cuprinse şi nu mai putu să continue, începând să arunce resturile din farfurii în coşul de gunoi.

— Ştiu. Nu trebuie să îmi explici.

Din sufragerie îl auziră pe Lou care exclamă un „Oaaa”, apoi se auzi un pahar spart şi iarăşi râsul lui.

Ea se opri din aruncatul resturilor şi închise ochii, oftând.

— Lou e un bărbat bun, să ştii, spuse Gabe încet.

— Îţi mulţumesc, Gabe. Îţi vine sau nu să crezi, asta este exact ceea ce am nevoie să aud acum, dar aş fi preferat să nu o aud de la unul dintre amicii lui de la serviciu. Aş vrea să spună asta mama lui, îl privi ea tristă, sau tatăl lui, sau ar fi frumos să o spună fiica lui. Dar nu, la serviciu Lou este omul zilei, spuse ea furioasă.

— Nu sunt amicul lui, crede-mă. Lou nu poate să mă sufere.

Ea îl privi nedumerită.

— Mi-a oferit un serviciu ieri. Stăteam în faţa clădirii în fiecare dimineaţă, iar ieri, din senin, s-a

oprit şi mi-a dat o cafea, apoi mi-a oferit un loc de muncă.

— Mi-a spus ceva aseară… Lou chiar a făcut lucrul ăsta?

— Pari surprinsă.

— Nu. De fapt da, adică… Ce post ţi-a oferit?

— Curier intern.

— Şi ce câştigă el din asta? se încruntă Ruth.

— Crezi că a făcut-o doar din interes personal? râse Gabe.

— Ştiu, e groznic să spun lucrul ăsta; ea îşi muşcă buzele, pentru a-şi ascunde zâmbetul. N-am vrut să sune astfel. Ştiu că Lou este un om bun, dar de curând a devenit foarte… ocupat. Sau mai curând *tulburat*; nu e nimic rău să fii ocupat, dacă nu eşti şi tulburat. Dar nu e numai asta. E ca şi cum ar fi în două locuri în acelaşi timp. Cu trupul e aici, dar cu mintea e în altă parte. Deciziile pe care le ia în ultimul timp sunt legate numai de serviciu, cum să îl ajute la serviciu, cum să ajungă de la o întâlnire la alta în cel mai rapid mod posibil, bla, bla, bla… Aşa că atunci când ţi-a oferit acel post am crezut că… Doamne, ce tot spun? Ai scos la lumină partea lui bună, Gabe.

— E un om bun, repetă Gabe.

Ruth nu răspunse, dar era ca şi când Gabe i-ar fi citit gândurile şi continuă.

— Dar vrei să devină şi mai bun, nu-i aşa?

Ea îl privi, surprinsă.

— Nu-ţi face griji, o linişti el, punându-i o mână pe umăr. Va fi.

Când Ruth i-a povestit surorii ei a doua zi despre această conversaţie, aceasta a strâmbat din nas, considerând totul foarte ciudat şi suspect, aşa cum i se păreau mai toate lucrurile existente. Abia atunci Ruth s-a întrebat de ce oare nu îl descususe pe Gabe, de ce nu i se păruse nimic ciudat la momentul respectiv. Dar clipele contează, să fii acolo *în* clipa aceea, iar în acea clipă ea nu simţise nevoia să pună întrebări. Îl crezuse, sau, măcar, îşi

dorise să îl creadă. Un om cumsecade îi spusese că soţul ei va deveni mai bun. Ce rost avea să întoarcă cuvintele astea pe toate feţele?

16.
Apelul deşteptător

Dimineaţă când se trezi, Lou avu impresia că o ciocănitoare îl lovea constant, cu mare dibăcie în moalele capului. Durerea îşi croia drum din lobul frontal prin ambele tâmple până la baza capului. Undeva afară se auzea un claxon de maşină, ceva neobişnuit pentru ora asta şi un motor care pornea. Lou închise ochii din nou şi încercă să dispară în lumea somnului, dar responsabilităţile, ciocănitoarea şi ceea ce părea a fi uşa de la intrare trântită, nu-l lăsară să-şi continue visele.

Avea gura atât de uscată, încât plescăi buzele şi lovi cu limba încoace şi-ncolo încercând să adune măcar un strop de umezeală pentru a evita senzaţia neplăcută de vomă. Apoi veni saliva şi el se trezi într-un loc îngrozitor – între pat şi vasul de toaletă – unde temperatura corpului său crescu, mintea i se înceţoşă şi umezeala veni valuri-valuri. Dădu la o parte cearşaful, alergă spre toaletă şi căzu în genunchi slăvind vasul de toaletă. Doar atunci când nu mai avu energie sau altceva în stomac, se aşeză pe plăcile încălzite, epuizat pe de-a-ntregul şi observă că cerul albastru era senin. Spre deosebire de întunericul care îl întâmpina la trezire în această perioadă a anului, cerul era albastru senin. Atunci îl cuprinse panica, mult mai mare decât lovitura suferită, asemănătoare cu panica pe care un copil ar trăi-o aflând că a întârziat la şcoală.

Lou se adună de pe jos şi se întoarse în dormitor cu dorinţa de a apuca ceasul deşteptător şi a strangula ora nouă care clipea roşie, semeaţă. Ceasul adormise. Nu mai sunase deşteptarea. Doar el nu auzise ceasul, fiindcă Ruth nu era în pat şi de abia atunci simţi mirosul de prăjit venind de la parter, aproape luându-l în batjocură de nas. Auzi clinchetul şi scrâşnitul ceştilor şi farfurioarelor. Gânguritul unui copil. Sunetele dimineţii. Sunete lungi, leneşe pe care n-ar fi trebuit să le audă. Ar trebui să audă zumzetul faxului şi al fotocopiatorului, zgomotul liftului care se mişca în sus şi în jos, oprindu-se la etaj cu un clinchet, de parcă oamenii din interior ar fi fost gata prăjiţi. Ar trebui să audă unghiile lui Alison pe tastatură. Ar trebui să audă scârţâitul roţii căruciorului lui Gabe care se deplasa pe holuri…

Gabe.

Îşi trase un halat şi coborî în viteză scările, împiedicându-se de pantofii şi servieta pe care le lăsase pe treapta de jos, înainte de a da buzna pe uşă în bucătărie. Erau acolo, cei trei suspecţi: Ruth, mama lui şi tatăl lui. Slavă cerului, Gabe nu era nicăieri. Oul se prelingea pe barba cu tuleie sure a tatălui său, mama lui citea ziarul şi atât ea cât şi Ruth erau încă în capoate. Pud era singurul care scotea sunete, îngânând şi gângurind, mişcând sprâncenele în sus şi în jos, de parcă ceea ce spunea chiar ar fi însemnat ceva. Lou văzu toate acestea, dar în acelaşi timp nu băgă de seamă absolut nimic.

— Ce naiba, Ruth? spuse el tare, făcând toate capetele să se întoarcă şi să-l privească.

— Poftim? făcu ea ochii mari.

— E nouă. Nouă, fir-ar ea să fie de oră.

— Haide, Aloysius, spuse enervat tatăl lui.

Mama lui îl privea şocată.

— De ce naiba nu m-ai trezit? se apropie el de Ruth.

— Lou de ce-mi vorbeşti pe tonul ăsta? se încruntă Ruth, apoi se întoarse spre copil. Hai, Pud, încă câteva linguri, dragă.

— Pentru că încerci să faci astfel încât să fiu concediat, nu-i aşa? De ce nu m-ai trezit?

— Am vrut să te trezesc, dar Gabe mi-a spus să te las să te odihneşti până pe la zece, că un somn bun îţi va face bine şi am fost de acord, spuse ea nepăsătoare, nepărând afectată de atacul verbal în prezenţa părinţilor lui.

— Gabe? o privi el, ca şi cum ar fi spus cel mai ridicol lucru de pe planetă. GABE? strigă el apoi.

— Lou, oftă mama lui, nu striga în halul ăsta.

— Gabe, curierul? Dobitocul ăla de CURIER? continuă el să ţipe, ignorându-şi mama. L-ai ascultat pe *ăla*? E un imbecil!

— Lou! îl dojeni încă o dată mama lui. Fred, fă ceva, îşi înghionti ea soţul.

— Ei bine, imbecilul acela, spuse Ruth silindu-se să rămână calmă, te-a adus cu maşina acasă aseară, în loc să te lase să conduci spre o moarte sigură.

Ca şi cum de abia atunci îşi aminti că Gabe îl adusese acasă, Lou ieşi grăbit din casă. Se îndreptă spre locul unde se afla maşina, sărind de pe o piatră pe alta, îngrijorat pentru Porsche-ul lui minunat. Examină maşina din toate unghiurile, îşi trecu degetele peste ea, ca să se asigure că nu sunt zgârieturi sau lovituri. Constatând că totul e în ordine, se linişti puţin, deşi tot nu putea înţelege de ce Ruth pusese atâta preţ pe părerea lui Gabe. Ce naiba se petrecea în lume de toţi îi ciuguleau din palmă lui Gabe?

Se întoarse în casă, unde părinţii lui îi aruncară o asemenea privire, încât nu ştiu ce să le spună. Întoarse capul şi se îndreptă spre bucătărie, unde Ruth stătea tot la masă hrănindu-l pe Pud.

— Ruthy, îşi drese el vocea, încercând să se scuze în felul său, un gen care nu implica niciodată expresia „iartă-mă”. Vezi tu, Gabe umblă să-mi ia

postul. N-ai înţeles asta, sunt convins, dar aşa e. Aşa că atunci când a plecat azi dimineaţă devreme ca să ajungă la serviciu…

— A plecat cu cinci minute înainte să apari tu, îl întrerupse ea imediat, fără să se întoarcă, fără să-l privească. A stat într-una din camerele de oaspeţi, fiindcă nu eram sigură dacă avea unde să stea, s-a trezit, ne-a pregătit micul dejun, apoi am chemat un taxi, pe care l-am plătit ca el să poată ajunge la serviciu. A plecat cu cinci minute înainte, deci a întârziat şi el la serviciu. Aşa că poţi să-ţi iei acuzaţiile şi comportamentul şi să-l urmezi acolo, unde poţi să te cerţi cât vrei.

— Ruthy, eu doar…

— Ai dreptate, Lou, şi eu greşesc. Din comportamentul tău de acum înţeleg că totul e sub control şi nu eşti cât de puţin stresat, zise ea pe un ton sarcastic. Ce proastă am fost, să cred că ai nevoie de o oră-două în plus de somn. Haide, Pud, zise Ruth ridicându-l de pe scaun şi sărutându-l pe faţa murdară de mâncare. Hai să mergem să ne spălăm, zâmbi ea.

Pud bătu din palme şi se înveseli sub sărutările ei dulci. Ruth se îndreptă spre el cu Pud în braţe şi, pentru o clipă, Lou se înduioşă privindu-l. Zâmbea atât de frumos, încât ar fi putut lumina lumea, chiar dacă luna şi-ar fi pierdut razele. Se pregăti să-l ia pe Pud în braţe, dar nu se întâmplă aşa. Ruth trecu pe lângă el, drăgălindu-l pe copil, în timp ce acesta râdea în hohote, de parcă sărutările ei ar fi fost cel mai amuzant lucru din vieţişoara lui. Lou înţelese că a fost respins. Cam cinci secunde. Apoi îşi dădu seama că erau cinci secunde din timpul necesar pentru a ajunge la serviciu. Aşa că se grăbi să plece.

Într-un timp record, şi datorită faptului că sergentul O'Reilly nu era prezent când Lou a pus piciorul pe pedala acceleraţiei ţâşnind ca din puşcă, ajunse la birou la zece şi cincisprezece minute; mai târziu decât ajunsese vreodată la

birou. Şedinţa nu se încheiase încă, aşa că îşi scuipă în palmă şi îşi netezi părul, care nu fusese spălat şi îşi trecu degetele peste faţa care nu fusese bărbierită, încercând să îndepărteze semnele mahmurelii, respiră adânc şi intră în sala de consiliu.

Toată lumea îşi ţinu respiraţia văzându-l. Nu fiindcă arăta rău, ci fiindcă nu mai era Lou, cel impecabil. Fusese mereu perfect. El se aşeză în faţa lui Alfred, care se prefăcu uimit, deşi era încântat de starea în care se afla amicul lui.

— Îmi pare rău că am întârziat, se adresă Lou spre cei doisprezece de la masa de consiliu, mai calm, decât era, de fapt. Am avut o indigestie, dar acum cred că sunt bine.

Capetele tuturor făcură un gest de înţelegere.

— Bruce Archer a avut şi el aceeaşi problemă, comentă Alfred, făcându-i cu ochiul domnului Patterson.

Auzind acestea, lui Lou începu să-i fiarbă sângele în vine, aşteptându-se să-i răbufnească pe nas, căci ajunsese la punctul de fierbere. Luă loc, străduindu-se să uite de senzaţia de rău şi de vomă, în timp ce o venă de pe frunte i se umflase ameninţător.

— Băieţi, deci azi e o seară importantă, se întoarse domnul Patterson către Lou, iar Lou deveni atent la conversaţie.

— Da, am video-conferinţă cu Arthur Lynch, spuse iute Lou. Este la ora opt şi sunt sigur că totul va merge strună. M-am gândit la nişte soluţii pentru problemele ridicate de el, pe care le-am discutat toată săptămâna, nu cred că e nevoie să le mai trecem în revistă din nou.

— Stai aşa, stai aşa.

Domnul Patterson ridică un deget, pentru a-l domoli şi de abia atunci observă Lou că Alfred zâmbea cu gura până la urechi.

Lou se uită cu subînţeles la Alfred, sperând ca acesta să-i dea o indicaţie, dar Alfred îi evita

privirea.

— Nu, Lou, tu şi Alfred aveţi o întâlnire cu Thomas Crooke şi partenerul lui, aceasta e întâlnirea pe care încercăm să o obţinem de un an, râse nervos domnul Patterson.

Fărâmiţe, fărâmiţe, fărâmiţe. Totul se năruise. Lou răsfoi febril agenda, trecându-şi degetele tremurătoare prin păr şi îşi şterse picăturile de sudoare de pe frunte. Îşi trecu degetele peste programul proaspăt imprimat, fiindu-i greu să-şi concentreze ochii obosiţi, arătătorul lui transpirat făcând să se întindă tuşul de pe pagină. Iată, era acolo, video-conferinţa cu Arthur Lynch. Nicio menţiune despre cina respectivă. Nicio literă despre blestemata aia de cină.

— Domnule Patterson, sunt conştient că aşteptaţi de mult o întâlnire cu Thomas Crooke, spuse încurcat Lou privind nedumerit spre Alfred. Dar nimeni nu mi-a confirmat această cină, iar eu l-am anunţat pe Alfred încă de săptămâna trecută că am o întâlnire cu Arthur Lynch la ora opt în această seară, repetă el vorbind repede. Alfred? Ştii ceva despre această întâlnire la cină?

— Păi, da, Lou, spuse el batjocoritor, ridicând din umeri. Sigur că ştiu. Mi-am eliberat programul imediat ce mi-a fost confirmat. Este cea mai mare şansă pe care o avem de a realiza lucrările de antrepriză din Manhattan. Vorbim despre asta de luni de zile.

Cei prezenţi se foiră stânjeniţi în scaune, deşi Lou era sigur că erau unii cărora le plăcea mult acest moment, urmărind fiecare oftat, privire şi vorbă pentru ca mai târziu, când aveau să iasă din sala de consiliu, să le şoptească şi altora pe la colţuri.

— Voi, ceilalţi, vă puteţi întoarce la lucru, spuse îngrijorat domnul Patterson, noi însă trebuie să rezolvăm problema aceasta acum.

Sala se goli, singurii care rămăseseră la masă fiind Lou, Alfred şi domnul Patterson, iar Lou ştiu

imediat după atitudinea lui Alfred şi expresia de pe faţa lui, după degetele grăsuţe pe care le ţinea încrucişate sub bărbie, ca la rugăciune, că Alfred era pe cai mari. Alfred avea atitudinea lui preferată, cea mai bună poziţie de atac.

— Alfred, de cât timp ştii despre cina asta şi de ce nu mi-ai spus? începu Lou imediat ofensiva.

— Ţi-am spus, Lou, i se adresă Alfred, ca şi cum ar fi fost încet la minte şi incapabil să înţeleagă.

Cum Lou era neglijent şi neras, iar Alfred era în largul lui, ştia că ieşirea lui nu-l va pune în cea mai bună lumină. Îşi ridică mâinile tremurânde de pe agendă şi le încrucişă.

— Este o încurcătură teribilă, spuse domnul Patterson frecându-şi bărbia gânditor de mâini. Am nevoie de voi amândoi la cina aceea, dar nu aş vrea să ratezi video-conferinţa cu Arthur. Cina nu poate fi schimbată, ne-a luat prea mult ca să o obţinem. Dar telefonul cu Arthur?

— Mă descurc eu, înghiţi Lou în sec.

— Dacă nu, n-avem ce face, decât ca Alfred să înceapă, iar tu, Lou, imediat ce îţi termini întâlnirea să vii cât poţi de repede la Alfred.

— Lou trebuie să poarte discuţii, aşa că va fi norocos dacă va ajunge la restaurant la băuturile de final. Mă descurc eu, Laurence, spuse Alfred din colţul gurii, cu acelaşi zâmbet superior care îl făcuse pe Lou să vrea să ia sticla de apă din mijlocul mesei şi să i-o toarne în cap. Sunt capabil să mă descurc singur.

— Da, bun, să sperăm că Lou va negocia repede şi va avea succes, altfel întreaga zi va fi o pierdere de vreme, concluzionă domnul Patterson, adunându-şi hârtiile şi ridicându-se în picioare.

Întâlnirea se încheiase.

Lou simţi că era în mijlocul unui coşmar, totul se prăbuşea, toată munca lui de până atunci era sabotată.

— Ce întâlnire fără rost. Credeam că o să ne spună şi el cine va prelua lucrurile aici după plecarea lui, spuse Alfred tărăgănat. Dar n-a spus o vorbă, îţi vine să crezi? Cred că am merita să ne anunţe, deşi eu sunt în companie de mai multă vreme decât tine, aşa că…

— Alfred? Lou îl privi ţintă, cu uimire.

— Ce e?

Scoase un pachet de gumă din buzunar şi îşi aruncă un drajeu în gură. Îi oferi una şi lui Lou care clătină violent din cap.

— Mă simt ca în zona crepusculară, ce naiba se petrece aici?

— Eşti mahmur, asta se petrece. Arăţi mai degrabă ca un om fără adăpost mai mult chiar decât omul fără adăpost, râse el. Şi ar trebui să iei una, îi oferi iarăşi o gumă. Respiraţia ta miroase a vomă.

Lou îl respinse iarăşi.

— De ce nu mi-ai spus despre cina de afaceri, Alfred, îl apostrofă el.

— Ba ţi-am spus, zise acesta mestecând încontinuu. Sunt sigur că ţi-am spus. Sau i-am zis lui Alison. Oare a fost Alison? Poate a fost cealaltă, cea cu balcoane mari. Ştii tu, aia cu care te ciocăneai?

Lou plecă de lângă el ca o vijelie şi se îndreptă spre biroul lui Alison, unde aruncă pe tastatură foaia cu programul mesei, oprind unghiile acrilice să mai tasteze. Ea făcu ochii mici citind raportul.

— Ce este asta?

— O masă de afaceri în seara asta. Una foarte importantă. La ora opt. Unde *trebuie* să fiu.

El se foia de colo-colo în timp ce ea citea programul.

— Dar nu poţi, ai video-conferinţa.

— Ştiu, Alison, se răsti el. Dar trebuie să fiu la asta. Apăsă degetul arătător pe foaie. Aranjează lucrurile încât să se poată.

Lou intră în birou şi trânti uşa. Când ajunse la biroul de lucru îngheţă. Pe masă era corespondenţa. Se dădu câţiva paşi înapoi şi deschise iarăşi uşa.

Alison, închise iute telefonul şi ridică privirile spre el.

— Da, spuse ea pe un ton foarte amabil.

— Corespondenţa.

— Da?

— Când a ajuns aici?

— Dimineaţă la prima oră. Gabe a adus-o la aceeaşi oră ca de obicei.

— Nu se poate, obiectă Lou. L-ai văzut tu?

— Da, spuse ea uşor încruntată. Mi-a adus şi o cafea. Era puţin înainte de nouă, cred.

— Dar nu se poate. Era la mine acasă, zise el, mai mult ca pentru sine.

— Lou, înainte să pleci, e un moment nepotrivit să punem la punct câteva detalii pentru aniversarea tatălui tău?

Nici nu termină de vorbit că se întoarse înapoi în birou, trântind uşa după el.

Sunt multe feluri de apeluri deşteptătoare în lume. În cazul lui Lou Suffern sarcina de a-l trezi revenea devotatului BlackBerry, care suna în fiecare zi. La şase fix în fiecare dimineaţă era în pat, dormind şi visând în acelaşi timp, gândindu-se la ziua de ieri şi planificând în acelaşi timp ziua de mâine, când Blackberry-ul lui suna conştiincios alarma cu un sunet dinadins neplăcut pentru ureche. Ajungea la el de pe noptieră şi îl împingea în subconştient, luându-l din somn şi trăgându-l în lumea celor treji. Când se întâmpla asta, Lou se trezea; ochii săi închişi se deschideau repede. Corpul lui era în pat, apoi afară din pat, era gol, apoi îmbrăcat. Asta însemna pentru Lou să se trezească. Era perioada de tranziţie de la somn la muncă.

Pentru alţi oameni apelul deşteptător avusese o altă formă. La birou, pentru Alison spaima trasă de

sarcina de la şaisprezece ani o forţa să facă nişte alegeri, pentru domnul Patterson naşterea primului copil îl făcuse să vadă lumea într-o altă lumină şi îi afectase fiecare decizie pe care o lua, pentru Alfred pierderea averii de milioane suferită de tatăl său, pe când el avea doisprezece ani, îl silise să meargă la şcoala publică timp de un an şi, cu toate că se întorseseră la starea de bogăţie fără ca nimeni important să ştie de acest incident al familiei, această experienţă schimbase felul în care vedea el viaţa şi oamenii, pentru totdeauna. Pentru Ruth, apelul deşteptător a venit într-o vacanţă când a dat peste soţul ei în pat cu bona poloneză în vârstă de douăzeci şi şase de ani. Pentru micuţa Lucy, la cei cinci anişori, fusese atunci când se uitase în public la serbare şi a văzut un loc gol lângă mama ei. Sunt multe feluri de apeluri deşteptătoare, dar unul singur are mare importanţă.

Astăzi însă Lou primise un altfel de apel deşteptător. Vedeţi, Lou Suffern nu ştia că poţi fi trezit şi când ţii ochii deschişi. Nu înţelegea că o persoană putea fi trezită când ieşise deja din pat, se îmbrăcase în costum elegant, încheia contracte şi planifica întâlniri. Nu înţelegea că o persoană poate să se trezească atunci când se consideră calmă, relaxată şi senină, capabilă să facă faţă vieţii cu tot ce pune în faţă. Alarma suna, din ce în ce mai tare în ureche şi nimeni, în afară de subconştientul lui, nu o mai auzea. Încerca să o închidă, să apese pe butonul de moţăială, ca să rămână în genul de viaţă cu care se simţea în largul său, dar nu mai ţinea. Nu ştia că nu putea să-i spună el vieţii când era momentul să înveţe, ci că viaţa îi va da o lecţie când va fi pregătit. Nu ştia că nu poţi apăsa doar nişte butoane pentru a şti totul; că erau nişte butoane din adâncul lui pe care trebuia să apese.

Lou Suffern credea că ştie totul.

Dar de abia scrijelise la suprafaţă.

17.
Ciocnire în noapte

La şapte seara, când restul colegilor lui plecaseră din clădire, absorbiţi de febra cumpărăturilor de Crăciun, Lou Suffern rămăsese înăuntru, la birou simţindu-se mai puţin un om de afaceri versat şi mai mult Aloysius, şcolarul pedepsit pe care se luptase din răsputeri de-a lungul anilor să-l lase în urmă. Aloysius se uita la dosarele de pe biroul lui cu aceeaşi încântare ca la o farfurie de legume, a căror existenţă verde îi controla libertatea. Aflând că Lou nu avea nicio posibilitate de a anula sau de a reprograma video-conferinţa, Alfred, care părea sincer dezamăgit, îl privise cu ochi nevinovaţi de căţeluş şi începuse rolul de limitator al pagubelor, negând vehement orice implicare în toată încurcătura şi concentrând discuţia pe cele mai bune metode de a aborda întâlnirea. Convingător ca de obicei, Alfred plecă, iar Lou rămase fără a-şi putea aminti de ce îl acuzase la început pentru această încurcătură. Alfred avea acest efect asupra oamenilor, urmând o traiectorie ca a unui bumerang care trecuse prin rahat, dar reuşise să-şi găsească calea de întoarcere la aceleaşi braţe care i se deschideau în întâmpinare.

Afară era întuneric şi frig, cozile de maşini umpleau toate podurile şi cheiurile, în timp ce trecătorii se îndreptau spre casă, numărând zilele care mai rămăseseră până la Crăciun. Harry avea dreptate, totul se mişca prea repede, fervoarea

cumpărăturilor se simţea mai mult decât evenimentul în sine. Pe Lou îl durea capul mai rău decât dimineaţă şi i se zbătea ochiul stâng, pe măsură ce migrena se accentua. Micşoră lumina veiozei de pe birou, simţindu-se sensibil la lumină. Nu putea nici să gândească, necum să alcătuiască o propoziţie, aşa că îşi puse paltonul de caşmir şi eşarfa şi ieşi din birou îndreptându-se spre cea mai apropiată farmacie pentru a lua nişte pastile împotriva durerii de cap. Ştia că era mahmur, dar mai ştia că se întâmpla ceva; în ultimele câteva zile parcă nu mai era el. Dezordonat, nesigur pe sine; caracteristici legate sigur de o boală.

Holurile erau cufundate în întuneric, luminile erau stinse în birouri, cu excepţia luminiţelor pentru situaţii de urgenţă, necesare pentru paznicii care făceau rondul. Lou apăsă butonul pentru a chema liftul şi aşteptă să audă sunetul cablurilor care trăgeau liftul în casa liftului. Dar nu se auzi nimic. Apăsă din nou butonul şi se uită spre afişajul etajelor. Luminiţa de parter era aprinsă, dar încremenită. Apăsă din nou pe buton. Nu se întâmplă nimic. Mai apăsă de câteva ori până când nu-şi mai putu stăpâni furia şi începu să bată cu pumnul. Liftul era deranjat. O situaţie tipică.

Se îndepărtă de lift, căutând ieşirea de incendiu, capul continuând să-l doară. Cum mai erau doar treizeci de minute până la întâlnirea de afaceri, avea suficient timp să coboare treisprezece etaje ca să-şi ia pastile. Fiind familiarizat cu holul principal, împinse câteva uşi pe care nu le observase înainte şi se trezi pe nişte holuri înguste, de unde lipseau mochetele pluşate. Uşile grele de nuc şi panourile de pe pereţi fuseseră înlocuite cu vopsea albă şi pal, iar dimensiunile birourilor erau mult mai mici. În loc de tablourile de artă pe care le privea în fiecare zi, pe holurile biroului său, aici nu erau decât fotocopiatoare şi faxuri.

Coti la stânga, se opri şi chicoti în sinea lui, secretul vitezei lui Gabe dezvăluindu-se. În faţa lui

se afla un lift de serviciu şi totul căpătă sens. Uşile se deschiseră larg, lumina albă a unui tub fluorescent ilumina micul lift. Păşi înăuntru, ferindu-şi ochii de la lumina deranjantă şi, înainte de a apuca să atingă butoanele panoului de comandă, uşile se închiseră şi liftul coborî cu rapiditate. Viteza lui era de două ori mai mare decât a lifturilor obişnuite şi iarăşi Lou avu satisfacţia de a fi înţeles cum de reuşea Gabe să ajungă dintr-un loc într-altul atât de repede.

În timp ce liftul continua să coboare, el apăsă din nou butonul Parter, dar acesta nu se lumină. Îl apăsă de câteva ori şi, din ce în ce mai îngrijorat, privind cum se aprindeau luminiţele de la fiecare etaj. Doisprezece, unsprezece, zece… Liftul lua viteză pe măsură ce cobora. Nouă, opt, şapte… nu părea că va încetini. Liftul făcea acum un zgomot asurzitor, iar el, cuprins de teamă şi nelinişte începu să apese pe toate butoanele pe care le găsea, inclusiv cel de alarmă, dar fără niciun rezultat. Liftul continua să cadă prin puţ fără a putea fi controlat.

Cum mai erau doar câteva etaje până la parter, el se îndepărtă de uşi şi se ghemui, într-un colţ al liftului. Îşi vârî capul între genunchi, îşi încrucişă braţele îmbrăţişându-se, pregătindu-se pentru prăbuşire.

Câteva secunde mai târziu liftul se opri brusc. Cabina se clătina între cabluri din cauza opririi bruşte. Când deschise ochii, pe care îi ţinuse închişi, văzu că se oprise la subsol. De parcă liftul ar fi funcţionat normal până atunci nu se auzi clopoţelul, dar uşile se deschiseră. El se înfioră, nu era imaginea primitoare care îl întâmpina de fiecare dată când ajungea la etajul al paisprezecelea. Subsolul era rece şi întunecos, betonat şi plin de praf. Nedorind să coboare aici, Lou apăsă din nou pe butonul Parter, pentru a se întoarce la pardoselile de marmură şi la covoare, la tonurile de ciocolată caldă şi crom, dar din nou

butonul nu se lumină, liftul nu răspunse la comenzi, iar uşile rămaseră deschise. Nu avea de ales decât să iasă din cabină şi să încerce să găsească scările de incendiu, ca să urce un etaj până la parter. Imediat ce ieşi din lift, uşile acestuia se închiseră şi liftul urcă.

Subsolul era slab luminat. La capătul coridorului un tub fluorescent de neon se aprindea şi se stingea, ceea ce nu ajuta durerea lui de cap şi îl făcu să se dezechilibreze de câteva ori. Se auzea un bâzâit de maşini, tavanele nu erau izolate, aşa că se vedeau toate cablurile şi firele electrice. Simţea pardoseala tare şi rece sub tălpile pantofilor de piele şi praful îi acoperi pantofii lustruiţi. Înaintând pe coridorul îngust, căutând scările de serviciu, auzi o muzică de sub o uşă de la capătul culoarului care cotea la dreapta. *Driving Home for Christmas*1 a lui Chris Rea. La capătul culoarului din stânga văzu semnul luminos al omuleţului verde care semnala ieşirea, deasupra unei uşi de metal. Se uită spre încăperea de la capătul culoarului de unde se auzea muzică şi răzbătea o geană de lumină pe sub uşă. Îşi consultă ceasul. Mai avea timp să ajungă la farmacie şi – dacă liftul ar fi funcţionat – să ajungă înapoi în biroul lui la timp pentru video-conferinţă. Curiozitatea puse stăpânire pe el, aşa că se îndreptă într-acolo şi ciocăni la uşă. Muzica era atât de tare, încât de abia îşi putea auzi propriul ciocănit, aşa că deschise încet uşa şi îşi vârî capul.

Ceea ce văzu îl lăsă fără cuvinte.

Înăuntru era o mică magazie, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu rafturi de metal, până în tavan, umplute cu de toate, de la becuri până la suluri de hârtie igienică. Între rafturi se aflau două culoare, fiecare dintre ele neavând mai mult de trei metri lungime, iar cel de-al doilea îi captă atenţia lui Lou. Lumina din tavan ajungea până jos, printre rafturi. Apropiindu-se, văzu un sac de dormit care îi era familiar, întins de la perete pe culoarul dintre

rafturi. Pe sacul de dormit se afla Gabe, care citea o carte, atât de absorbit încât nu ridică privirea când se apropie Lou. Pe rafturile de jos ardeau nişte lumânări, din acelea parfumate, care se pun în băi şi o mică veioză aflată în colţul încăperii arunca o lumină portocalie. Gabe se învelea cu aceeaşi pătură murdară pe care Lou o recunoscuse, era cea din ziua în care îl văzuse prima dată pe stradă. Pe unul din rafturi era un ibric, şi alături un pachet de plastic cu un sandviş. Costumul cel nou atârna pe umeraş de un raft, încă acoperit în sacul de plastic, nepurtat. Imaginea costumului elegant atârnând de poliţa metalică din magazie îi amintea lui Lou de salonaşul bunicii lui, ceva preţios, păstrat pentru o mare ocazie, care nu venea niciodată, sau poate venea, dar nu era recunoscută ca atare.

Gabe ridică privirea şi aruncă cât colo cartea, cât pe-aci să dărâme o lumânare, în timp ce se ridica, iute.

— Lou, spuse el, înfricoşat.

— Gabe, zise şi Lou fără să simtă o satisfacţie, aşa cum ar fi crezut.

Priveliştea care i se înfăţişa era tristă. Nu e de mirare că acest om era primul la birou în fiecare dimineaţă şi ultimul seara la plecare. Această magazie mică, înţesată de rafturi cu de toate devenise căminul lui Gabe.

— Pentru ce e costumul? întrebă Lou, trăgând la el cu coada ochiului.

Parcă nu-şi avea locul în încăperea aceea prăfuită. Totul era vechi şi uzat, abandonat şi uitat, totuşi costumul acela scump, nou, atârna de un umeraş. Nu se potrivea cu restul lucrurilor.

— A, nu poţi şti niciodată când ai nevoie de un costum bun, răspunse Gabe, privindu-l precaut. Ai să mă dai de gol? întrebă el, pe un ton nu atât îngrijorat, ci mai degrabă, interesat.

Lou îl privi şi i se făcu milă.

— Harry ştie că eşti aici?

Gabe clătină din cap că nu. Lou chibzui o clipă.

— N-am să spun nimic.

— Îţi mulţumesc.

— Ai stat aici toată săptămâna?

Gabe făcu semn din cap că da.

— E frig aici.

— Aşa e. Căldura se opreşte când lumea pleacă de la birou.

— Aş putea să-ţi aduc pături sau un radiator electric sau ceva de genul ăsta, dacă vrei, se oferi Lou, simţindu-se prost imediat ce rosti aceste cuvinte.

— Da, mulţumesc, ar fi bine.

— Ia loc, te rog, îi arătă Gabe o ladă aflată pe raftul de jos.

Lou îşi suflecă mânecile când întinse mâna după ladă, nedorind ca praful şi mizeria să-i strice costumul şi se aşeză cu precauţie pe ea.

— Vrei o cafea? Mă tem că e simplă, automatul de *latté* nu funcţionează.

— Nu, mulţumesc. Ieşisem ca să-mi iau nişte pastile de durere de cap, răspunse Lou, fără să guste gluma, fiind atent la ceea ce era în jur. Îţi mulţumesc că m-ai dus aseară cu maşina acasă.

— Cu plăcere.

— Te-ai descurcat bine cu Porsche-ul, îl privi fix Lou. Ai mai condus aşa ceva înainte?

— A, sigur, am unul în spatele casei, se fandosi Gabe.

— Mda, scuze… De unde ai ştiut unde stau?

— Am ghicit, zise Gabe sarcastic, turnându-şi cafea.

Cum Lou îl ţintuia cu privirea, continuă.

— Casa ta era singura de pe stradă cu porţi de prost gust. Şi cu o pasăre deasupra. O pasăre? se strâmbă el, ca şi cum i-ar fi mirosit urât.

— E un vultur, spuse Lou pe un ton defensiv. Ştii, aseară am fost… începu Lou să se scuze, sau cel puţin să-şi explice comportamentul de cu o seară înainte, apoi se opri, neavând chef să explice

nimănui, cu atât mai puţin lui Gabe, cel care dormea pe jos într-o magazie la subsol, dar avea îndrăzneala de a se ridica deasupra lui.

— De ce i-ai spus lui Ruth să mă lase să dorm până la zece?

Gabe îl privi ţintă cu ochii lui albaştri şi, în ciuda faptului că Lou avea un salariu anual de şase cifre şi o casă de mai multe milioane de euro într-una dintre cele mai selecte zone din Dublin, iar Gabe nu avea decât ceea ce se vedea, Lou se simţi ca o persoană umilă, de parcă ar fi fost judecat.

— M-am gândit că ai nevoie de odihnă, răspunse Gabe.

— Cine eşti tu să hotărăşti asta?

Gabe zâmbi simplu.

— Ce e atât de amuzant?

— Nu-ţi plac, nu-i aşa, Lou?

O întrebare directă. La obiect, nu dată după vişin, iar Lou aprecia asta.

— N-aş spune că nu te plac.

— Te îngrijorează prezenţa mea în această clădire, continuă Gabe.

— Mă îngrijorează? Nu. Poţi să dormi unde vrei. Nu mă deranjează.

— Nu asta am vrut să spun. Simţi că te ameninţ, Lou?

Lou îşi lăsă capul pe spate, râzând. Era conştient că exagerează, dar nu-i păsa. Avusese efectul scontat. Râsul lui umpluse camera şi răsunase în mica magazie de beton, cu tavanul plin de cabluri, iar simpla lui prezenţă părea mai mare decât spaţiul lui Gabe.

— Ameninţat de tine? Păi, să vedem. El făcu un gest larg cu mâinile arătând încăperea în care stătea Gabe. Chiar e nevoie să spun mai mult? întrebă el cu emfază.

— O, am priceput, zâmbi Gabe cu toată gura, de parcă ar fi ghicit răspunsul la un concurs cu întrebări. Am mai puţine *lucruri* decât tine. Am uitat cât de mult ţii la asta, râse el încetişor,

pocnind din degete, făcându-l pe Lou să se simtă jenat.

— Lucrurile nu contează aşa de mult pentru mine, se apără neconvingător Lou. Fac multe acte de caritate. Dau lucruri tot timpul.

— Da, spuse serios Gabe, chiar şi cuvântul tău.

— Despre ce vorbeşti?

— Nici pe acela nu îl păstrezi.

Gabe începu să caute ceva într-o cutie de pantofi de pe raftul al doilea.

— Capul îl mai ai la tine?

Lou făcu semn că da, frecându-se obosit la ochi.

— Uite, zise Gabe, scoţând un mic flacon cu pastile. Te întrebi cum reuşesc să ajung de la un loc la altul. Ia una din astea.

Le aruncă spre Lou. Acesta le studie, nu aveau nicio etichetă.

— Ce sunt astea?

— Sunt pastile magice, zâmbi el. Când le iei, totul devine mai clar.

— Nu iau droguri, i le înapoie Lou, punându-le pe sacul de dormit.

— Nu sunt droguri, făcu Gabe o grimasă.

— Atunci ce conţin?

— Nu sunt farmacist, ia-le, tot ce ştiu e că îşi fac efectul.

— Nu, mulţumesc. Lou se ridică, pregătit să plece.

— Te-ar ajuta mult, să ştii, Lou.

— Cine spune că am nevoie de ajutor? se răsuci acesta pe călcâie. Ştii ceva, Gabe, m-ai întrebat dacă am ceva cu tine. N-am nimic, pur şi simplu nu-mi pasă de tine, sunt un om ocupat, n-am timp să mă sinchisesc de tine, dar asta e ceea ce nu-mi place la tine, afirmaţii de genul ăsta. Sunt bine, mulţumesc. Sunt mulţumit cu viaţa mea. Mă doare capul, asta e tot, da?

Gabe încuviinţă, pe când Lou se îndreptă iarăşi spre uşă. Gabe deschise din nou gura.

— Oamenii ca tine…

— Ca mine cum, Gabe? se răsti Lou, vorbind din ce în ce mai tare, cu fiecare propoziţie. Cum sunt oamenii ca mine? Muncesc mult? Vor să le asigure cele necesare familiilor lor? Nu stau cu fundul pe jos toată ziua cu mâna întinsă? Oamenii ca mine ajută oamenii ca tine, se abat din drum ca să-ţi dea un loc de muncă şi să-ţi facă viaţa mai bună…

Dacă Lou ar fi aşteptat să audă sfârşitul propoziţiei lui Gabe, ar fi aflat că Gabe nu voia să spună nimic de acest gen. Gabe se referea la oamenii ca Lou aflaţi în permanentă competiţie. Ambiţioşi, cu ochii la premiu, nu la ceea ce aveau de făcut. Oamenii ca Lou care voiau să fie cei mai buni din raţiuni greşite, care ar fi ales orice cale pentru a-şi atinge scopul. Să fii cel mai bun era egal cu a fi undeva la mijloc, care era egal cu a fi cel mai slab. Totul era doar o stare a existenţei. Cel mai important lucru era cum se *simţea* o persoană în acea stare şi *de ce* era în acea situaţie.

Gabe voia să-i explice lui Lou că oamenii ca el se uitau constant peste umăr, urmărind mereu ce făcea altcineva, comparându-se cu acea persoană, căutând să realizeze lucruri mai măreţe, dorind mereu să fie mai buni. Şi singurul motiv pentru care Gabe voia să-i spună lui Lou Suffern despre oameni ca Lou Suffern, era să-l avertizeze că oamenii care se uită mereu peste umăr se ciocnesc de ceva.

Drumurile sunt mai netede când oamenii nu se mai uită la ce fac ceilalţi şi se concentrează în schimb asupra lor înşişi. Lou nu-şi putea permite să se ciocnească de ceva în acest punct al poveştii. Dacă ar fi făcut-o, ar fi stricat cu siguranţă finalul, până unde mai avem. Da, Lou avea multe de făcut.

Dar Lou nu rămase suficient pentru a auzi toate astea, plecă din magazia/dormitor a lui Gabe, clătinând din cap, uimit de obrăznicia lui Gabe în timp ce străbătea coridorul cu lumină fluorescentă

care se aprindea şi se stingea. Găsi drumul până la ieşirea de serviciu şi urcă scările până la parter.

Parterul era de un cafeniu cald, şi Lou reveni în lumea lui de confort. Paznicul îl văzu de la biroul lui cum vine de pe ieşirea de serviciu şi se încruntă.

— E ceva în neregulă cu liftul, îi zise Lou. Acum nu mai avea suficient timp să meargă la farmacie şi să se întoarcă la video-conferinţă. Trebuia să se întoarcă arătând în halul ăsta, simţindu-se astfel, fără vlagă şi cu fruntea arzând, în urechi răsunându-i cuvintele ridicole ale lui Gabe.

— E prima oară când aud de aşa ceva. Paznicul veni spre el, la lift. Apăsă pe buton, acesta se aprinse imediat, iar uşile se deschiseră.

Se uită la Lou cam ciudat.

— A, nu contează. Mersi.

Lou intră în lift şi apăsă pe butonul de la etajul paisprezece. Îşi sprijini capul de oglindă, închise ochii şi visă că era acasă în pat cu Ruth, cuibărită lângă el, cu o mână şi un picior peste el aşa cum făcea – cum obişnuia să facă – atunci când dormea.

Când uşile se deschiseră, Lou deschise ochii, făcu un pas şi ţipă îngrozit.

Gabe stătea drept în faţa lui pe coridor – foarte solemn – nasul aproape atingând uşile care se deschiseseră. Scutura flaconul de medicamente în faţa lui Lou.

— DRACE! GABE!

— Ai uitat astea.

— Nu le-am uitat.

— Te vor scăpa de durerea aceea de cap.

Lou smulse flaconul din mâna lui Gabe, vârându-l în buzunarul pantalonilor.

— Te vei simţi mai bine, zâmbi Gabe mulţumit.

— Ţi-am spus că nu iau droguri. Lou vorbea încet, deşi ştia că nu mai era nimeni la acel etaj.

— Iar eu ţi-am spus că nu sunt droguri. Gândeşte-te la ele ca la un remediu naturist.

— Un remediu pentru ce anume?

— Pentru multele tale probleme. Cred că mi-ai spus deja câteva.

— I-auzi cine-mi spune asta, cel care doarme pe jos într-o magazie amărâtă la subsol, şuieră Lou. Ce-ar fi să iei şi tu o pastilă ca să-ţi repari viaţa? Nu cumva astea te-au băgat în bucluc de prima dată? Să ştii că m-am săturat să mă judeci, Gabe, când eu sunt aici, sus, iar tu eşti acolo, jos.

Gabe îl privi cu o expresie ciudată, iar Lou se simţi vinovat.

— Iartă-mă, oftă el.

Gabe dădu simplu din cap.

Lou examină flaconul, deoarece capul îl durea şi mai tare acum.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Consideră-l un cadou, repetă el cuvintele rostite de Lou cu câteva zile în urmă.

Aceste cuvinte, ca şi cadoul lui Gabe, aduseră fiori pe şira spinării lui Lou Suffern.

18.
S-a făcut!

În sfârşit singur în biroul lui, Lou luă pastilele din buzunar şi le aşeză pe birou. Puse capul jos şi închise ochii.

— Cristoase, eşti la pământ, auzi o voce lângă urechea lui şi se ridică imediat.

— Alfred, se frecă el la ochi, cât e ceasul?

— Şapte şi douăzeci şi cinci. Nu-ţi face griji, n-ai întârziat la întâlnire. Mulţumită mie, zâmbi el superior, trecându-şi degetele spatulate, cu unghii roase şi pătate de nicotină peste biroul lui Lou, atingerea lui fiind suficientă pentru a mânji totul şi a-şi lăsa amprenta murdară, ceea ce îl enervă pe Lou.

— Ei, ce sunt astea? Alfred luă flaconul şi deschise capacul.

— Dă-mi-le, se întinse Lou, dar Alfred îşi trase mâna. Vărsă câteva în palma lui lipicioasă.

— Alfred, dă-mi-le, zise sever Lou, încercând să nu i se ghicească disperarea din voce, în timp ce Alfred mergea prin birou, agitând flaconul în sus, pentru a-i face în ciudă, cu acelaşi aer şi din aceleaşi motive ca ale unui şcolar.

— Lou, obrăznicătură mică, ce pui tu la cale? îl întrebă Alfred pe un ton care îi dădu răcori lui Lou.

Ştiind că Alfred ar fi fost în stare să folosească acest lucru împotriva lui, se gândi la un răspuns.

— Se pare că vrei să născoceşti ceva, zâmbi Alfred. Ştiu când blufezi, te-am văzut la şedinţe, îţi

aminteşti? Nu ai încredere să-mi spui adevărul?

Lou zâmbi, încercând să vorbească pe un ton glumeţ, deşi era foarte serios.

— Sincer? În ultimul timp nu prea. Nu aş fi surprins dacă nu ai avea un plan pentru a folosi flaconul ăsta împotriva mea.

Alfred izbucni în râs.

— Haide, aşa te porţi tu cu un vechi prieten?

Zâmbetul lui Lou se stinse.

— Nu ştiu, Alfred, tu să-mi spui.

Avu loc un schimb de priviri. Alfred vorbi primul.

— Vrei să-mi spui ceva, Lou?

— Tu ce crezi?

— Uite ce e.

Alfred coborî umerii, actul de bravură încetă şi intră în rolul lui Alfred cel umil.

— Dacă e vorba de întâlnirea din seara asta, fii sigur că nu am niciun amestec în suprapunerea evenimentelor tale. Vorbeşte cu Louise. Cum Tracey a plecat şi Alison a preluat, probabil unele lucruri s-au pierdut pe drum, ridică el din umeri. Deşi, între noi fie vorba, Alison pare cam nebună.

— Nu da vina pe Alison, încrucişă Lou braţele.

— A, da – zâmbi el, dând din cap ca pentru sine, am uitat că între voi doi e ceva…

— Nu e nimic între noi. Alfred, pentru numele lui Dumnezeu.

— Bine, scuze. Alfred făcu un gest de fermoar închis în dreptul buzelor. Ruth nu va afla niciodată, îţi promit.

Simplul fapt al menţionării numelui ei îl enervă.

— Ce e cu tine? îl întrebă Lou, serios de astă dată. Ce-ai păţit? E din cauza stresului? De ce te gândeşti numai la prostii? Ce pui la cale? Te îngrijorează schimbările…

— Schimbările, pufni Alfred, vorbeşti de parcă aş fi o femeie la menopauză.

Lou îl privi fără a rosti vreun cuvânt.

— Sunt bine, Lou, zise el rar. Sunt la fel ca întotdeauna. Tu eşti cel care se comportă ciudat. Toată lumea vorbeşte despre asta, chiar şi domnul Patterson. Poate e de la astea – el clătină flaconul în faţa ochilor lui, aşa cum făcuse Gabe mai devreme.

— Sunt pastile pentru durere de cap.

— Dar nu văd nicio etichetă.

— Copiii au rupt-o, acum, gata vrei să mă laşi în pace şi să mi le înapoiezi?

Lou întinse mâna deschisă spre el.

— O, pastile pentru durerea de cap. Înţeleg, zise Alfred studiind flaconul. Chiar asta sunt? Fiindcă parcă l-am auzit pe tipul fără adăpost spunând că sunt din plante?

Lou înghiţi în sec.

— Mă spionezi, Alfred? Cu asta te ocupi?

— Nu, râse Alfred relaxat. N-aş face asta. O să le verific eu pe astea, ca să mă asigur că nu sunt altceva decât pastile împotriva durerii de cap, spuse el luând una, vârând-o în buzunar şi înmânându-i flaconul. E bine să ştii ce se întâmplă pe aici când prietenii te mint.

— Sigur că da, îl aprobă Lou, fericit că i se înapoiaseră pastilele. Cum ar fi discuţia ta cu domnul Patterson de acum câteva zile şi prânzul pe care l-aţi luat vinerea trecută.

Alfred era sincer şocat, un lucru neobişnuit pentru el.

— O, zise Lou încet, n-ai ştiut că ştiu, nu-i aşa? Îmi pare rău. Acum ai face bine să mergi la cina aceea, altfel o să pierzi antreurile. Munca simplă, fără caviar îl prosteşte pe bietul Alfred.

Îl conduse la uşă pe Alfred care fusese redus la tăcere şi îi făcu cu ochiul înainte de a i-o închide încet în nas.

Şapte şi jumătate veni şi trecu fără ca Arthur Lynch să apară pe plasma de un metru din faţa lui Lou, aşezat la masa de consiliu. Conştient că putea fi văzut în orice moment de cei care ar fi urmat să

participe la video-conferinţă, încercă să se relaxeze în scaun, fără să adoarmă. La ora şapte patruzeci, secretara domnului Lynch îl informă că acesta va mai întârzia câteva minute.

În timp ce aştepta, Lou, căruia i se făcea tot mai somn, şi-l imagina pe Alfred în restaurant, neruşinat, fiind în centrul atenţiei, vorbind tare şi făcând tot posibilul să fie amuzant; furând gloria, realizând sau punând punct unui contract cu care Lou n-ar mai fi putut fi asociat decât dacă dădea greş. Fiindcă lipsea acum – la cea mai importantă întâlnire a anului – Lou pierdea cea mai mare şansă de a se afirma în faţa domnului Patterson. Postul lui Cliff şi biroul gol care ar fi venit odată cu acesta îi apărea în faţa ochilor în fiecare zi, ca o acadea atârnată de o sfoară. Biroul acela era situat lângă cel al domnului Patterson, şi stătea gol, cu uşa deschisă. Un birou mai mare, mai luminos. Îl chema.

Trecuseră şase luni de la memorabila dimineaţă în care Cliff avusese căderea nervoasă – după un timp îndelungat de comportare neobişnuită – iar Lou îl descoperise pe Cliff ghemuit sub biroul lui, tremurând din tot corpul, ţinând tastatura strâns la piept. Din când în când tasta ceva, cuprins de panică, un fel de cod morse. „Ei vin după mine”, repeta el, cu ochii mari, îngroziţi.

Cine erau aceşti *ei* Lou nu putuse stabili. Încercase cu blândeţe să-l convingă să iasă de sub birou, să-şi pună şosetele şi pantofii înapoi în picioare, dar când încercase să se apropie, Cliff îl atacase, lovindu-l cu mouse-ul ataşat la tastatură. Răsucise firul ca un cowboy, apoi îl plesnise peste faţă. Nu forţa micului mouse de plastic îl rănise, cât imaginea tânărului bărbat plin de succes care îşi pierduse minţile. Biroul rămăsese gol toate lunile acelea şi, pe măsură ce se răspândea prin birouri zvonul că nu mai era mult până la decesul acestuia, simpatia pentru el se micşora, iar competiţia pentru postul lui se ascuţea. Asta era

valabil şi în cazul lui Lou. Auzise de curând că Cliff putea primi vizite la spital, iar Lou chiar avusese intenţia să facă asta. Ştia că ar fi trebuit să meargă şi urma să se ducă la un moment dat, doar că nu părea să găsească timp pentru asta…

Frustrarea lui Lou se accentuă privind la plasma care nu se mai deschidea. Tâmplele îi zvâcneau de durere şi de abia putea să gândească, deoarece migrena se întinsese de la baza capului până spre ochi. Disperat, scoase pastilele din buzunar şi rămase cu ochii la ele.

Se gândi cum ştiuse Gabe de întâlnirea dintre domnul Patterson şi Alfred şi cum apreciase corect situaţia în funcţie pantofi, cum îi adusese cafea în dimineaţa trecută, cum îl dusese acasă cu maşina şi o câştigase pe Ruth de partea lui. Convingându-se că de fiecare dată Gabe nu-l dezamăgise şi că putea avea încredere în el şi de această dată, el aplecă flaconul, iar din el se rostogoli o pastiluţă lucioasă în palma lui transpirată. El se jucă un timp cu ea, învârtind-o printre degete, o linse şi, cum nu se întâmplă nimic îngrozitor, o aruncă iute în gură şi dădu pe gât un pahar cu apă.

Lou se ţinea de masa de consiliu cu ambele mâini, strângând-o atât de tare, încât urmele transpirate erau vizibile pe suprafaţa de sticlă, menită să protejeze furnirul masiv. Aşteptă. Nu se întâmpla nimic. Ridică palmele de pe masă şi le studie, de parcă efectele ar fi putut fi văzute în palmele sale transpirate. Nu se întâmpla nimic neobişnuit, nimic care să-i pună viaţa în pericol, în afară de durerile de cap care persistau.

La şapte patruzeci şi cinci, Arthur Lynch încă nu apăruse pe plasmă. Lou bătea nerăbdător cu stiloul în geamul protector al mesei, fără a se sinchisi de cum va apărea în faţa oamenilor de cealaltă parte a ecranului. Cuprins de paranoia, începuse să creadă că nu mai urma nicio video-conferinţă, că Alfred pusese la cale toate astea ca să poată merge singur la cină pentru a încheia afacerea. Dar nu îi va mai

permite lui Alfred să-i saboteze munca lui. Se ridică rapid, îşi luă paltonul şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi era cu un picior dincolo de pragul uşii, când auzi o voce venind din plasma din spatele lui.

— Îmi pare tare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Suffern, îl ţintui vocea aceea.

Închise ochii şi oftă, luându-şi rămas bun de la biroul care arăta trei sute şaizeci de grade din Dublin. Încercă să ia o decizie; să fugă pentru a ajunge la cină, sau să se întoarcă la video-conferinţă. Înainte de a apuca să ia o decizie, sunetul altei voci din birou făcu să i se oprească inima în loc.

— Nicio problemă, domnule Lynch, şi vă rog să-mi spuneţi Lou. Înţeleg că unele lucruri durează mai mult, nu e nevoie să vă scuzaţi. Haideţi să trecem la treabă, avem multe de discutat.

— Ai dreptate, Lou. Şi te rog spune-mi Arthur, te rog. Avem multe de pus la punct, dar înainte de a te prezenta acestor doi domni de lângă mine, vrei să termini ce ai de făcut acolo; parcă nu eşti singur?

— Nu, Arthur, sunt doar eu aici, în birou, se auzi Lou spunând. Toţi ceilalţi au plecat.

— Este cineva acolo la uşă, îl văd pe ecran.

Împietrit, Lou de la uşă se întoarse încet şi dădu ochi în ochi cu el însuşi. Stătea la masa de consiliu, în acelaşi loc în care aşteptase, înainte de a-şi planifica fuga, a-şi lua paltonul şi a se îndrepta spre uşă. Faţa care îl privea era de asemenea în stare de şoc. Pământul se învârtea sub Lou, aşa că se sprijini de uşă ca să nu cadă.

— Lou? Mai eşti acolo? întrebă Arthur şi ambele capete din birou se întoarseră privind spre plasmă.

— Ăă, da, sunt aici, se bâlbâi Lou, cel de la masa de consiliu, îmi pare rău Arthur, domnul acela e… un coleg de-al meu. Tocmai pleca, cred că trebuie să ajungă la o *cină de afaceri* importantă

– se întoarse aruncându-i o privire ameninţătoare lui Lou, cel de la uşă, nu-i aşa?

Lou făcu semn din cap că da şi ieşi, picioarele tremurându-i la fiecare pas. La lift se sprijini de perete, în timp ce încerca să respire normal şi să îi treacă ameţeala. Uşile liftului se deschiseră, iar el se prăbuşi înăuntru, apăsând pe butonul parter stând ghemuit în colţ, tot mai departe de el însuşi, cel de la etajul paisprezece.

La ora opt, Lou era în sala de consiliu din birourile Patterson Development negociind cu Arthur Lynch, iar în momentul în care Alfred şi restul echipei erau conduşi la mese, Lou intră în restaurant. Îşi lăsă paltonul la garderobă, îşi aranjă cravata, îşi netezi părul şi porni spre ei cu o mână în buzunar, iar cealaltă legănându-se pe lângă corp. Era din nou relaxat, nimic forţat, nicio mişcare necontrolată. Pentru a lucra avea nevoie să simtă legănarea corpului, mişcarea obişnuită a unui om căruia personal nu îi pasă la ce decizie se va ajunge, dar care va face tot ce poate pentru a te convinge de contrariul, pentru că singura lui preocupare este clientul.

— Iertaţi-mă domnilor fiindcă am întârziat un pic, spuse el liniştit către bărbaţii care stăteau cufundaţi în studierea meniului.

Toţi ridicară privirile, iar Lou fu deosebit de încântat să vadă privirea de pe faţa lui Alfred: un val întreg de stări; de la surpriză la dezamăgire, la indignare, furie. Fiecare privire îi spunea lui Lou că această încurcătură de program fusese pusă la cale în mod intenţionat de Alfred. Lou făcu turul mesei, dând mâna cu toţi invitaţii, iar când ajunse la Alfred, faţa încrezută a prietenului său pusese la colţ expresia şocată de mai devreme.

— Patterson o să te omoare, şopti el, din colţul gurii, dar cel puţin în seara asta se va semna un nou contract. Bine ai venit, prietene, îi scutură el mâna, luminat la faţă de imaginea lui Lou care urma să fie concediat a doua zi.

— Totul s-a aranjat, răspunse simplu Lou, întorcându-se pentru a-şi ocupa locul, câteva scaune mai încolo.

— Ce vrei să spui? întrebă Alfred pe un ton din care se părea că uitase unde se află.

Lou simţi strânsoarea lui Alfred în jurul mâinii lui, care îl împiedica să se îndepărteze. Privi în jur zâmbind şi se întoarse cu spatele. Încercă să se elibereze de strânsoarea degetelor lui Alfred.

— Ţi-am spus, totul s-a aranjat, repetă Lou.

— Ai anulat video-conferinţa? Nu pricep, zâmbi el nervos, spune-mi şi mie.

— Nu, nu, n-am anulat-o. Nu-ţi face griji, Alfred, hai să ne ocupăm de invitaţii noştri, da? spuse el arătându-şi dinţii albi, reuşind să se desprindă de strânsoarea lui Alfred şi ajungând în sfârşit la scaunul lui. Ia să vedem, domnilor, ce ne face cu ochiul în acest meniu? Pot să vă recomand foie gras, am mai mâncat aici, e o nebunie, zâmbi el celor de la masă şi se lăsă în voia încheierii unei afaceri, lucru care îi plăcea atât de mult.

La nouă şi douăzeci, după video-conferinţa cu Arthur Lynch, epuizat, dar entuziasmat şi triumfător, Lou stătea în faţa restaurantului, privind pe geam. Avea paltonul pe el, căci vântul de decembrie îl pişca, avea fularul la gât, totuşi nu simţea frigul, căci privea pe fereastră la el însuşi, suav şi sofisticat, captând atenţia tuturor în timp ce povestea ceva. Toţi păreau interesaţi cu excepţia lui Alfred, şi după cinci minute în care făcuse tot felul de gesturi şi grimase, toţi bărbaţii începură să râdă. După mişcările pe care le văzuse, Lou îşi dădea seama că spusese povestea cu dansul din buric. El şi colegii lui intraseră într-un bar de homosexuali din Londra, în locul unui club de noapte cu dansatoare din buric, aşa cum crezuseră. Privindu-se pe el însuşi povestind, luă hotărârea să nu o mai povestească vreodată. Arăta ca un idiot.

Simţi pe cineva lângă el, dar nu trebui să se uite în jur pentru a şti cine era.

— Mă urmăreşti? întrebă el, privind în continuare pe fereastră.

— Nu, dar m-am gândit că ai să vii aici, răspunse Gabe, tremurând de frig, cu mâinile vârâte în buzunar. Ce mai faci pe aici? Întreţii mulţimea, ca de obicei, după cum văd.

— Ce se petrece, Gabe?

— Cu un tip ocupat ca tine? Ţi s-a îndeplinit dorinţa. Acum poţi face orice. Dar ai grijă, dimineaţă va trece efectul.

— Care dintre ei sunt eu, cel adevărat?

— Niciunul, dacă mă întrebi pe mine.

Lou îl privi, apoi se încruntă.

— Gata cu profunzimile psihologice, te rog. N-au niciun efect asupra mea.

— Amândoi sunteţi adevăraţi, oftă Gabe. Lucraţi amândoi ca de obicei. Veţi fuziona într-unul singur şi vei fi exact aşa cum ai fost.

— Şi cine eşti tu?

Gabe clătină din cap.

— Ai văzut prea multe filme. Sunt Gabe. Acelaşi om pe care l-ai adunat de pe străzi.

— Ce e în astea? scoase el pastilele din buzunar. Sunt periculoase?

— Un pic de profunzime. Iar asta n-a ucis pe nimeni, niciodată.

— Dar cu astea ai putea face bani frumoşi. Cine mai ştie despre ele?

— Cine trebuie – cei care le-au creat – şi să nu îndrăzneşti să faci avere cu ele, altfel va trebui să dai socoteală în faţa unor oameni.

Lou ezită o clipă, apoi vorbi din nou.

— Gabe, nu poţi să mă dublezi şi apoi să te aştepţi să accept asta fără să pun întrebări. Ar putea exista consecinţe medicale grave pentru mine, ca să nu mai vorbesc de reacţii psihologice care mi-ar afecta întreaga viaţă. Trebuie să ştie şi restul lumii de ele, sunt o nebunie! Hai să stăm de vorbă despre treaba asta.

— Sigur că da, îl privi Gabe cu coada ochiului. Apoi, când vei da lumii de ştire, fie vei fi închis într-o celulă, în cămaşă de forţă sau vei deveni subiect de scandal şi în fiecare zi vei citi prin ziare despre tine cu litere de-o şchioapă, la fel ca în cazul lui Dolly, oaia clonată. Dacă aş fi în locul tău mi-aş ţine gura şi aş profita cât aş putea de această situaţie fericită. Eşti foarte palid. Te simţi bine?

Lou râse, cuprins de isterie.

— Nu! Nu mă simt bine, nu e ceva normal, de ce te porţi de parcă totul ar fi normal?!

— Probabil fiindcă m-am obişnuit cu asta, ridică din umeri Gabe.

— Te-ai obişnuit cu asta, se stropşi Lou. Bun, acum unde mă duc?

— Păi de treburile de la birou te-ai ocupat, iar cealaltă jumătate a ta se ocupă de treburile de aici, zâmbi Gabe. Înseamnă că mai ai un loc special în care să mergi.

Lou reflectă puţin, apoi încet un zâmbet i se furişă pe faţă, iar ochii i se luminară; în sfârşit îl înţelegea pe Gabe pentru prima dată în acea seară.

— Bun, să mergem.

— Ce? păru Gabe luat prin surprindere. Unde să mergem?

— La pub. Fac eu cinste. Cristoase, de ce faci faţa asta, unde te aşteptai să merg?

— *Acasă*, Lou.

— Acasă? se strâmbă el. De ce aş face asta?

Lou se uită din nou pe geam şi se văzu pe sine lansându-se într-o altă poveste.

— Asta e cea în care am fost blocat în aeroportul din Boston. Am cunoscut o femeie care mergea cu acelaşi avion, zâmbi el, întorcându-se spre Gabe ca să-i spună povestea, dar acesta dispăruse.

— Fă ce vrei, mormăi Lou. Se mai privi încă un timp, şocat, nefiind sigur dacă trăia cu adevărat această seară. Era clar că merita o bere, iar dacă cealaltă jumătate a lui urma să meargă acasă după

cina de afaceri, însemna că el putea rămâne toată noaptea fără să observe nimeni, decât persoana lângă care se va afla. Ce zile fericite.

19.
Lou, ţi-l prezint pe Lou

Un Lou victorios se îndrepta spre casă, sunetul prundişului sub roţi şi vederea porţilor electronice care se închideau în urma lui, umplându-l de satisfacţie. Cina de afaceri avusese un deosebit succes, el fusese stăpân pe situaţie, convinsese, negociase şi întreţinuse atmosfera mai bine ca oricând. Toţi râseseră la glumele lui, cele mai bune pe care le putea spune, toţi îi sorbiseră fiecare cuvinţel. Toţi domnii plecaseră de la masă mulţumiţi că încheiaseră contractul. Lou băuse la final un ultim pahar cu la fel de triumfătorul Alfred înainte de a pleca cu maşina acasă.

Luminile la parter erau stinse, dar la etaj, deşi era târziu, erau toate aprinse, de parcă ar fi fost o pistă de aterizare pentru avion.

El păşi prin întunericul de la parter. De obicei Ruth lăsa lumina de la intrare aprinsă, aşa că pipăi pereţii căutând butonul întrerupătorului. Era un miros care nu prevestea nimic bun.

— Bună! strigă el. Vocea lui se auzi cu ecou până la acoperiş.

În casă era dezordine, nu obişnuita ordine care îl întâmpina când venea acasă. Jucăriile erau risipite pe covor. El scoase o exclamaţie de enervare.

— Bună!? Ruth? întrebă el urcând scările. Se aşteptă să o audă şoptindu-i să vorbească mai încet, dar nu se întâmplă aşa.

În schimb, când ajunse sus, Ruth ieşi în goană din dormitorul lui Lucy, trecând pe lângă el, cu mâna la gură, ochii mari şi ieşiţi din orbite. Dădu buzna în baie şi închise uşa. Apoi o auzi vomitând.

În dormitorul de la capătul holului Lucy plângea şi o striga pe mama ei.

Lou rămăsese ţintuit pe loc, privind de la o încăpere la alta, neştiind ce să facă.

— Du-te la ea, Lou, reuşi Ruth să spună, înainte de un alt şuvoi în vasul de toaletă.

Lou ezita, iar Lucy plângea tot mai tare.

— Lou! ţipă Ruth, mai insistent, de această dată.

El tresări, speriat de tonul ei şi se îndreptă spre camera lui Lucy. Împinse încet uşa, privind înăuntru ca un intrus care intrase într-o lume în care nu se mai aventurase până atunci. Înăuntru îl întâmpină *Exploratoarea Dora.* Din nou, mirosul de vomă care ajunsese până jos era înţepător în camera fetiţei. Patul ei era gol, dar cearşafurile şi păturica roz erau mototolite, acolo unde dormise. Intră în baie de unde se auzeau plânsetele şi o găsi, cu papuceii cu iepuraş în picioare, vomitând la toaletă. Plângea, încetişor. Voma şi plângea. Plângea şi voma, sunetele ei făcând ecou în vasul de toaletă.

Lou stătea acolo, privind în jur, cu servieta în mână, neştiind ce să facă. Îşi scoase batista din buzunar, acoperindu-şi nasul şi gura, pentru a bloca mirosul şi a împiedica virusul să-l îmbolnăvească şi pe el.

Ruth se întoarse, spre uşurarea lui, îl văzu stând şi privindu-şi fiica de cinci ani căreia îi era rău, apoi îl ocoli pentru a avea grijă de ea.

— Gata, scumpa mea. Ruth se aşeză în genunchi şi îşi încercui braţele în jurul fiicei ei. Lou, te rog să-mi aduci două prosoape de faţă ude.

— Ude?

— Le uzi cu apă rece de la robinet, apoi le storci, ca să nu se scurgă apa din ele, îi explică ea calm.

— Da, sigur.

El clătină din cap, pentru sine. Ieşi din baie, apoi pe hol se opri. Se uită la stânga, se uită la dreapta. Apoi se întoarse.

— Prosoapele de baie sunt…?

— În maşina de uscat rufe, zise Ruth.

— Desigur.

Se îndreptă spre maşina de uscat rufe încă ţinând servieta în mână şi purtând paltonul, iar cu cealaltă mână îşi trecu degetele peste prosoape. Maro, bej sau albe. Nu se putea decide. Alese maro, apoi se întoarse la Lucy şi Ruth, le umezi şi i le dădu, nesigur, sperând că ceea ce făcuse era corect.

— Nu încă, explică Ruth, mângâind-o pe Lucy pentru a se linişti.

— Bun, atunci, unde le pun?

— Lângă patul ei. Şi ai putea să-i schimbi aşternutul? A avut un accident.

Lucy începu din nou să plângă, ghemuindu-se la pieptul mamei ei. Ruth era palidă, avea părul în neorânduială, ochii obosiţi, roşii şi umflaţi. Se părea că fusese o seară agitată.

— Cearşafurile sunt tot în maşina de uscat. Iar Deoralite este în dulăpiorul de medicamente.

— Ce anume?

— Deoralite. Lui Lucy îi place cel cu aromă de coacăze. O, Doamne, spuse ea sărind în sus, cu mâna la gură, alergând pe hol spre dormitorul lor.

Lou rămase singur în baie cu Lucy care ţinea ochii închişi, aplecată într-o parte. Apoi îl privi somnoroasă. El ieşi din baie şi începu să dea la o parte cearşafurile murdare de pe pat. În timp ce făcea asta, auzi plânsul lui Pud din camera de alături. Oftă, îşi puse în sfârşit servieta jos, îşi scoase paltonul şi sacoul de la costum, aruncându-le pe jos, în cortul Dorei. Îşi deschise nasturele de sus de la cămaşă, îşi desfăcu cravata şi îşi suflecă mânecile.

Lou se uita fix în paharul lui cu Jack Daniels şi gheaţă, ignorând barmanul aplecat peste tejghea, care îi vorbea pe un ton agresiv la ureche.

— Mă auzi? bombăni barmanul.

— Da, da, nu-mi pasă. Limba lui Lou se împleticea în cuvinte, ca a unui ţânc care merge cu şireturile desfăcute, nedându-şi seama unde a greşit. Făcu un gest cu braţul prin aer, ca şi când ar fi alungat o muscă.

— Nu, amice, cum adică, *nu-ţi pasă*? Las-o în pace, da? Ea nu vrea să vorbească cu tine, nu vrea să-ţi audă povestea, nu este interesată de tine, da?

— Da, da, mormăi Lou, apoi îşi aminti de blonda obraznică ce îl tot ignora. Se bucura că nu trebuia să-i mai vorbească, şi-aşa nu prea putea scoate mare lucru de la ea, iar ziaristul cu care vorbise mai devreme nu părea nici el interesat de uluitoarea poveste a vieţii lui. Lou continua să se uite la paharul de whiskey. În seara asta se petrecuse un fenomen şi nimeni nu era interesat de povestea lui. Oare toată lumea înnebunise? Se obişnuiseră atât de mult cu noile invenţii şi descoperiri ştiinţifice, încât simplul gând al unui om clonat nu îi mai şoca? Nu, tinerii din acest bar de fiţe mai degrabă ar fi stat să-şi soarbă cockteilurile, tinerele se fâţâiau în mijlocul lui decembrie cu picioarele lor bronzate, fustele scurte şi părul vopsit în şuviţe, poşetele de firmă atârnate de braţele scaunelor ca nişte candelabre, fiecare arătând la fel de exotică precum o nucă de cocos la Polul Nord. De asta le păsa mai mult decât de evenimentele importante care se petreceau în ţara lor. Un om fusese clonat. În oraş, în seara asta, erau doi Lou Suffern. Bilocarea era o realitate. Se amuză în sinea lui şi clătină din cap râzând de toate astea. Era singurul care ştia profunzimile lucrărilor universului şi nimeni altcineva nu era interesat să le înveţe.

Simţi privirea barmanului, aşa că încetă cu chicoteala şi îşi concentră atenţia asupra gheţii. O

văzu cum pluteşte prin pahar, încercând să-şi găsească locul, căzând tot mai adânc în lichid, pe măsură ce timpul trecea. I se scurgeau ochii privind gheaţa ghemuindu-se în lichid. Barmanul îl lăsă în sfârşit în pace şi îi servi pe ceilalţi clienţi aflaţi la bar. În jurul lui Lou, care era singur, zgomotul continua să se amplifice, zgomotul făcut de ceilalţi; flirtau, se certau după serviciu, erau mese în care erau strânse laolaltă doar fete, povestindu-şi ultimele evenimente, grupuri de tineri care stăteau în picioare, care scrutau lumea din jur cu priviri şmechere, pe mese erau băuturi, locurile goale de lângă ele fiind un semn că oamenii cărora le aparţineau erau afară, aprinzând brichete şi închegând relaţii în secţiunea fumători.

Lou privi în jur, încercând să prindă privirea cuiva, făcuse mare caz la început pentru a-şi alege confidentul, preferând pe cineva care arăta bine pentru a-i împărtăşi pentru a doua oară povestea lui, dar apoi hotărî să se mulţumească cu oricine. Trebuia să existe cineva căruia să îi pese de miracolul care se întâmplase. Singura privire pe care reuşi să o întâlnească fu tot cea a barmanului.

— Mai dă-mi unul, spuse Lou cu limba împleticită, când barmanul se apropie de el. Un Jack cu gheaţă.

— Dar ţi-am mai dat unul mai devreme, răspunse el, amuzat. Nici măcar nu l-ai atins.

— Ei, şi? Lou închise un ochi pentru a reuşi să-l privească.

— Ce rost are să iei două în acelaşi timp?

Auzind asta, Lou începu să râdă, tuşind în acelaşi timp din cauza vântului aspru de decembrie care se cuibărise la pieptul lui, imediat ce văzuse haina deschisă şi pieptul gol, ca o pisică curioasă care pătrunde prin crăpătura uşii la auzul unui foc domol.

— Nu cred că am priceput gluma, zâmbi barmanul. Acum că la tejghea lucrurile se

liniştiseră, nu mai dădea băutură pentru a trece timpul, dar avea timp pentru beţiv.

— Ah, nimănui nu-i pasă, se înfurie iarăşi Lou, dând din mână dispreţuitor spre mulţimea din jurul lui. Nu le pasă decât de Sex on the Beach, ipoteci pe treizeci de ani şi de Saint Tropez. I-am ascultat, numai despre asta vorbesc.

Barmanul râse.

— Vorbeşte mai încet. Despre ce nu le pasă?

Lou deveni mai serios şi îl fixă pe barman cât putea el de atent.

— De clonare.

Expresia de pe chipul barmanului se schimbă, ochii aprinzându-i-se, în sfârşit auzea şi el altceva decât obişnuitele lamentări.

— Clonare? Te interesează mult, nu?

— Mă interesează? E mai mult decât că mă interesează, râse Lou, grozăvindu-se, apoi îi făcu cu ochiul. Mai luă o înghiţitură de whiskey şi se pregăti să spună povestea. S-ar putea să-ţi vină greu să crezi, dar eu – şi respiră adânc – am fost clonat, începu el. Un tip mi-a dat nişte pastile şi eu am luat una, zise el sughiţând. Poate nu mă crezi, dar aşa s-a întâmplat. Am văzut cu ochii mei.

El indică locul, dar greşi distanţa şi se lovi în ochi. Câteva clipe mai târziu, după ce durerea trecuse şi îşi şterse lacrimile, continuă să vorbească.

— Sunt doi ca mine – spuse el, ridicând patru degete, apoi trei, apoi două şi în final unul.

— Chiar aşa? întrebă barmanul, luând un pahar de bere şi începând să toarne o Guinness. Şi unde e celălalt? Pariez că e treaz.

Lou râse, tuşind iar.

— E acasă cu soţia mea, râse el. Şi cu copiii mei. Iar eu sunt aici, cu ea, arătă el spre stânga lui.

— Cu cine?

Lou se uită în stânga şi aproape că se răsturnă de pe scaun.

— Cu ea – unde este?

Se întoarse iarăşi spre barman.

— Poate că e la toaletă, e superbă, am stat de vorbă. E ziaristă şi o să scrie despre asta. Oricum, nu contează. Eu sunt aici şi *mă distrez*, iar el e acasă cu soţia şi copiii mei. Iar mâine, când mă trezesc, o să mai iau o pastilă, nu droguri, sunt din plante, pentru durerea mea de cap, arătă el spre cap, serios. Şi o să stau în pat, iar el se poate duce la serviciu. Ha! Câte lucruri vreau să fac, cum ar fi – se gândi el, fără să poată să-şi amintească ceva. Cum ar fi… multe lucruri. O să merg în multe locuri. E un adevărat miracol. Ştii când am avut ultima zi liberă?

— Când?

Lou se gândi profund.

— Crăciunul trecut. Fără telefoane, fără computer. Crăciunul trecut.

Barmanul se îndoia de spusele lui.

— Anul ăsta n-ai avut concediu?

— Mi-am luat o săptămână cu copiii, strâmbă el din nas. Era nisip din acela blestemat peste tot, pe laptop, pe telefon. Şi în asta.

El vârî mâna în buzunare, îşi scoase BlackBerry-ul şi îl trânti pe tejghea.

— Ai grijă.

— Ăsta mă urmează peste tot. Avea nisip în el şi tot funcţiona. Drogul omenirii. Chestia asta.

Apăsă din greşeală nişte butoane care făcură ecranul să se activeze. Ruth şi copiii îi zâmbiră de acolo. Pud cu zâmbetul lui inocent, ochii mari ai lui Lucy, privind de sub breton, Ruth îmbrăţişându-i pe amândoi. Îi privi, cu un zâmbet. Lumina se stinse, imaginea se şterse, ecranul deveni negru.

— În Bahamas, continuă el. Şi ţâr-ţâr, m-au prins. Ţâr-ţâr, iar m-au prins, râse el. Iar luminiţa aceea roşie. O văd în somn, la duş, de fiecare dată când închid ochii, luminiţa roşie şi ţâr-ţâr. Urăsc ţârâitul acela.

— Ia-ţi o zi liberă, zise barmanul.

— Nu pot. Am prea multe de făcut.

— Acum, că eşti clonat poţi să-ţi iei toate zilele libere pe care le vrei, glumi el, privind în jur, astfel încât să nu-l mai audă nimeni.

— Daa, zâmbi Lou visător. Vreau să fac atât de multe lucruri.

— Cam ce? Ce-ai vrea să faci acum, mai mult decât orice pe lume?

Lou închise ochii şi cum avea pleoapele lăsate, îl cuprinse ameţeala, de era gata să cadă de pe scaun.

— Hoo, deschise el repede ochii. Vreau să merg acasă, dar nu pot. Nu mă lasă el. L-am sunat mai devreme şi i-am spus că sunt obosit şi vreau să merg acasă. Dar nu mă lasă, pufni el. Înălţimea Sa a spus nu.

— Cine?

— Celălalt eu.

— Celălalt tu ţi-a spus să rămâi în oraş? se strădui barmanul să nu râdă.

— El e acum acasă, nu ne putem duce amândoi. Dar sunt obosit, spuse el închizând ochii. Îi deschise însă imediat, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva. Se apropie de barman şi îi spuse cu voce scăzută.

— M-am uitat pe fereastră la el, ştii.

— La celălalt tu?

— Ai văzut că te-ai prins? M-am dus acasă şi l-am privit de afară. Se foia pe acolo cu cearşafuri şi prosoape, urcând scările, coborând scările, alergând de la o cameră la alta, de nu-ţi venea să crezi, pufni el. L-am văzut mai întâi cum spunea glumele lui tâmpite la restaurant, apoi, ce să vezi, făcea paturile acasă. Crede că e în stare să le facă pe amândouă, dădu el ochii peste cap. Aşa că m-am întors aici.

— Poate că e în stare, zâmbi barmanul.

— Ce să fie în stare?

— Să le facă pe amândouă. Hai, du-te acasă, zâmbi el, luând paharul gol din faţa lui Lou şi

îndreptându-se spre celălalt capăt al barului pentru a servi un alt client.

În timp ce tânărul dădea comanda, Lou se gândi profund la asta. Dacă nu se putea duce acasă, n-avea unde să se mai ducă.

***

— Gata, scumpo, gata, tati e aici, zise Lou ţinându-i părul lui Lucy strâns, mângâind-o pe spate în timp ce ea stătea deasupra toaletei şi vomita pentru a nu ştiu câta oară în acea noapte. El stătea pe plăcile reci de gresie, în tricou şi boxeri, sprijinit de cadă, în vreme ce trupuşorul ei fragil era scuturat de convulsii de vomă.

— Tati, îngăimă fetiţa printre lacrimi.

— Da, scumpo, sunt aici, repetă el adormit. Hai, că ai terminat. Trebuia să se termine, cât putea să mai iasă din burta ei mititică.

La fiecare douăzeci de minute pleca din patul lui Lucy la baie, unde o susţinea în timp ce ea voma, corpul ei trecând de la îngheţat la fierbinte şi înapoi în doar câteva minute. De obicei Ruth era cea care stătea noaptea cu copiii când erau bolnavi sau agitaţi, dar din nefericire pentru Lou şi pentru Ruth, aceasta trecea prin aceeaşi experienţă ca şi Lucy în propria ei baie de la capătul holului. Gastroenterită, un cadou adus în jurul Crăciunului celor ale căror sisteme erau gata să-şi ia rămas bun de la an înainte de cel din calendar.

Lou o duse pe Lucy la loc în pat, mâinile ei micuţe ţinându-l strâns de gât. Era deja adormită, epuizată de ceea ce îi adusese acea noapte. O aşeză pe pat şi o înveli, căci acum era rece, şi îi puse ursuleţul ei preferat aproape de faţă, aşa cum îi arătase Ruth înainte de a alerga din nou spre toaletă. Mobilul lui vibră din nou pe noptiera roz de prinţesă. La patru dimineaţa era a cincea oară că primea un telefon de la el însuşi. Privind la afişaj îşi văzu imaginea proiectată pe ecran.

— Ce mai e acum? şopti el în telefon, încercând să-şi stăpânească mânia.

— Lou! Sunt eu, Lou! se auzi vocea de beţiv de la celălalt capăt al firului, râzând găunos.

— Nu mă mai suna, zise el, ceva mai tare.

În fundal se auzeau başii de la muzică, larmă şi sunete nedesluşite. Auzea pahare ciocnindu-se, diferite nivele de strigăte şi râs explodând la fiecare câteva secunde din colţuri diferite ale sălii. Aburii alcoolului aproape că pătrundeau prin telefon în lumea paşnică şi inocentă a fiicei sale. Fără să-şi dea seama, acoperi receptorul cu o mână, pentru a proteja lumea ei adormită de intruziunea lumii adulţilor.

— Unde eşti?

— Pe strada Leeson. Pe-aici pe undeva, strigă el. Am cunoscut o fată, Lou, îi strigă iarăşi vocea. Grozav de bună! Ai fi mândru de mine. Ai fi mândru de tine!

Iarăşi un râs găunos.

— Ce?! se răsti Lou cu voce tare. Nu, nu fă nimic! strigă el, iar ochii lui Lucy se deschiseră ca doi fluturaşi micuţi, ochişorii ei albaştri îl priviră înspăimântaţi, dar apoi recunoscându-l – era tatăl ei – privirea speriată dispăru, un zâmbet i se furişă pe buze, iar ochii i se închiseră, epuizaţi. Acea privire plină de încredere, o simplă privire declanşă ceva în interiorul lui. Ştia că e protectorul ei, cel care-i putea alunga frica şi o putea face să zâmbească, iar asta îi dădu o satisfacţie mai mare decât simţise vreodată în viaţa lui. Mai mare decât contractul încheiat la cină, mai mare decât să-i vadă privirea lui Alfred când el ajunsese acolo. Îl urî pe omul de la capătul firului, cu atâta intensitate, încât îi venea să-l lovească. Fiica lui era acasă, scuipându-şi intestinele, într-atât era de epuizată, de abia putea să-şi ţină ochii deschişi sau să stea în picioare, iar el era în oraş, îmbătându-se, alergând după fuste, aşteptându-se ca Ruth să se

ocupe de astea fără el. Îl ura pe omul de la celălalt capăt al firului.

— Dar e o puicuţă pe cinste, o, dacă ai putea vedea, bolborosi el.

— Nici să nu te gândeşti la asta, zise el ameninţător, cu vocea scăzută. Jur că dacă vei face ceva, eu…

— Tu ce? Mă vei omorî? Alt râs şi mai găunos. E cam greu să-ţi verşi nervii pe mine, prietene. Ei, unde naiba să merg, ia spune? Nu pot să vin acasă, nici să mă duc la serviciu!

Uşa dormitorului se deschise şi apăru Ruth, epuizată.

— Te sun eu, închise el telefonul imediat.

— Cine era la telefon la ora asta? întrebă ea încet. Purta halat şi îşi ţinea mâinile încrucişate în jurul corpului, protector. Ochii îi erau înceţoşaţi şi umflaţi, părul legat în coadă de cal, şi părea atât de fragilă, că un ton mai ridicat ar fi putut să o doboare şi să o rupă. Pentru a doua oară în acea noapte inima lui se înmuie şi se îndreptă spre ea, cu braţele deschise.

— Era doar un tip pe care îl cunosc, şopti el, mângâindu-i părul. E în oraş şi s-a îmbătat. Mi-aş dori să nu mai sune, adăugă el iute. Închise telefonul şi îl lăsă lângă o grămadă de ursuleţi de pluş.

— Cum te simţi?

El se desprinse un pic de ea, privind-o de aproape. Avea febră, dar tremura în braţele lui.

— Mă simt bine, îl privi ea, cu un zâmbet nedesluşit.

— Ba nu eşti bine, du-te înapoi în pat şi o să-ţi aduc o compresă, o sărută el cu afecţiune pe frunte.

Ea închise ochii şi se relaxă în braţele lui.

Lou aproape că-i venea să se desprindă din îmbrăţişare pentru a sări în aer de bucurie, deoarece pentru prima dată după mult timp simţea că renunţase la lupta cu el însuşi. În ultimele şase

luni când o îmbrăţişa ea fusese rigidă şi încordată de parcă prin asta îi arăta că nu îl acceptă, protesta şi refuza să îi valideze comportamentul. Avu o revelaţie în acel moment: ea se lăsa îmbrăţişată de el; o victorie tăcută, dar uriaşă pentru căsnicia lor.

Telefonul vibră iarăşi, în braţele ursuleţilor Paddington. Faţa lui apărea şi se stingea pe ecran, iar el trebuia să privească în altă parte, nesuportând să se privească. Înţelegea acum ce simţea Ruth.

— Iar te sună prietenul tău, zise Ruth, desprinzându-se încet, lăsându-l să ajungă la telefon.

— Nu, lasă-l să sune, îl ignoră el, trăgând-o mai aproape de el. Ruth, îmi pare rău, îi ridică el bărbia, privind-o în ochi.

Ruth îl privi şocată, apoi îl examină ca să-şi dea seama care era substratul. Trebuia să existe unul. Lou Suffern spusese că-i pare rău, expresie care îi lipsea din vocabular.

Telefonul vibră, sărind din braţele ursuleţilor Paddington pe capul lui Winnie the Pooh, trecând de la ursuleţ la ursuleţ, ca un cartof fierbinte. De fiecare dată când telefonul se oprea pornea iarăşi, faţa lui lumina ecranul, zâmbindu-i, râzând de el, spunându-i că era slab fiindcă pronunţase acele cuvinte. Se luptă cu acea latură a lui, acea latură prostească, copilărească, iraţională a lui şi refuză să răspundă la telefon, refuză să se desprindă de soţia lui. Înghiţi în sec.

— Să ştii că te iubesc.

Parcă l-ar fi auzit pentru prima dată spunând asta. Ca şi cum s-ar fi întors în timp, la primul Crăciun pe care-l petrecuseră împreună, stând lângă brad în casa părinţilor ei din Galway, în timp ce pisica se juca cu un motocel pe perna ei preferată de lângă şemineu, iar câinele bătrân lătra în grădina din spatele la orice mişca. Atunci i-o spusese Lou, lângă bradul alb artificial care fusese adus de părinţii lui Ruth doar cu câteva ore înainte

– domnul O'Donnell ar fi dorit un brad natural, dar n-avea chef să dea într-una cu aspiratorul pentru a strânge acele căzute. În pomul de plastic se aprindeau încet luminiţele una câte una, verzi, roşii şi albastre, apoi se stingeau din nou. Acest joc a continuat la nesfârşit, relaxant, ca o răsuflare care urcă şi coboară în sus şi-n jos. Era prima clipă în care stăteau împreună în acea zi, singurele clipe pe care le aveau înainte ca el să doarmă pe canapea, iar Ruth să dispară în camera ei. Nu intenţiona să o spună, de fapt n-ar fi vrut să o spună vreodată, dar îi ieşise din gură, firesc. Se împotrivise un timp, întorcând cuvintele pe toate părţile, neavând curajul să le rostească. Dar cuvintele ieşiseră, iar lumea lui se schimbă numaidecât. Douăzeci de ani mai târziu, în dormitorul fiicei lor, parcă retrăia iar şi iar aceeaşi clipă, cu acelaşi sentiment de plăcere şi de surpriză pe chipul lui Ruth.

— O, Lou, zise ea încet, închizând ochii şi savurând momentul. Apoi deodată deschise ochii, alarmată, ceea ce îl sperie pe Lou, neştiind ce va spune ea. Comportamentul lui din trecut venea în torente spre el, care stătea cuprins de panică, ca o şcoală de fantome ce veniseră să-l bântuie şi să-l apuce de la spate. Se gândi la cealaltă parte a lui, care era undeva în oraş, în stare de ebrietate, poate distrugând această nouă relaţie cu soţia lui, distrugând reparaţiile care le luaseră atât de mult timp să le realizeze. Avu o viziune a celor doi Lou, unul construind un zid de cărămidă, celălalt venind din spatele lui cu un ciocan în mână, dărâmând totul imediat ce fusese construit. În realitate asta făcuse Lou de la bun început. Construise familia cu o mână şi cu cealaltă comportamentul său distrugea tot ce se străduise el să creeze.

Ruth îi dădu repede drumul, se îndepărtă de el şi fugi în baie, unde el auzi capacul vasului de toaletă ridicându-se şi conţinutul intestinelor ei golindu-se în vas. Neputând suporta să fie cineva cu ea în

momente ca acestea, în timp ce voma, reuşi să ridice piciorul şi să închidă uşa băii.

Lou oftă şi se prăbuşi pe covor, în teancul de ursuleţi. Apoi ridică telefonul care începuse să sune pentru a cincea oară.

— Ce mai e acum? întrebă morocănos, aşteptând să audă propria voce de om beat la celălalt capăt al firului. Dar nu era aşa.

20.
Băiatul rebel 4

— Prostii, spuse Băiatul rebel când Raphie făcu o pauză pentru a respira.

Raphie nu spuse nimic, aşteptând să audă ceva mai constructiv de la Băiatul rebel.

— Aiureli, nimic altceva, zise el iar.

— Gata, destul, zise Raphie, ridicându-se de la masă şi strângând cana, paharul de plastic şi ambalajele bomboanelor de ciocolată pe care acesta le mestecase în timp ce îi povestea. O să te las acum liniştit ca să o aştepţi pe mama ta.

— Nici gând! izbucni Băiatul rebel.

Raphie continuă să meargă spre uşă.

— Nu poţi să termini povestea aici, zise el, nevenindu-i să creadă. Nu poţi să mă laşi în punctul ăsta.

— Ei bine, asta păţeşti fiindcă ai fost nerecunoscător, ridică Raphie din umeri şi fiindcă arunci curcani şi spargi ferestre.

El plecă din camera de interogatoriu.

Jessica era în oficiul micuţ al poliţiei, făcând o altă cafea. Avea ochii roşii şi cearcăne.

— Ai luat deja pauză de cafea? se prefăcu el că nu îi observă paloarea.

— Stai acolo de o grămadă de timp, spuse ea în timp ce îşi sorbea cafeaua, nedesprinzându-şi cana de buze, cu ochii pe panoul din faţa ei. Unde ai ajuns cu povestea?

— Acolo unde Lou Suffern se dublează pentru prima oară.

— Şi el ce-a spus?

— Cred că a folosit cuvântul „Prostii”, urmat îndeaproape de „Aiureli”.

— Ai ajuns mai departe decât credeam, zâmbi Jessica. Ar trebui să-i arăţi înregistrările din acea noapte.

— Am primit înregistrarea video de la pub? întrebă Raphie, în timp ce pregătea apă fierbinte pentru ceai. Cine lucrează acolo în ziua de Crăciun? Moşul?

— Nu, n-am primit-o încă. Dar înregistrarea conferinţei video arată un tip care arată exact ca Lou care iese din birou. Unii oameni de la Patterson Developments nu par să ştie cum să-şi ia o zi liberă, dădu ea ochii peste cap. În ziua de Crăciun, pe bune.

— Ar putea fi tipul acela, Gabe, la video-conferinţă. Seamănă atât de mult unul cu celălalt.

— Se poate.

— În definitiv, el unde e? Trebuia să fie aici de o oră.

Jessica ridică din umeri.

— Ar fi bine să-şi mişte fundul mai repede *şi* să-şi aducă permisul, aşa cum i-am spus, se înfurie Raphie. Altfel…

— Altfel ce?

— Altfel mă duc eu să-l aduc.

Ea coborî încet cana şi ochii aceia intenşi, care ascundeau secrete îi sfredeliră pe ai lui.

— Pentru ce să-l aduci, Raphie?

Raphie o ignoră şi îşi turnă o altă cafea, adăugând două linguriţe de zahăr, dar Jessica – simţindu-i starea – nu protestă. El umplu un pahar de plastic cu apă şi porni spre hol.

— Unde te duci? strigă Jessica după el.

— Să termin povestea, mormăi acesta.

Restul poveştii

21.
Omul zilei

Trezeşte-te, trezeşte-te, auzi Lou o voce în visele lui de beţiv, unde totul era reluat de peste o sută de ori: îi netezeşte sprâncenele lui Lucy, îi pune suzeta înapoi în gură lui Pud, îi ţine părul lui Lucy, care stă aplecată peste toaletă, îşi îmbrăţişează soţia, corpul lui Ruth lipit de al lui, apoi iar înapoi la sprâncenele lui Lucy, Pud iar aruncă suzeta, zâmbetul lui Ruth când el i-a spus că o iubeşte.

Simţi un miros de cafea proaspăt preparată chiar sub nasul lui. Deschise în sfârşit ochii şi tresări văzând imaginea care îl întâmpinase, lovindu-şi capul de pardoseala de ciment.

Îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă ceea ce vede. Uneori priveliştea care îl întâmpina când deschidea ochii dimineaţa era mai încurajatoare decât în altele. Spre deosebire de cafeaua care îi era oferită în acest moment, la câţiva centimetri de nas, era mai obişnuit cu sunetul apei trase la toaletă care să-l trezească dimineaţa. Adesea aşteptarea ca misterioasa care trăgea apa la toaletă să iasă de la baie şi să-şi arate faţa în dormitor era una lungă şi enervantă şi, în unele situaţii rare, Lou profita de ocazie ca să dispară din pat şi din clădire – exact în acelaşi timp – înainte ca misterioasa femeie să aibă ocazia de a-şi arăta chipul.

Dar în această dimineaţă, după ce Lou Suffern fusese dublat pentru prima dată, se confruntă cu un cu totul alt scenariu; un bărbat de aceeaşi vârstă cu

el îi oferea o cană de cafea, având un zâmbet satisfăcut pe faţă. Asta era o situaţie cu totul nouă. Din fericire tânărul era Gabe, iar Lou descoperi, spre uşurarea lui, că erau amândoi îmbrăcaţi şi că nu se auzise apa trăgându-se la toaletă. Având o durere teribilă de cap şi o duhoare insuportabilă de şobolani putreziţi în gură, ca un candidat la prezidenţiale care vorbea unei săli în campania de promovare, el făcu ochii roată.

Stătea pe jos. Îşi dădea seama de asta fiindcă era pe ciment şi exista o distanţă mai mare până la tavanul cu firele care atârnau din el. Pardoseala era tare, deşi stătea pe un sac de dormit. I se strâmbase gâtul fiindcă stătuse într-o poziţie ciudată lângă peretele de beton. Deasupra lui, rafturi de metal se înălţau până în tavan, grele, cenuşii, reci şi deprimante, ca macaralele care umpleau cerul Dublin-ului, invadatori din metal conducând un oraş în plină dezvoltare. La stânga, o veioză era vinovată de lumina albă neiertătoare care nu lumina prea mult încăperea, ci stătea în capul lui Lou, ca un pistol ţinut de o mână sigură. Se afla evident în magazia lui Gabe, de la subsol. Gabe stătea aplecat deasupra lui cu mâna întinsă în care ţinea o cană de cafea aburindă. Imaginea îi era familiară, era imaginea în oglindă de acum o săptămână, când Lou se oprise pe stradă pentru a-i oferi o cafea lui Gabe. Doar că de data asta imaginea era inversată şi deranjantă, ca oglinzile de la bâlci, fiindcă atunci când Lou evaluă situaţia, el era aici, jos, iar Gabe era acolo, sus.

— Mersi.

Luă cana din mâinile lui Gabe, încălzindu-şi mâinile în jurul ei. Tremura de frig.

— Îngheţi aici.

Vorbea răguşit, şi când se ridică, simţi greutatea lumii prăbuşindu-se pe capul lui, căci mahmureala pentru a doua dimineaţă la rând îi amintea că deşi vârsta îi adusese multe chestii de sărbătorit – de pildă nasul care, copil fiind, fusese mereu prea

mare pentru faţa lui, căpătase în sfârşit, pe la treizeci de ani un aspect firesc – mahmureala de azi nu făcea parte dintre ele.

— Mda, mi-a promis cineva că o să-mi aducă un radiator, dar încă îl mai aştept, mustăci Gabe. Nu-ţi face griji, am auzit că se poartă buzele vineţii.

— O, îmi pare rău, o să o rog pe Alison să se ocupe de asta, murmură Lou sorbind din cafea. Momentul iniţial al trezirii în care înţelese unde se află trecuse şi odată ce confuzia locului în care se găsea fu risipită şi poziţia lui stabilită, se relaxă şi începu să bea. Dar o înghiţitură de cofeină îl alertă asupra altei probleme.

— Ce naiba fac eu aici? întrebă el.

Se ridică în capul oaselor şi se studie atent, căutând explicaţii. Era îmbrăcat cu costumul de ieri, mototolit, cu câteva pete îndoielnice pe cămaşă, cravată şi jachetă. De fapt era mizerie oriunde se uita.

— Ce naiba e cu mirosul ăsta?

— Cred că e de la tine, zâmbi Gabe. Te-am găsit astă noapte în spatele clădirii vomitând într-o pubelă.

— O, doamne, şopti Lou, acoperindu-şi faţa cu mâinile, apoi ridică privirile nedumerit. Dar aseară eram acasă. Ruth şi Lucy; le era rău. Şi imediat ce ele au adormit, s-a trezit Pud, îşi frecă el obosit faţa. Doar n-am visat toate astea?

— Nu, răspunse vesel Gabe, turnându-şi apă fierbinte peste cafeaua solubilă, ai făcut şi asta. Ai avut o seară plină, nu-ţi aminteşti?

Lui Lou îi luă ceva timp pentru a-şi aminti evenimentele de noaptea trecută, dar amintirile numeroase – pastila, dublarea – îl copleşiră dintr-o dată ca o maşină de mingi de tenis la viteză maximă.

— Fata pe care am cunoscut-o.

Nu mai continuă propoziţia, dorind şi nedorind în acelaşi timp să afle răspunsul. O parte din el era sigură că este nevinovat, cealaltă parte voia să se ia

pe sine afară şi să se bată, fiindcă era posibil să-şi fi pus din nou în pericol căsnicia. Îl trecură nişte transpiraţii reci, ceea ce adăuga o nouă mireasmă amestecului de mirosuri existente.

Gabe îl lăsă să fiarbă un timp, în timp ce îşi sorbea cafeaua cu înghiţituri mici, ca un şoarece adulmecând o bucată de brânză proaspătă.

— Ai cunoscut o fată? întrebă făcând ochii mari şi inocenţi.

— Ă, da, am cunoscut o… nu mai contează, eram singur astă noapte când m-ai găsit?

Aceeaşi întrebare, alte cuvinte. Amândouă în acelaşi timp.

— Într-adevăr, erai foarte singur. Dar nu te simţeai însingurat, erai încântat să-ţi ţii companie şi mormăiai ceva despre o fată, îl tachină Gabe. Se părea că ai pierdut-o şi nu-ţi aminteai unde ai pus-o. N-ai găsit-o pe fundul pubelei, oricum, deşi poate dacă am fi dat la o parte stratul de vomă depus în coşul de reciclare a hârtiei, femeia ta din carton poate că ar fi ieşit la iveală.

— Ce am spus? Adică nu vreau să ştiu exact, doar spune-mi dacă am zis ceva despre – fir-ar să fie – dacă am făcut ceva. Ruth o să mă omoare. Sunt cel mai mare bou, zise el cu lacrimi în ochi, lovind lada care era lângă sacul de dormit, furios.

Zâmbetul lui Gabe se stinse, respectând această latură a lui Lou.

— Nu i-ai făcut nimic.

— De unde ştii?

— Ştiu eu.

Lou îl studie, cu atenţie, curios, suspicios, dar crezând tot ce-i spunea, în acelaşi timp. Gabe părea să însemne totul pentru el acum, singurul părinte, răpitorul pe care îl plăcea tot mai mult, singura persoană care îi înţelegea situaţia, dar care îl pusese în acea situaţie. O relaţie periculoasă.

— Gabe, trebuie să vorbim de pastilele astea. Nu mai vreau să le iau, zise Lou, scoţându-le din buzunar. Adică aseară a fost o revelaţie, în multe

feluri – se frecă el obosit la ochi, amintindu-şi sunetul vocii sale de beţiv la telefon. Vreau să zic, acum sunem doi de-alde mine?

— Nu, eşti iarăşi unul singur, explică Gabe. Vrei o smochină?

— Dar Ruth, îl ignoră Lou. Se va trezi, iar eu voi fi dispărut. Va fi îngrijorată. Unde am dispărut aşa?

— Se va trezi, iar tu vei fi la serviciu, ca de obicei.

El absorbi informaţia, calmându-se un pic.

— Dar nu e corect, nu are sens. Trebuie să-mi spui de unde le ai.

— Aşa e, trebuie să-ţi spun, zise Gabe serios, luând flaconul din mâna lui Lou şi vârându-l în buzunar. Dar nu chiar acum. Încă nu a venit timpul.

— Cum adică nu a venit timpul? Ce mai aştepţi?

— Adică e aproape opt şi jumătate, iar tu trebuie să ajungi la întâlnire înainte ca Alfred să ia potul cel mare.

Auzind asta, Lou puse imediat cafeaua la întâmplare pe raft, între un prelungitor şi câteva capcane de şoareci şi sări în picioare, uitând instantaneu de preocuparea lui pentru pastilele misterioase, fără să se mai întrebe de unde ştia oare Gabe despre întâlnirea lui de la opt şi jumătate.

— Ai dreptate, trebuie să plec, dar vorbim mai târziu.

— Nu poţi să mergi aşa, uită-te în ce hal arăţi, râse Gabe privindu-i costumul murdar şi mototolit. Şi miroşi a vomă. Şi a urină de pisici. Crede-mă, îl cunosc, ştiu ce spun.

— Nu-i nimic, se uită Lou la ceas în timp ce îşi scotea sacoul. O să fac un duş rapid la birou şi o să mă schimb în costumul de rezervă.

— N-ai cum. Îl port eu, ai uitat?

Lou se uită spre Gabe, amintindu-şi că i-a dat hainele de schimb în prima zi în care l-a angajat.

Mai mult ca sigur Alison nu înlocuise acele haine, era prea nouă pentru a şti că trebuie să facă asta.

— Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar! El se foia de colo colo în camera micuţă, rozându-şi unghiile cu manichiura făcută, rupându-le şi scuipându-le pe jos.

— Nu-ţi face griji, menajera mea le va strânge, zise Gabe amuzat, privind unghiile care cădeau pe pardoseala de ciment.

— Magazinele nu deschid până la ora nouă, de unde naiba pot să fac rost de un costum? îl ignoră Lou, foindu-se de colo-colo.

— Nu-ţi fie teamă, cred că am ceva în garderoba mea ambulantă, zise Gabe dispărând pe primul culoar şi reapărând cu costumul cel nou, învelit într-un sac de plastic. După cum am spus, nu ştii niciodată când ai nevoie de un costum. E mărimea ta, ia te uită. Parcă a fost făcut pentru tine, clipi el din ochi. Fie ca demnitatea ta exterioară să oglindească demnitatea interioară a sufletului tău, zise Gabe, înmânându-i costumul.

— Da, bine, mulţumesc, zise Lou nesigur, luându-l din mâinile lui Gabe.

În liftul gol Lou se privea în oglindă. Nu mai avea nimic în comun cu omul care se trezise pe pardoseala de ciment acum o oră. Costumul pe care i-l dăduse Gabe, deşi nu era creaţia vreunui designer renumit – lucru cu care Lou nu era obişnuit – era în mod surprinzător costumul care i se potrivea cel mai bine. Cămaşa şi cravata bleu asortate cu sacoul şi pantalonii bleumarin îi puneau în evidenţă ochii, inocenţi, ca ai unui înger.

Lucrurile mergeau foarte bine pentru Lou Suffern în acea zi, arăta din nou impecabil, avea pantofii lustruiţi de Gabe şi păşea din nou în pas vioi. Iarăşi se legăna în timp ce mergea, ţinând mâna stângă în buzunar, iar braţul drept se mişca liber pe lângă corp în ritmul paşilor, fiind disponibil să răspundă la telefon şi/sau să strângă o mână întinsă în orice moment. Era omul zilei.

După un telefon dat soţiei şi lui Lucy, devenise tatăl anului, după spusele fetiţei, şi avea şanse să devină soţul anului în următoarea decadă. Era fericit, atât de fericit încât fluieră şi nu se opri nici când Alison îi dădu vestea că sora lui era la telefon. Luă vesel receptorul şi se sprijini de biroul lui Alison.

— Marcia, bună dimineaţa, zise el voios.

— Ei, dar ce bine dispus mai eşti astăzi. Ştiu că eşti ocupat, Lou, nu vreau să te ţin mult, voiam doar să-ţi spun că am primit invitaţiile la petrecerea tatei, sunt… foarte drăguţe… foarte sofisticate… eu nu aş fi ales aşa ceva… în fine, sunt câteva persoane care mi-au spus că nu le-au primit.

— O, probabil că s-au rătăcit la poştă, zise Lou. O să le trimitem azi.

— Dar este mâine, Lou.

— Ce anume? se încruntă el, încercând să se concentreze asupra calendarului de pe perete.

— Da, petrecerea e mâine, spuse ea uşor neliniştită. Nu vor primi invitaţiile dacă le trimitem acum. Voiam doar să mă asigur că toată lumea poate veni fără invitaţie, e doar o petrecere de familie.

— Nu-ţi face griji, trimite prin e-mail toată lista şi vom avea o listă de participanţi la intrare. Totul e sub control.

— Aş putea aduce câte ceva pentru…

— Totul e sub control, zise el hotărât.

El îşi privi colegii intrând în sala de consiliu, Alfred intrând în urma lor în pantalonii lui marinăreşti şi sacoul cu nasturi aurii, de parcă era căpitanul unui vas de croazieră.

— Ce-o să fie la petrecere, Lou? întrebă neliniştită Marcia.

— Ce-o să fie? râse Lou. Haide Marcia, vrem să fie o surpriză pentru toată lumea.

— Tu ştii ce va fi?

— Dacă ştiu ce va fi? Pui la îndoială talentele mele organizatorice?

— Mă îngrijorează că ai repetat fiecare cuvânt din întrebările mele doar pentru a câştiga timp de gândire, zise ea, liniştită.

— Sigur că ştiu ce va fi, doar nu credeai că o voi lăsa pe Alison să facă totul singură, râse el. Ea nici măcar nu-l cunoaşte pe tata, comentă el, ca un ecou al murmurelor pe care le auzise de la alţi membri ai familiei.

— E foarte important să fie implicat cineva din familie, Lou. Alison pare o persoană tare drăguţă, dar nu-l cunoaşte deloc pe tata, nu? Am sunat-o ca să o ajut, dar nu părea să fie prea doritoare. Aş vrea ca tata să simtă că e petrecerea vieţii lui.

— Aşa va fi, Marcia, aşa va fi. Lui Lou i se strânse stomacul. Ne vom distra cu toţii, îţi promit. Ştii că nu voi ajunge acolo de la început, fiindcă avem petrecerea de Crăciun la birou. Trebuie să rămân acolo ceva timp, după care voi veni imediat.

— Ştiu şi te înţeleg. O, Doamne, Lou, vreau doar ca tata să fie fericit. Şi el e tot timpul preocupat de fericirea noastră. Vreau ca în sfârşit să se relaxeze şi să se simtă bine.

— Mda, înghiţi Lou în sec, neliniştit. Şi eu. Bun, acum mă grăbesc, trebuie să ajung la o întâlnire. Ne vedem mâine, da?

Îi înapoie receptorul lui Alison, dar zâmbetul i se stinse.

— E totul sub control, da?

— Ce anume?

— Petrecerea, se răsti el. Petrecerea tatălui meu.

— Lou, am tot încercat să-ţi pun câteva întrebări despre asta…

— E totul sub control? Fiindcă dacă nu e, mi-ai spune.

— Desigur, zâmbi Alison neliniştită. Locul pe care l-ai ales este foarte, hm, cool, să spunem, şi au propria echipă de organizare a evenimentelor, ţi-am mai spus asta, zise ea repede. De câteva ori pe

săptămână. Ţi-am lăsat pe birou nişte propuneri privind mâncarea şi muzica, pentru ca să hotărăşti, dar fiindcă nu te-ai hotărât a trebuit să aleg eu…

— Bun, Alison, în viitor, când întreb dacă totul e sub control, vreau doar un da sau un nu, zise el ferm, dar politicos. Nu am timp de întrebări şi bileţele. Vreau doar să ştiu dacă poţi să faci asta sau nu. Dacă nu poţi, nu e nimic, vom căuta pe altcineva care poate, ai înţeles?

Ea încuviinţă scurt din cap.

— Grozav, bătu el din palme şi plecă de lângă biroul ei. Acum mă duc la şedinţă.

— Poftim, îi dădu ea dosarele. Şi felicitări pentru cele două contracte de ieri, toată lumea vorbeşte numai despre asta.

— Chiar?

— Da, zise ea făcând ochii mari. Unii spun că vei obţine postul lui Clif.

Asta era o muzică frumoasă pentru urechile lui Lou, dar el încercă să minimalizeze.

— Haide, Alison, să nu sărim calul. Toţi îi dorim bietului Cliff o însănătoşire rapidă.

— Sigur că da, dar… în fine, zâmbi ea. Ne vedem mâine le petrecere?

— Sigur că da, zâmbi el, dar de abia când se îndreptă spre sala de consiliu, înţelese ce voise ea să spună.

Când Lou intră în sala de consiliu, fu ovaţionat în picioare. Toţi cei doisprezece oameni de la masă se ridicară să-l aplaude, zâmbind cu toţi dinţii, cu gura până la urechi, deşi aveau ochii obosiţi şi umerii încordaţi. Cu asta se confruntau toţi cei pe care îi cunoştea. Nu dormeau suficient, nu puteau să se desprindă de serviciu sau de aparatele care îi ţineau în legătură cu serviciul, laptopuri, PDA-uri şi telefoane mobile, aparate pe care fiecare membru al familiilor lor ar fi dorit să le arunce la toaletă. Sigur că se bucurau cu toţii pentru ei, mult prea obosiţi şi încărcaţi de energie electro-magnetică. Toţi funcţionau pentru a rămâne în

viaţă, a plăti ipoteci, a face prezentări, a-şi îndeplini planul, a-şi mulţumi şeful, fiecare om din acea încăpere îşi petreceau toată ziua încercând să facă cât mai multă muncă înainte de Crăciun şi, făcând asta, mormanul de probleme personale se făcea tot mai mare. Dar de acestea urmau să se ocupe în timpul vacanţei de Crăciun. În sfârşit aveau timp pentru momente festive în familie, pe care le lăsaseră la o parte tot anul. O, ce veste minunată!

Aplauzele fuseseră iniţiate de domnul Patterson, extrem de radios, urmat de toţi ceilalţi, mai puţin Alfred, care se ridicase foarte încet. În timp ce toţi ceilalţi erau deja în picioare, el de abia îşi împingea scaunul înapoi. Pe când ceilalţi începuseră deja să aplaude, el îşi aşeza cravata şi se încheia la nasturii aurii. Reuşi şi el să bată din palme înainte ca aplauzele să se stingă, dar o făcu ca un balon care s-a spart.

Lou dădu înconjur mesei strângând mâini, bătând pe spate, sărutând obraji. Când ajunse la Alfred, acesta se aşezase deja, dar îi oferi lui Lou o mână moale, neconvingătoare.

— Eşti omul zilei, zise vesel domnul Patterson, strângându-i mâna călduros şi punând mâna stângă pe antebraţul stâng al lui Lou. Se dădu înapoi şi îl privi mândru pe Lou, ca un bunic privindu-şi nepotul la o premiere la şcoală, cu mândrie şi admiraţie.

— După şedinţa asta o să stăm de vorbă, zise el încet, în timp ce ceilalţi vorbeau între ei. Ştii că vor fi nişte schimbări după Crăciun, nu e un secret, zise el solemn, menţinând respectul pentru Cliff.

— Da, îl aprobă Lou liniştit, fiind foarte încântat că i se împărtăşise personal acest secret, deşi toţi îl ştiau.

— Vorbim, da? zise hotărât domnul Patterson şi, cum conversaţiile celorlalţi încetară, se aşeză, punând capăt discuţiei lor.

Simţind că pluteşte, Lou îşi ocupă locul, fiindu-i greu să se concentreze la restul discuţiilor. Cu coada ochiului văzu că Alfred prinsese finalul discuţiei lui cu domnul Patterson.

— Pari obosit, Lou, ai sărbătorit toată noaptea? întrebă un coleg.

— N-am închis un ochi toată noaptea. Am stat cu fetiţa mea care a avut ceva la stomac şi a vomat. Şi soţia a avut aceeaşi problemă, deci a fost o noapte agitată, zse el gândindu-se la Lucy aşezată în pat, bretonul acoperindu-i jumătate din faţă.

Alfred izbucni în râs, care se auzi cu ecou în încăpere.

— Şi fiul meu a avut ceva asemănător săptămâna trecută, zise domnul Patterson, ignorând izbucnirea lui Alfred. Circulă un virus.

— Da, chiar că circulă, repetă Alfred uitându-se la Lou.

Agresiunea emana de la Alfred în valuri, aproape la fel de vizibil precum căldura ridicându-se pe o şosea din deşert. Se strecura afară din sufletul lui, tulburând aerul din jur, iar Lou se întreba dacă ceilalţi o putea vedea. Lui Lou îi părea rău pentru el, vedea cât de pierdut şi de temător era.

— Dar nu trebuie să mă felicitaţi doar pe mine, zise Lou către cei de faţă. Alfred a fost şi el la contractul din New York. Şi a făcut de asemenea o treabă bună.

— Absolut, se învioră Alfred, întorcându-se către cei prezenţi şi jucându-se cu cravata, ceea ce îl enervă pe Lou. A fost drăguţ din partea lui Lou care a venit pe la sfârşit, când eu încheiam afacerea.

Toată lumea râse, dar pe Lou îl atinsese în altă parte; într-un loc unde îl durea. În acel moment era iar Aloysius, avea opt ani, era în echipa de fotbal a şcolii şi fusese luat de pe teren chiar înainte de fluierul final fiindcă un coleg, gelos pe faptul că Lou marcase mai multe puncte decât el, îi dăduse o

lovitură între picioare, făcându-l să cadă în genunchi şi să respire greu, cu faţa roşie, ameţit şi cu o senzaţie de vomă. La fel ca şi comentariul lui Alfred de acum, nu îl duruse atât lovitura, cât persoana care o dăduse şi motivul din spatele ei. Stătea pe teren, cu mâinile la vintre, faţa roşie şi transpirată, frustrarea ieşind din toţi porii, în timp ce era înconjurat de restul echipei care îl privea întrebându-se dacă se prefăcea sau nu.

— Da, l-am lăudat deja pe Alfred, spuse domnul Patterson fără să-l privească, dar două contracte în acelaşi timp, Lou, cum naiba ai reuşit? Ştim cu toţii că poţi face mai multe lucruri deodată, dar ce utilizare extraordinară a managementului timpului şi, desigur ce aptitudini de negociator.

— Da, extraordinar, îl aprobă Alfred, pe un ton jucăuş, deşi dedesubt era venin, aproape de necrezut. Poate nefiresc. Ce a fost Lou, viteza?

Se auziră câteva râsete stânjenite, o tuse, apoi tăcere. Domnul Patterson întrerupse tensiunea, pornind şedinţa, dar răul fusese făcut. Alfred făcuse să plutească ceva în aer. O întrebare înlocuise ceea ce mai devreme fusese admiraţie, o sămânţă fusese plantată în mintea fiecăruia şi, indiferent dacă fusese crezut sau nu, de fiecare dată când Lou va realiza ceva sau va fi menţionat numele lui în viitor, vor reflecta o clipă la comentariul lui Alfred, poate subconştient, iar sămânţa aceea va creşte, va ieşi la iveală din pământul murdar, iţindu-şi capul urât.

După cât muncise de mult, pierzând sărbătorile familiei, fugind de acasă pentru a ajunge la birou, sărutând grăbit obrajii lui Ruth pentru a avea timp de strângeri de mână lungi la birou, venise în sfârşit şi vremea lui. Două minute de strângeri de mână şi aplauze. Urmate de o sămânţă de îndoială.

— Pari fericit, comentă Gabe, punând un pachet pe un birou din apropiere.

— Gabe, prietene, îţi rămând profund îndatorat.

Lou radia după plecarea de la şedinţă, mai că-i venea să-l îmbrăţişeze. Spuse cu voce scăzută.

— Poţi să-mi mai dai alea… flaconul înapoi, te rog? Am fost foarte obosit şi agitat azi dimineaţă şi nu ştiu ce m-a apucat, am început să cred în chestia asta cu remediile naturiste.

Gabe nu răspunse, continuă să aşeze plicuri şi pachete pe birourile din apropiere, în timp ce Lou îl privea plin de speranţă, ca un câine aşteptând să iasă la plimbare.

— Doar că o să am nevoie de mult mai multe, de acolo de unde le aduci, înţelegi? Făcu el cu ochiul.

Gabe îl privi nedumerit.

— Cliff nu se mai întoarce, spuse Lou încet, încercând să-şi ascundă entuziasmul, l-au concediat.

— A, bietul om care a avut căderea nervoasă, zise Gabe punând obiecte pe birou.

— Da, strigă Lou entuziasmat. Să nu spui la nimeni lucrul ăsta.

— Că Cliff nu se mai întoarce?

— Da şi ştii tu, se uită el în jur. Alte chestii. Poate o slujbă nouă, mai degrabă o promovare. Un salariu frumuşel, rânji el. O să-mi spună mai multe chestii despre asta curând, îşi drese Lou vocea. Deci indiferent ce îmi va spune voi avea nevoie de remediile acelea natursite drăguţe fiindcă nu e posibil să muncesc ca până acum fără să divorţez sau să ajung la trei metri sub pământ.

— A, da. Acelea. Ei, nu pot să ţi le mai dau, continuă Gabe împingând căruciorul pe hol. Lou îl urmă iute, ca un câine Jack Russell după un poştaş.

— Haide, îţi plătesc oricât pentru ele. Cât vrei?

— Nu vreau nimic.

— OK, am priceput, probabil vrei să le păstrezi pentru tine. Cel puţin spune-mi de unde pot să le iau?

— De nicăieri, le-am aruncat. Ai avut dreptate, nu sunt ceea ce trebuie. Din punct de vedere

psihologic. Şi cine ştie ce efecte secundare fizice pot avea? E posibil să-ţi facă rău pe termen lung. Vreau să spun că nu cred că au fost făcute pentru a fi folosite continuu, Lou. Poate sunt un experiment ştiinţific care a fost sustras dintr-un laborator.

— *Ce* ai făcut cu ele? se panică Lou, ignorând tot ceea ce îi spusese Gabe. Unde le-ai aruncat?

— La gunoi.

— Du-te, ia-le de acolo şi adu-mi-le, zise enervat Lou. Dacă le-ai aruncat acolo dimineaţă sunt tot acolo. Haide, grăbeşte-te, Gabe, îl împinse el de la spate.

— Nu mai sunt, Lou, am deschis flaconul şi l-am golit în pubelă şi având în vedere ce ai pus tu aseară acolo, aş sta deoparte.

Lou îl apucă de braţ şi îl conduse la lift.

— Arată-mi.

Ajunşi afară, Gabe îi arătă pubela lui Lou. Era mare, de un galben respingător. Lou se aplecă. Vedea flaconul deasupra, atât de aproape încât îl putea atinge şi alături de el pastilele care stăteau într-o baltă maroniu -verzuie. Mirosul era puternic, aşa că se ţinu de nas şi încercă să nu vomite. Pastilele pluteau în substanţa aceea, iar el simţi un junghi în inimă. Îşi scoase sacoul de la costum şi i-l aruncă lui Gabe. Îşi suflecă mânecile şi se pregăti să-şi bage ambele mâini în substanţa rău-mirositoare. Se opri la câţiva centimetri.

— Dacă nu pot lua pastilele de aici, de unde pot lua altele?

— De nicăieri, răspunse Gabe, stând sprijinit de uşa de serviciu, cu braţele încrucişate şi plictisit nevoie mare. Nu se mai fabrică.

— Ce? se răsuci el. Cine le face? Îl plătesc ca să mai producă.

Discuţia mai continuă un timp, Lou chestionându-l pe Gabe cum putea să pună mâna pe mai multe pastile, până când îşi dădu seama că singurul mod posibil era să facă exact ceea ce încerca în acest moment. Înnebunit, considera că

trebuie să rezolve problema pubelei de gunoi, nu să-şi pună viaţa în ordine.

— La dracu. Poate le pot spăla.

Se dădu mai aproape şi se aplecă. Mirosul îi producea greaţă.

— Ce naiba e asta?

Îi veni rău şi trebui să se îndepărteze de pubelă.

— Fir-ar să fie.

Lou lovi cu piciorul în pubelă, apoi regretă, simţind durerea.

— A, uite! Se pare că am scăpat una pe jos, zise Gabe plictisit.

— Ce? Unde?

Uită imediat de durere şi se aplecă ca un copil, alergând pentru ultimul scaun la jocul scaunelor muzicale. Se uită cu atenţie pe jos. Între crăpăturile pietrelor se zărea ceva. Aplecându-se văzu că era o pastilă.

— A-ha! Am găsit una!

— Da, a trebuit să le arunc de la distanţă, mirosea atât de urât, explică Gabe. Câteva au căzut pe jos.

— Câteva? Câte?

Lou se aşeză în patru labe şi începu să caute.

— Lou, ar trebui să te întorci la birou, serios. Ai avut o zi bună. De ce nu te mulţumeşti cu atât? Să înveţi ceva din ea şi să mergi mai departe?

— Am învăţat ceva, zise el, aplecat deasupra pietrelor din pavaj. Am învăţat că sunt erou dacă le am. A-ha, uite încă una!

Satisfăcut că salvase două pastile le puse în batistă, băgă batista în buzunar şi se ridică scuturându-se pe genunchi.

— Două îmi ajung deocamdată, zise el ştergându-se pe frunte cu batista. Mai văd alte două sub pubelă, dar o să le iau mai încolo.

Când Lou se ridică, cu genunchii negri şi murdari şi părul în neorânduială, se întoarse şi văzu că nu era singur. Alfred stătea alături de Gabe, cu braţele încrucişate şi o privire încrezută.

— Ai pierdut ceva, Lou? Ia te uită. Omul zilei, ce mai.

22.
– O, ce veste minunată…

— Vei fi acolo, nu-i aşa, Lou? întrebă Ruth, încercând din răsputeri să-şi ascundă neliniştea din voce. Se foia de colo-colo prin dormitorul lor, lipăind în picioarele goale, avea părul lung pus pe bigudiuri, corpul înfăşurat în prosop, iar pe umeri îi sclipeau picăturile de apă de la duş.

Stând aşezat pe pat, Lou îşi privea soţia cu care era căsătorit de zece ani, mişcându-şi capul înainte şi înapoi ca un spectator la un meci de tenis. Plecau în oraş fiecare cu maşina lui, la ore diferite; el trebuia să ajungă la petrecerea de Crăciun a firmei pentru ca mai apoi să se alăture familiei pentru ziua tatălui său. De abia ajunsese acasă de la serviciu, îşi făcuse duş şi se îmbrăcase, totul în doar douăzeci de minute, dar în loc să stea la parter ca de obicei, plimbându-se agitat, aşteptându-şi nerăbdător soţia, alesese să rămână întins pe pat şi să o privească. Aflase de abia astă seară că să o privească era mult mai amuzant decât să străbată camera furios, cu paşi mari. Lucy venise lângă el pe pat de câteva minute învelită în păturica ei. De abia ieşise din baie, era îmbrăcată în pijamale şi mirosea atât de dulce a căpşuni, că-ţi venea s-o mănânci.

— Sigur că voi fi acolo, îi zâmbi el lui Ruth.

— Doar că ar fi trebuit să pleci de acasă acum jumătate de oră, aşa că o să întârzii, îl grăbi ea şi dispăru în dressing. Restul propoziţiei dispăru

odată cu ea, sunete înăbuşite pluteau prin dormitor, lăsând cuvintele în dulapuri, atârnând pe umeraşe şi împăturite frumos pe rafturi. El îşi puse mâinile sub cap şi începu să râdă.

— Ce repede vorbeşte, şopti Lucy.

— Aşa face ea, zâmbi Lou, întinse mâna şi îi dădu părul după ureche. Ruth reapăru, purtând doar lenjeria de corp.

— Ce frumoasă eşti! zâmbi el.

— Tati, chicoti Lucy, dar e în chiloţei!

— Ei bine, e frumoasă aşa, în chiloţei.

Nu-şi desprindea privirea de Ruth, în timp ce Lucy se rostogolea în pat râzând de această idee.

Ruth se întoarse şi îl măsură rapid din priviri. Lou o văzu înghiţind în sec, cu o expresie ciudată; nu era obişnuită să i se dea atenţie, probabil era îngrijorată că el se purta aşa, ca urmare a unui sentiment de vinovăţie, unei alte părţi din ea îi era teamă să spere, teamă că mai târziu el o va dezamăgi. Ea dispăru în baie câteva clipe, apoi se întoarse sărind prin cameră în aceeaşi lenjerie de corp.

Lucy şi Lou se înveseliră brusc.

— Ce faci? râse Lou.

— Îmi usuc crema hidratantă, răspunse Ruth zâmbind şi continuând să sară.

Lucy se dădu jos din pat şi i se alătură, chicotind şi ţopăind, iar când consideră că mama ei s-a uscat, se aşeză din nou pe pat, lângă tatăl ei.

— De ce mai eşti încă aici? întrebă încet Ruth. Doar nu vrei să-l faci pe domnul Patterson să aştepte.

— Aici mă distrez mai bine.

— Lou, râse ea, deşi apreciez faptul că nu mai eşti în continuă mişcare, pentru prima dată în ultimii zece ani, chiar trebuie să pleci. Ştiu că ai spus că vei veni diseară, dar…

— Voi veni diseară, răspunse el, jignit.

— Bine, dar să nu întârzii prea mult, continuă ea să se foiască prin cameră. Majoritatea celor care

vor veni la petrecerea tatălui tău au peste şaptezeci de ani, or să adoarmă sau vor pleca acasă, la ora la care tu consideri că noaptea de abia începe.

Ea se întoarse să caute din nou ceva în dulapul de haine.

— Voi fi acolo, repetă el, mai mult pentru sine.

O auzi cum închide şi deschide sertarele, scormoneşte în ele, dă peste ceva, bodogăne, scapă altceva, iar când reapăru în dormitor purta o rochie neagră şi elegantă de cocktail.

De obicei îi spunea în mod automat că e frumoasă, aproape fără să o privească. Simţea că era de datoria lui, că asta era ce voia ea să audă, că asta i-ar fi scos mai repede din casă, că ar fi făcut-o să nu se mai agite tot drumul în maşină, dar nu putu scoate niciun cuvânt. Era frumoasă. Era ca şi cum toată viaţa i s-ar fi spus că cerul e albastru şi pentru prima dată ar fi ridicat privirile şi ar fi văzut şi el lucrul ăsta. De ce nu s-a uitat la ea în fiecare zi? Stătea întins pe o parte, sprijinindu-se într-o mână. Lucy îl imită. Amândoi erau fermecaţi de Ruth. Zece ani cu această reprezentaţie, iar în tot timpul ăsta el stătuse nervos la parter, strigându-i din când în când să se grăbească.

— Şi ţine minte, zise ea încheindu-şi fermoarul, în timp ce trecea încă o dată în viteză pe lângă ei, i-ai făcut tatălui tău cadou o croazieră de ziua lui.

— Credeam că-i luăm un abonament la golf.

— Lou, urăşte golful.

— Serios?

— Bunicul urăşte golful, zise şi Lucy.

— Mereu şi-a dorit să meargă la Santa Lucia, îţi aduci aminte povestea lui despre Douglas şi Ann care au câştigat o excursie completând talonul de pe o cutie cereale, bla bla bla?

— Nu, se încruntă Lou.

— Concursul de pe cutia de cereale, se opri ea în loc, privindu-l uimită.

— Da, ce-i cu el?

— Ne povesteşte asta tot timpul, Lou. Cum Douglas s-a înscris la concursul de pe spatele cutiei de cereale şi a câştigat o excursie la Santa Lucia. Nu-ţi aminteşti? îl privi ea, aşteptând un semn de recunoaştere din partea lui.

Lou clătină din cap.

— Cum e posibil să nu ştii asta? îşi continuă ea drumul spre dulapul de haine. E povestea lui preferată. Îl emoţionează.

— Tata nu se emoţionează, zâmbi el. Nu e sentimental.

Ruth dispăru în dulap, apoi reapăru cu un pantof în picior şi cu celălalt sub braţ. Sus, jos, jos, sus, ea străbătu camera până la măsuţa de toaletă.

Lucy chicoti.

Ruth îşi puse bijuteriile: cerceii, brăţara şi doar după aceea îşi scoase pantoful de sub braţ, încălţându-l.

Lou zâmbi din nou şi o privi păşind nesigură spre baie.

— A, ridică ea vocea, odată ajunsă înăuntru. Când o vezi pe Mary Walsh, nu-i pomeni nimic despre Patrick.

Ea scoase capul din baie. Jumătate era acoperit de bigudiuri, cealaltă jumătate liberă şi cârlionţată. Avea o expresie tristă.

— A părăsit-o.

— OK, dădu el din cap încercând să rămână cât se putea de serios.

Când capul ei dispăru din pragul uşii, Lou se întoarse spre Lucy.

— Patrick a părăsit-o pe Mary Walsh. Ştiai asta?

Lucy clătină hotărâtă din cap.

— Tu i-ai spus să facă asta?

Fetiţa clătină la rândul ei din cap râzând.

— Cine ştia că se va întâmpla una ca asta?

— Poate Mary, ridică Lucy din umeri.

— Poate, râse Lou.

— O şi *te rog*, nu o întreba pe Laura dacă a mai slăbit. Întotdeauna o întrebi şi asta o enervează.

— Dar nu e drăguţ să spui aşa ceva? se încruntă el.

— Scumpule, râse Ruth, Laura s-a îngrăşat în mod constant în ultimii zece ani; dacă îi spui lucrul ăsta e ca şi cum ai tachina-o.

— Laura e o grăsană, şopti el către Lucy, care se rostogoli pe pat râzând în hohote.

El trase aer în piept, văzând cât era ceasul şi în mod nefiresc fu cuprins de nelinişte.

— Gata, trebuie să plec. Ne vedem mâine, o sărută el pe Lucy pe cap.

— Îmi placi mai mult acum, tati, zise ea veselă.

Lou se opri la jumătatea gestului de a se da jos din pat.

— Ce-ai spus?

— Că îmi placi mai mult acum, zâmbi ea, lăsând să se vadă un dinţişor căzut. Eu cu mami şi cu Pud mergem mâine la patinoar, vrei să vii şi tu?

Încă gândindu-se la comentariul ei, care îl marcase, zise doar:

— Da, sigur.

Ruth se întoarse în dormitor, aducând un val de parfum, cu părul în bucle răsfirate pe umeri, machiată fără cusur. Lou nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Mami, mami! Tata vine mâine cu noi la patinoar!

Lucy ţopăia pe pat în sus şi în jos.

— Tata vine mâine la patinoar.

— Lucy, dă-te jos, n-ai voie să sari pe pat. Coboară, scumpo, aşa, mulţumesc. Îţi aminteşti că ţi-am spus că tata e foarte ocupat, nu are timp să…

— Merg şi eu, o întrerupse Lou, ferm.

Ruth rămase cu gura căscată.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu, nimic. Voiam doar… da. Sigur. Perfect.

Dădu din cap, apoi se îndreptă în altă direcţie, cu o expresie preocupată. Uşa de la baie se închise încet în urma ei.

O lăsă cinci minute singură, dar nu-şi permitea să aştepte mai mult.

— Ruth, ciocăni Lou în uşa de la baie. Te simţi bine?

— Da, sunt bine. Ea îşi drese vocea care sună mai veselă decât intenţionase. Îmi… suflu nasul.

Se auzi cum îşi suflă nasul.

— Bun, ne vedem mai târziu, zise el.

Ar fi vrut să intre şi să o îmbrăţişeze, dar ştia că uşa s-ar fi deschis dacă ea ar fi dorit asta.

— Bine, zise ea, nu foarte veselă. Ne vedem la petrecere.

Uşa rămase închisă, iar el plecă.

Birourile de la Patterson Developments erau ticsite, iar colegii lui Lou Suffern arătau neglijent. Era doar şapte seara şi unii deja erau „făcuţi”pentru întreaga noapte. Spre deosebire de Lou care mersese acasă după serviciu, cei mai mulţi se duseseră direct la pub, iar apoi reveniseră la birou pentru a continua. Câteva femei, pe care de abia le recunoscu, purtau rochii care le arătau nişte trupuri cum nu şi-ar fi închipuit că există sub costumele taior; erau şi câteva ale căror siluete nu erau făcute decât pentru costume. Formalismul din timpul zilei fusese călcat în picioare, plutea un aer de adolescenţă, o dorinţă de a etala şi a-şi dovedi unii altora cine erau cu adevărat. Era o zi fără reguli, în care fiecare spunea ceea ce simţea; te găseai într-un mediu cu adevărat periculos. Lou primise deja două sărutări imediat ce ieşise din lift, de la două oportuniste care stăteau lângă lift.

Sacourile dispăruseră, locul lor fiind luat de cravate colorate muzicale, căciuliţe de Moş Crăciun şi coarne de ren, decoraţii în formă de brazi atârnau de urechile femeilor şi ale unor bărbaţi. Munceau cu toţii mult, aşa că voiau să se distreze pe măsură.

— Unde e domnul Patterson? o întrebă Lou pe Alison, găsind-o în braţele celui de-al cincilea Moş Crăciun pe care îl văzuse. Privirea ei nu mai era

clară, avea ochii sticloşi. Purta o rochie roşie scurtă care îi arăta toate formele corpului. Lou se sili să se uite în altă parte.

— Şi ce-ţi doreşti de Crăciun, băieţaş? zbieră vocea de sub costumul Moşului.

— O, bună, James, zise politicos Lou.

— Vrea o promovare, strigă cineva din mulţime, după care urmară câteva chicoteli.

— Nu doar o promovare, vrea postul lui Cliff, strigă cineva cu coarne de ren şi mulţimea râse copios.

Zâmbind pentru a-şi ascunde enervarea şi uşoara jenă, Lou râse cu ei, apoi când se schimbă subiectul, o şterse. Se retrase în biroul lui care era liniştit şi tăcut, fără nicio beteală sau vâsc. Stătu cu capul în mâini, aşteptând ca domnul Patterson să-l cheme în birou, în timp ce asculta *Grandma Got Run Over By A Reindeer*2 care era pe jumătate cântat, pe jumătate strigat de mulţimea de afară. Deodată muzica se auzi mai tare, căci uşa biroului său se deschise şi apoi se închise. Ghici cine era, înainte să ridice privirea.

Alison se îndreptă spre el cu un pahar de vin roşu într-o mână, unul de whisky în cealaltă, legănându-şi şoldurile în rochia roşie provocatoare. Păşea nesigură pe tocurile înalte, iar vinul roşu sări de câteva ori stropind-o pe degetul mare.

— Ai grijă. Ochii lui Lou îi urmăreau fiecare mişcare, ţinea capul sus, sigur şi nesigur în acelaşi timp.

— Sunt bine. Ea aşeză paharul pe masă şi îşi linse senzual degetul cel mare, unde vinul se vărsase pe pielea ei, privindu-l seducător pe Lou.

— Ţi-am adus un whisky, i-l întinse ea, apoi se cocoţă pe birou, lângă el.

— Noroc, ciocni ea, apoi îl bău cu ochii ţintă la el.

Lou îşi drese vocea, simţindu-se deodată înghesuit şi împinse scaunul înapoi. Alison îi

înţelese greşit gestul, aşa că se întinse pe birou în faţa lui. Avea sânii exact în raza lui vizuală, iar el îşi întoarse privirea spre uşă. Poziţia lui era foarte periculoasă. Dar se simţea extrem de bine.

— N-am mai apucat să terminăm ceea ce începusem, zâmbi ea. Toată lumea spune că face curăţenie pe birou înainte de Crăciun, vorbea încet şi erotic. M-am gândit să-ţi dau o mână de ajutor.

Dădu la o parte câteva dosare de pe birou, care alunecară pe jos şi se împrăştiară.

— Vai, zâmbi ea, stând pe birou în faţa lui, rochia-i scurtă ridicându-se şi mai mult peste coapse, dându-i la iveală picioarele bronzate.

Picături de sudoare apărură în sprâncenele lui Lou. Mintea lui cântărea toate posibilităţile. Să iasă din birou şi să-l caute pe domnul Patterson, sau să rămână înăuntru cu Alison. Mai avea încă două pastile, cele găsite lângă pubelă, care erau învelite bine în batistă şi se aflau în buzunar. Putea să ia o pastilă şi să le facă pe amândouă. Îşi aminti de priorităţile lui: să stea cu Alison şi să meargă la petrecerea tatălui tău. Nu, să stea cu domnul Patterson şi să meargă la petrecerea tatălui său. Amândouă în acelaşi timp.

Alison întinse un picior şi îi trase scaunul mai aproape de masă şi, pe măsură ce se apropia, Lou vedea dantela roşie dintre picioarele ei. Ea se trase la marginea biroului, trăgându-şi rochia tot mai sus. Atât de mult încât el nu mai avea unde să se uite acum. Ar fi putut lua o pastilă: să stea cu Alison şi să meargă la Ruth.

Ruth.

Alison se întinse şi îl trase mai aproape, îi luă faţa în palme, iar el simţi unghiile ei acrilice. Ţăcănitul de pe tastatură care îl enerva la culme zilnic. Degetele ei îi atingeau faţa, pieptul, tot corpul. Degetele lungi îi pipăiau stofa de la costum, costum care ar fi trebuit să-i oglindească demnitatea interioară.

— Sunt căsătorit, bolborosi, când mâna ei ajunse la şliţ. Era cuprins de panică, precum un copil. Slab şi uşor de convins.

Alison îşi dădu capul pe spate, râzând.

— Ştiu asta, şopti ea, iar mâinile ei îşi continuară parcursul.

— N-a fost o glumă, zise el hotărât şi ea se opri brusc, uitându-se spre el. Lou o privea cu seriozitate. Urmă un joc de priviri, iar buzele lui Alison se ridicară într-un zâmbet pe care nu şi-l putea stăpâni. Apoi îşi dădu capul pe spate, părul ei lung şi blond ajungând până la suprafaţa biroului lui şi râse.

— O Lou, oftă ea, ştergându-şi o lacrimă de veselie din colţul ochiului.

— Nu e o glumă, zise el mai ferm, mai clar, cu demnitate, cu încredere. Mai bărbat decât fusese acum cinci minute.

Înţelegând că acum nu o tachina, zâmbetul i se stinse imediat.

— Nu e o glumă? ridică ea o sprânceană, privindu-l ţintă în ochi. Fiindcă poate pe *ea* ai păcălit-o, Lou, dar pe noi nu.

— Pe noi?

— Pe noi. Pe toată lumea. În fine, făcu ea un gest dispreţuitor.

El îşi îndepărtă scaunul de birou.

— A, bine, vrei să vorbesc la concret? Gemma la contabilitate, Rebecca la cantină, Louise la cursurile de pregătire, Tracey secretara ta înainte de mine şi n-am reuşit să aflu cum o chema pe bonă. Să continui? zâmbi ea, apoi luă un pahar de vin, privindu-l. Ochii ei se umeziseră, corneea se înroşise, de parcă vinul s-ar fi dus direct în ochii ei.

— Ţi-ai amintiti de ele toate?

— Asta a fost demult, înghiţi în sec Lou, simţind că nu are aer. Acum m-am schimbat.

— Bona a fost acum şase luni, râse ea. Doamne, Lou, cât crezi că se poate schimba un bărbat în

şase luni, dacă se schimbă vreun pic?

Lou simţi că îl cuprinde ameţeala, că-i vine rău dintr-o dată. Îşi trecu palmele transpirate prin păr, speriat. Oare ce făcuse?

— Gândeşte-te puţin, se semeţi ea. Când ai să fii Numărul Doi aici, vei putea avea pe cine doreşti, dar ţine minte, că eu am pus mâna pe tine mai întâi, râse ea, lăsând paharul de vin pe birou şi trăgându-i din nou scaunul aproape de ea. Iar dacă mă vei lua cu tine, îţi voi îndeplini toate dorinţele.

Alison îi luă paharul cu whisky din mână şi îl puse pe birou. Apoi îi luă mâna şi i-o trase spre ea, în timp ce el tăcea, mut şi fără viaţă ca un manechin. Îl mângâie pe piept, îl apucă de rever şi îl trase mai aproape. Când buzele lor erau gata-gata să se atingă, el se opri şi îşi mută buzele aproape de urechea ei. Apoi îi şopti încet, la ureche.

— Căsnicia mea nu e o glumă, Alison. Tu eşti. Iar soţia mea e genul de femeie la care poţi doar spera că vei ajunge într-o zi.

Apoi îşi trase scaunul deoparte şi se ridică de la birou. Alison rămăsese pironită pe birou, cu gura căscată, încercând din răsputeri să-şi tragă fusta mai jos.

— Da, bine faci că te aranjezi. Poţi rămâne un minut ca să-ţi aduni gândurile, dar apoi te rog să pui dosarele înapoi pe biroul meu înainte să pleci, îi zise el calm.

Îşi puse mâinile în buzunare pentru a masca faptul că tremura din tot corpul, apoi ieşi din birou şi ajunse în mijlocul concursului de karaoke unde Alex de la contabilitate lăsa să se vadă cât era de beat cântând *All I want for Christmas*3 al lui Mariah Carey.

În jurul lui Lou pocneau serpentine de hârtie iar bărbaţi şi femei care se îmbătaseră veneau să-l sărute.

— Trebuie să plec, spuse el mai mult pentru sine, încercând să ajungă la lift. Îşi făcu loc cu

greu prin mulţime, unii apucându-l de braţ pentru a-l lua la dans, alţii blocându-i calea cu paharele pline de băutură.

— Trebuie să plec, spuse el ceva mai agresiv acum. Îl durea capul, era scârbit; parcă s-ar fi trezit în corpul unui om care îi preluase viaţa şi o ratase complet.

— E ziua de naştere a tatălui meu, trebuie să plec, zise el, încercând să ajungă la lift. Când în sfârşit reuşi, apăsă butonul, apoi lăsă capul în jos şi aşteptă.

— Lou! auzi el. Continuă să ţină capul în jos, ignorând vocea.

— Lou, vreau să stau de vorbă cu tine!

El ignoră chemarea, privi numerele de pe panoul luminos aprinzându-se, în timp ce bătea din picior, sperând că va apuca să intre în lift înainte de a fi prea târziu. Apoi simţi o mână pe umărul lui.

— Lou! N-ai auzit că te strig? întrebă o voce prietenoasă.

El făcu stânga-mprejur.

— A, domnule Patterson, bună seara. Scuze.

Lou era conştient că vorbise pe un ton aspru, dar trebuia să plece de aici. Îi promisese lui Ruth, aşa că apăsă grăbit butonul liftului.

— Sunt cam grăbit, e ziua de naştere a tatălui…

— Nu va dura mult, îţi promit. Doar un minut, zise domnul Patterson, punându-i o mână pe braţ.

— OK, zise el, muşcându-şi buzele.

— Aş vrea să vorbim în biroul meu dacă nu te superi, zâmbi domnul Patterson. Te simţi bine? Pari un pic zdruncinat.

— Sunt bine, doar că mă grăbesc, se lăsă el tras de braţ de către şeful lui.

— Sigur că da, mereu te grăbeşti, râse domnul Patterson.

Îl conduse în biroul său şi se aşezară unul în faţa celuilalt pe canapelele de piele maro din partea mai puţin convenţională a biroului. Lou avea fruntea transpirată. Întinse mâna tremurândă spre

paharul de apă din faţa lui, îl duse la buze, iar domnul Patterson îl privi în timp ce sorbea cu înghiţituri mari.

— Nu vrei ceva mai tare, Lou?

— Nu, mulţumesc domnule Patterson.

— Laurence, te rog, clătină domnul Patterson din cap. Sincer, Lou, mă faci să mă simt ca un profesor în faţa elevului când mi te adresezi astfel.

— Iertaţi-mă, domnule Patter…

— Mă rog, eu o să-mi iau ceva de băut, oricum.

Domnul Patterson se ridică şi se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi, apoi îşi turnă un coniac dintr-o sticlă de cristal.

— Sigur nu vrei unul? îl îmbie el. E Remy XO, învârti el sticla, ademenitor.

— Bine, beau şi eu, zâmbi Lou, relaxându-se puţin după panica ce îl cuprinsese când trecuse prin sala unde era petrecerea.

— Foarte bine. Deci, Lou, hai să vorbim despre viitorul tău. Cât timp ai la dispoziţie?

Lou luă prima înghiţitură de coniac scump şi reveni cu gândurile în prezent. Îşi trase manşeta peste ceas, pentru a nu fi distras. Se pregătea pentru marea promovare, pentru ca pantofii lui lustruiţi să păşească pe urmele colegului de dinainte, Cliff – mă rog, nu chiar în spitalul în care se afla acum – ci în biroul cu vederea panoramică asupra Dublin-ului. Respiră adânc, încercând să ignore ceasul de pe perete, încercând să nu se gândească la petrecerea tatălui său. Merita. Vor înţelege cu toţii. Vor fi prea ocupaţi ca să mai observe că el nu era cu ei, acolo.

— Am tot timpul la dispoziţie, zâmbi Lou, nervos, ignorând vocea interioară care striga la el pentru a fi auzită.

23.
Surpriza!

Târziu, Lou ajunse la locul unde se ţinea petrecerea aniversară a tatălui său, transpirat de parcă ar fi avut febră mare, în ciuda gerului din decembrie care îi pătrundea până la oase, strângându-i articulaţiile şi şuierându-i pe lângă corp. Respira greu şi îi era greaţă în acelaşi timp. Era uşurat şi bine dispus. Epuizat din vina lui.

Hotărâse ca petrecerea tatălui său să aibă loc în clădirea pe care Gabe o admirase în prima zi când se cunoscuseră. Avea forma unei vele luminată în albastru, clădirea pentru care fuseseră premiaţi urmând să-l impresioneze pe tatăl lui şi pe rudele lor din ţară. Chiar în faţa clădirii, catargul vasului viking era decorat cu luminiţe de Crăciun.

Când ajunse la intrare, Marcia se răstea la tipul masiv de la pază care stătea la intrare. Înfofoliţi în paltoane, cu căciuli şi fulare, circa douăzeci de oameni stăteau în jurul ei, bătând din picioare pentru a se încălzi.

— Bună, Marcia, i se adresă voios Lou, încercând să pună capăt discuţiei aprinse.

Murea de nerăbdare să-i spună despre promovare, dar trebui să-şi muşte buzele, căci voia să o găsească pe Ruth ca ea să afle prima.

Marcia se întoarse spre el, cu ochii roşii şi umflaţi, cu rimelul întins.

— Lou, se răsti ea, furia ei intensificându-se şi mutându-se asupra lui.

Lui Lou i se strânse stomacul, ceea ce era un lucru rar. De obicei nu-i păsa ce părere avea sora lui despre el, dar în seara asta îi păsa mai mult decât de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se apropie amenințătoare de el.

— Te sun de o oră.

— Eram la petrecerea de Crăciun de la serviciu, ți-am spus, ce s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? spuse ea tremurat, vocea oscilând între furie și tristeţe adâncă.

Trase aer în piept, apoi expiră încet.

— E aniversarea tatei și nu vreau să o stric mai mult decât a fost deja, provocând o ceartă, așa că nu vreau altceva decât să le spui acestor brute să lase familia noastră să intre. Familia noastră, se piţigăie ea, care a călătorit dintr-un capăt într-altul al țării pentru a participa la această zi specială din viaţa tatei, zise ea podidind-o lacrimile. Dar în loc să fie alături de familia lui, el e acolo sus într-o sală goală, iar tuturor celor de aici li se refuză accesul. Cinci persoane au plecat deja acasă.

— Cum? Ce?

Lui Lou îi sări inima din loc. Se îndreptă spre cei de la uşă.

— Salut băieţi, mă numesc Lou Suffern, le întinse el mâna, iar aceştia i-o strânseră fără vlagă. Eu am organizat petrecerea în seara asta. Care e problema?

În spatele lui, Marcia mormăia și pufnea.

El întoarse capul recunoscând imediat toate chipurile. Erau prieteni dragi, în ale căror case fusese când era copil, unii aveau şaizeci de ani, alţii vârsta tatălui său, alţii erau mai în vârstă. Stăteau cu toţii pe trotuarul înghețat de decembrie, persoanele mai în vârstă lipite unele de altele, tremurând de frig, unii se sprijineau în cârje, o persoană era chiar în scaunul cu rotile. În mâini aveau pungi strălucitoare, sticle de vin și de şampanie, daruri care fuseseră ambalate cu grijă,

pregătite pentru noaptea cea mare. Iar acum erau pe trotuar, refuzându-li-se intrarea la petrecerea prietenului lor.

— N-au invitaţii, nu intră, îi explică el.

Un cuplu făcu semn unui taxi şi se îndreptă spre locul unde acesta se opri, în timp ce Marcia alerga după ei încercând să-i convingă să rămână.

Lou râse nervos.

— Domnilor, chiar credeţi că oamenii ăştia sunt *oaspeţi nepoftiţi*? Priviţi-i numai. Tatăl meu împlineşte şaptezeci de ani, aceştia sunt prietenii lui. Este evident că s-a făcut o greşeală cu invitaţiile. Dar aranjasem cu secretarea mea să existe o listă cu toţi invitaţii.

— Aceste persoane nu sunt pe listă. Avem reguli stricte legat de cine intră şi cine nu…

— Să le ia dracu' de reguli, se oţărî el agresiv, astfel încât să nu fie auzit de cei din spatele lui. E ziua tatălui meu, iar aceştia sunt invitaţii lui, zise el ferm şi mai furios acum. Iar cum eu sunt cel care plăteşte această petrecere şi cel care a ridicat această clădire, vă spun să lăsaţi aceşti oameni să intre.

Câteva secunde mai târziu toţi se înghesuiau înăuntru, aşteptând în holul uriaş lifturile pentru a urca până la ultimul etaj, încercând să-şi încălzească corpurile bătrâne.

— Poţi să te linişteşti acum Marcia, totul s-a rezolvat, încercă Lou să cadă la pace cu sora lui, fiind singuri în lift.

Marcia refuzase să-l privească sau să vorbească cu el în ultimele minute, în timp ce urcau spre sala de petrecere.

— Marcia, haide, schiţă el un zâmbet, nu mai fi aşa.

— Lou, îi zise ea, aruncându-i o privire care îi îngheţă zâmbetul pe buze şi îl făcu să înghită în sec. Tu crezi că dramatizez şi controlez totul, că sunt sâcâitoare şi ce altceva vei mai fi crezând despre mine, lucruri pe care sunt sigură că nu

vreau să le ştiu, dar acum nu dramatizez. M-ai făcut să sufăr. Nu atât pe mine, cât pe mama şi pe tata.

Ochii i se umplură de lacrimi, iar vocea ei de obicei blândă şi înţelegătoare sună altfel de această dată.

— Dintre toate lucrurile egoiste pe care le-ai făcut, ăsta le-a întrecut cu siguranţă pe toate. M-am dat la o parte şi mi-am muşcat limba când i-ai atras de partea ta pe mama şi pe tata, când ţi-ai înşelat soţia, când l-ai luat în derâdere pe fratele tău, ai flirtat cu soţia lui, ţi-ai ignorat copiii şi m-ai luat peste picior ori de câte ori ai avut ocazia. Am fost, cu toţii, cât s-a putut de răbdători cu tine, Lou, dar gata. Nu ne meriţi. În seara asta ai făcut-o de oaie. I-ai făcut să sufere pe mama şi pe tata, nu te mai consider fratele meu.

— O-ho-ho, haide Marcia!

Lou simţea că fusese pus la pământ. Nu i se mai vorbise pe tonul ăsta şi se simţea profund afectat. Îşi găsi cu greu cuvintele.

— Ştiu că oamenii aceia n-ar fi trebuit să fie ţinuţi afară, dar gata, am rezolvat. De ce atâta supărare?

Marcia râse amar.

— Ceea ce ai văzut afară nu e nici cât negru sub unghie faţă de ce e aici, pufni ea. Surpriză! zise ea sec, în timp ce uşile liftului se deschiseră şi imaginea sălii îi întâmpină.

Uitându-se în jur, Lou simţi un junghi în inimă, iar stomacul începu să-l doară. În toată sala erau mese de blackjack, ruletă, chelneriţe mai mult dezbrăcate care se plimbau cu tăvile de cocktailuri în mâini. Fusese o petrecere impresionantă la inaugurarea clădirii, unde Lou îşi amintea că participase, dar de abia acum îşi dădu seama că nu era potrivită pentru cei şaptezeci de ani ai tatălui său, care ura petrecerile pentru el, care ura să-şi forţeze prietenii să se adune doar pentru el, a cărui idee de a petrece bine era să meargă singur la

pescuit. Un om modest, care era pus în încurcătură de simpla idee a unei petreceri, pe care familia îl convinsese să-şi aniverseze ziua de naştere pentru prima dată, o mare ocazie unde familia şi prietenii din toată ţara să se adune pentru a sărbători alături de el. Nu dorise asta, dar până la urmă cedase şi iată-l stând în mijlocul unui cazino, în cel mai bun costum al lui, în timp ce personalul de servire purta şorţuri roşii şi papioane, unde DJ-ul punea muzică de club şi unde aveai nevoie de minimum douăzeci şi cinci de euro pentru a juca la o masă de cazino. În centrul mesei, un bărbat aproape dezbrăcat era acoperit de prăjituri şi fructe.

Stând unii lângă alţii stânjeniţi într-un colţ al sălii erau membrii familiei sale; mama lui, cu părul proaspăt coafat, purta un costum nou lila cu pantaloni şi o eşarfă elegantă la gât, ţinându-şi poşeta strâns cu ambele mâini, privind neliniştită în jur. Tatăl lui stătea cu ceilalţi fraţi ai lui – un preot şi o călugăriţă – privind mai pierdut decât îl văzuse Lou vreodată. Toţi membrii familiei lui îl măsurau cu privirea, apoi se uitau în altă parte. Singura persoană care îl privi binevoitor fu tată lui, care aplecă capul, salutându-l.

O căută cu privirea pe Ruth. O văzu într-un colţ al camerei discutând cu ceilalţi invitaţi care păreau la fel de stânjeniţi. Privirile li se întâlniră, dar a ei era ca de gheaţă. În aer plutea tensiunea, şi totul era din vina lui Lou. El se simţi jenat, peste măsură. Ar fi vrut să-i împace pe toţi, să îndrepte lucrurile.

— Scuzaţi-mă, îl abordă Lou pe un bărbat în costum care stătea lângă el, supraveghind totul. Dumneavoastră sunteţi responsabil aici?

— Da, Jacob Morrison, manager, întinse el mâna. Sunteţi Lou Suffern, ne-am cunoscut la deschidere, acum câteva luni, târziu în noapte, îi făcu el din ochi.

— Da, îmi amintesc, răspunse Lou, deşi nu îşi amintea absolut deloc. Mă întreb dacă aţi putea să

mă ajutaţi să fac nişte schimbări aici.

— O! Voi încerca sa fac tot ce pot. La ce vă gândiţi?

— La scaune, zise Lou încercând să nu fie grosolan. Tatăl meu aniversează şaptezeci de ani, puteţi să-i aduceţi lui şi invitaţilor nişte scaune?

— O, făcu Jacob o grimasă, mă tem că este o petrecere la care se stă doar în picioare, nu intră în preţ…

— Voi plăti ceea ce se cuvine, desigur, îşi arătă Lou dinţii albi. Dacă vom reuşi să găsim nişte scaune pe care să se aşeze cei care nu sunt încă în *scaune cu rotile*.

— Da, sigur.

El făcu câţiva paşi, dar Lou îl chemă înapoi.

— Cât despre muzică, aveţi ceva mai tradiţional decât aceasta?

— Tradiţional? întrebă Jacob.

— Da, muzică irlandeză tradiţională pentru tatăl meu care împlineşte şaptezeci de ani, spuse Lou printre dinţi. În loc de această muzică funky house care nu este pe gustul tatălui meu.

— Voi vedea ce pot să fac.

Atmosfera dintre ei devenea tot mai tensionată.

— Şi în legătură cu mâncarea… Alison a aranjat ceva în această privinţă, în afară de omul acela pe jumătate dezbrăcat acoperit cu frişcă lângă care stă acum mama mea?

— Desigur. Avem musaca de cartofi, lasagna, lucruri de felul ăsta.

Lou se bucură în tăcere.

— Ştiţi, am discutat toate neclarităţile cu Alison înainte, explică Jacob.

— Aşa deci?

— Da, domnule, noi nu organizăm petreceri pentru aniversări de şaptezeci de ani, zâmbi el, apoi zâmbetul i se stinse. Avem petreceri standard, mai ales pentru perioada Crăciunului, ca aceasta, arătă el camera cu mândrie. Tema Cazinoului are

mare succes pentru evenimentele din cadrul corporaţiilor, explică el.

— Înţeleg. Ar fi fost bine dacă aş fi ştiut asta, zise politicos Lou.

— Aţi semnat. Avem contractul în care se explică toate detaliile acestei seri. Alison v-a dat formularele şi le-aţi semnat.

— Am înţeles.

Lou înghiţi în sec, privind sala. Vina lui. Desigur.

— Desigur, evident am uitat. Mulţumesc.

***

Când Lou se apropie de familia lui, aceştia se separară de el, de parcă ar fi mirosit urât. Tatăl lui, în schimb, îşi întâmpină fiul mijlociu cu un zâmbet.

— La mulţi ani, tată, zise Lou încet, întinzând mâna spre tatăl lui.

— Mulţumesc, zâmbi acesta, luându-l de mână. În ciuda serii de azi, în ciuda a tot ce făcuse Lou, el zâmbea.

— Mă duc să-ţi aduc o Guinness, zise Lou îndreptându-se către bar.

— O, n-au aşa ceva.

— Poftim?

— Bere, şampanie şi nişte cocktailuri verzi, cam ciudate, zise tatăl lui, luând o înghiţitură din pahar. Eu beau apă. Mama ta e fericită totuşi, îi place şampania, deşi n-a crescut cu aşa ceva, râse el încercând să înveselească atmosfera.

Auzind că era vorba despre ea, mama lui Lou se întoarse şi îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere.

— Nu contează, zise tatăl lui, blând, oricum nu puteam să beau în noaptea asta, căci mâine plec cu Quentin la Howth, zise el cu mândrie. Participă la cursa de iahturi şi îi lipseşte un om, aşa că subsemnatul va participa.

— Nu mergi la nicio cursă, Fred, făcu mama lui Lou. De abia poţi sta drept, într-o zi vântoasă, cum să rezişti pe o barcă cu pânze? E luna decembrie, apele acelea sunt înşelătoare.

— Am şaptezeci de ani, pot să fac ce vreau.

— Ai şaptezeci de ani, nu mai poţi să faci ce vrei, altfel nu vei mai apuca să împlineşti şaptezeci şi unu, îl repezi ea, în hohotele de râs ale întregii familii, inclusiv Lou.

— Va trebui să găseşti pe altcineva dragă, se uită ea spre Quentin, care era mâhnit.

— Voi merge eu, îi zise Alexandra soţului ei, cuprinzându-l cu braţele de după gât, iar Lou trebui să se uite într-o altă direcţie, ros de gelozie.

— N-ai mai participat la nicio cursă, zâmbi Quentin. Nici gând.

— La ce oră e cursa? întrebă Lou. Nimeni nu-i răspunse.

— Dar mă voi descurca, zâmbi Alexandra. Va fi ca de obicei, nu? Eu îmi iau bikinii, iar restul echipajului va aduce căpşuni şi şampanie.

Toată familia izbucni în râs.

— La ce oră e cursa? întrebă din nou Lou.

— Ei bine, dacă ea vine în bikini, sigur vor fi de acord să meargă cu noi, o tachină Quentin.

Iarăşi toată lumea râse.

Ca şi cum dintr-o dată ar fi auzit întrebarea lui, fără să îl privească în ochi, Quentin îi răspunse.

— Cursa începe mâine dimineaţă la ora unsprezece. Poate ar trebui să-l sun pe Stephen, zise el, scoţându-şi telefonul mobil din buzunar.

— O să vin eu, zise brusc Lou, sub privirile uluite ale celorlalţi. O să vin eu, repetă el zâmbind.

— Poate îl suni mai întâi pe Stephen, iubitule, sugeră Alexandra.

— Mda, răspunse Quentin, deschizând telefonul. O idee bună. Mă duc într-un loc mai liniştit.

El trecu pe lângă Lou şi ieşi din sală. Lou simţi înţepătura, căci familia se întoarse din nou cu

spatele la el, vorbind despre locuri în care el nu fusese, despre nişte oameni pe care nu-i cunoştea. Stătea pur şi simplu acolo, în timp ce toţi râdeau la glume pe care nu le înţelegea, care îi făceau pe toţi să râdă, în afară de el. Era ca şi cum toţi vorbeau într-un limbaj secret, pe care Lou nu era în stare să îl înţeleagă. În cele din urmă Lou încetă să mai pună întrebări la care nu se deranja nimeni să-i răspundă, iar apoi nici nu-i mai ascultă, înţelegând că oricum nu-i păsa nimănui.

Se îndepărtase prea mult de familie pentru a încerca să o recucerească într-o singură seară.

24.
Sufletul regăsit

Tatăl lui Lou stătea alături de el, privind prin sală ca un copil care s-a rătăcit, nervos şi jenat că toată lumea venise pentru el şi sperând în secret că altcineva va anunţa că îşi aniversează ziua, iar atenţia tuturor va fi abătută de la el şi se va îndrepta asupra acelui altcineva.

— Unde e Ruth? întrebă tatăl lui.

— Ăă… Lou se uită în jur pentru a suta oară, fără să poată să o găsească. Cred că stă de vorbă cu invitaţii.

— Aha. Se vede frumos de aici, de sus, arătă el spre fereastră. Oraşul s-a schimbat mult faţă de cum era pe vremea mea.

— Mda, m-am gândit eu c-o să-ţi placă, mă bucur că măcar un lucru am făcut şi eu ca lumea.

— Şi unde e biroul tău? întrebă el, uitându-se spre râul Liffey la clădirea de birouri care avea luminile aprinse, chiar şi la această oră.

— Acolo, chiar în faţă. Treisprezece etaje mai sus, la etajul paisprezece.

Tatăl lui Lou îl privi cu coada ochiului, considerând că se exprimase ciudat şi, pentru prima dată i se păru şi lui Lou că lucrul ăsta putea fi perceput ca ciudat şi confuz. Asta îl năuci. Fusese mereu atât de sigur de contrariu.

— Acolo unde sunt toate luminile aprinse. E petrecerea de Crăciun a firmei.

— A, deci acolo se întâmplă totul, dădu tatăl lui din cap.

— Da, zise mândru Lou. Ştii tată, am fost promovat în seara asta, zâmbi el. Nu i-am spus încă nimănui, e seara ta, desigur.

— O promovare? ridică tatăl lui sprâncenele stufoase.

— Da.

— Mai multă muncă?

— Un birou mai mare, mai luminos, glumi el.

Când văzu că tatăl lui nu zâmbea, deveni serios.

— Da, mai multă muncă. Mai multe ore. Îmi place să muncesc mult.

— Înţeleg.

Tatăl lui tăcu. Pe Lou îl cuprinse furia. I-ar fi plăcut să fie felicitat.

— Eşti fericit acolo? întrebă tatăl lui cu indiferenţă, privind tot pe geamul în care se reflecta petrecerea din spatele lor. Ştii, nu are rost să munceşti mult dacă nu eşti fericit, fiindcă în final asta e tot ce contează, nu-i aşa?

Lou cântări întrebarea, dezamăgit că nu fusese lăudat, dar şi intrigat de modul în care pusese problema tatăl său.

— Dar mi-ai spus mereu să muncesc mult, zise el brusc, înăbuşindu-şi furia. Ne-ai învăţat mereu să nu ne culcăm pe lauri nicio secundă, dacă îmi amintesc exact, zâmbi el forţat.

— Nu voiam să fiţi leneşi, asta-i clar, răspunse tatăl lui întorcându-se şi privindu-l fix în ochi, în *orice* aspect al vieţii voastre, nu doar la serviciu. Orice echilibrist pe sârmă poate merge drept ţinând un băţ în mâini. Să-şi păstreze echilibrul pe frânghie la altitudini mari este ceea ce trebuie să înveţe.

O chelneriţă aduse un scaun, întrerupând momentul tensionat dintre ei.

— Scuzaţi-mă, pentru cine e acest scaun? întrebă ea, privindu-i pe toţi cei din jur. Şeful mi-a spus că cineva de la petrecere a cerut un scaun.

— Mda, eu am cerut, râse nervos Lou, dar am cerut *scaune*. La plural. Pentru toţi invitaţii.

— O, înţeleg, nu avem atâtea scaune aici, se scuză ea. Deci cine vrea să ia loc pe acest scaun?

— Mama ta, zise tatăl lui Lou iute, nedorind să creeze probleme. Las-o pe mama ta să stea jos.

— Nu, mă simt bine Fred, obiectă mama lui. E ziua ta, tu ar trebui să stai pe scaun.

Lou închise ochii şi respiră adânc. Plătise douăsprezece mii de euro pentru ca familia lui să-şi dispute un scaun.

— Iar DJ-ul a spus că singura muzică tradiţională pe care o are este imnul naţional irlandez. Vreţi să-i spun să o pună pe aceea?

— Poftim? se înfurie Lou.

— E melodia pe care o pune de obicei la sfârşitul serii, dar nu are alte melodii irlandeze, se scuză ea. Doriţi să-i spun să o pună pe aceasta acum?

— Nu! strigă Lou. E ridicol! Să nu facă asta.

— Puteţi vă rog să îi daţi astea, zise Marcia politicos, aplecându-se spre cutia de carton pe care o ţinea sub masă. Din ea ieşiră pălării de petrecere, bannere. Lou zări chiar şi un tort. Ea îi dădu chelnerului o colecţie de CD-uri. Melodiile preferate ale tatălui lor. Privirile ei le întâlniră pe cele ale lui Lou, când scoase CD-urile.

— În caz că o făceai de oaie, spuse ea, apoi se uită în altă parte.

Fusese doar un comentariu scurt şi spus încet, dar pe el îl lovi mai tare decât orice îi spusese ea în acea seară. Se gândi că el organizase totul, el dădea petrecerea cea mare, cerând favoruri pe bani mulţi. Iar în timp ce făcea asta, familia lui pregătea planul B, anticipându-i eşecul. Toate pregătirile într-o cutie de carton.

Deodată se auziră strigăte de bucurie, căci Quentin ieşi din lift împreună cu Gabe – pe care Lou nu ştia să-l fi invitat – cu un teanc de scaune în mâini.

— Mai aducem şi altele! anunţă Quentin mulţimea şi deodată atmosfera se însufleţi, căci chipurile familiare care îmbătrâniseră din vremea tinereţii lui se priveau cu uşurare şi chiar cu o încântare copilărească.

— Lou! spuse Gabe radiind de încântare. Mă bucur tare mult că ai venit.

El lăsă scaunele jos, lângă cele câteva persoane în vârstă din apropiere şi se îndreptă spre Lou cu mâna întinsă, încât Lou nu mai înţelegea a cui petrecere era. Gabe se apropie de urechea lui Lou.

— Te-ai dublat?

— Ce? Nu, se îndepărtă Lou, enervat la culme.

— O, făcu Gabe surprins. Ultima dată când te-am văzut, tu şi Alison eraţi în biroul tău. Nu ştiu când ai plecat de la petrecere.

— Da, desigur. De ce trebuie să te gândeşti la ce e mai rău, că a trebuit să iau una din acele pastile pentru a ajunge la petrecerea tatălui meu, se prefăcu el jignit.

Gabe zâmbi.

— Ei, ciudată mai e viaţa, nu-i aşa? îl înghionti el pe Lou.

— Ce vrei să spui?

— Păi acum poţi fi aici sus, iar peste un minut poţi fi acolo, jos.

Cum Lou îl privea agresiv, fără a rosti niciun cuvânt, el continuă.

— Vreau să spun că săptămâna trecută când ne-am cunoscut eu eram acolo jos, privind în sus şi visând să fiu aici. Iar acum uită-te la mine. Cum se schimbă lucrurile. Am ajuns sus, domnul Patterson mi-a dat un nou post…

— Ce-a făcut?

— Mda, mi-a dat un loc de muncă, zâmbi el pe sub mustăţi făcând din ochi. O promovare.

Înainte ca Lou să aibă timp să răspundă, o chelneriţă se apropie de ei cu o tavă.

— Doriţi să gustaţi din aperitive? îi întrebă zâmbind.

— O, nu, mulţumesc, aştept musacaua, îi răspunse mama lui Lou.

— Aceasta e musacaua, arătă femeia spre un cartofior aşezat pe un suport minuscul.

Se lăsă un moment de tăcere, iar Lou simţi că îi bate inima nebuneşte în piept.

— O să mai aduceţi şi altceva de mâncare mai târziu? întrebă Marcia.

— În afară de tort? Nu, clătină ea din cap. Asta e tot. Platouri cu antreuri, zâmbi ea din nou, ca şi cum nu ar fi înţeles ostilitatea din jur.

— O, zise tatăl lui Lou, încercând să nu pară afectat. Poţi lăsa tava aici.

— Pe toată? Ea se uita nesigură în jur, apoi în spate, cerând ajutor din priviri managerului ei.

— Da, suntem o familie flămândă zise Fred, luându-i tava din mâini şi punând-o pe o masă înaltă pentru ca toţi să poată ajunge la ea.

— Bine.

Ea aşeză tava jos şi se îndepărtă încet.

— Ai spus ceva de tort? întrebă Marcia, cu o voce piţigăiată, posedată şi deranjată de faptul că nu deţinea ea controlul şi totul mergea prost.

— Da.

— Vreau să-l văd, te rog, zise ea aruncând o privire îngrozită spre Lou. Ce culoare are? Cum este decorat? Are stafide? Tatei nu-i plac stafidele, o auzea pe Marcia care se îndrepta spre bucătărie cu ospătăriţa, ţinând în mâna cutia de carton pentru limitarea dezastrelor.

— Cine te-a invitat, Gabe?

Lou era iritat, ocolea subiectul promovării lui Gabe, de teamă să nu-l arunce în celălalt colţ al camerei.

— Ruth, zise Gabe, luând o mini musaca.

— Serios? Ei nu pot să cred, râse Lou.

— De ce nu-ţi vine să crezi? ridică Gabe din umeri. M-a invitat în seara în care am fost la cină şi am rămas la tine peste noapte.

— De ce spui asta? De ce nu spui cum s-a petrecut de fapt? întrebă Lou prosteşte, pregătit să-l înfrunte. N-ai fost invitat la cină la mine acasă. M-ai adus acasă şi ai mâncat ce a rămas de la cină.

Gabe îl privi pieziş.

— OK.

— Şi mă rog unde e Ruth? N-am văzut-o toată noaptea.

— O, am stat de vorbă pe balcon toată seara, îmi place de ea, răspunse Gabe în timp ce o picătură de piure i se prelinse pe obraz, ajungând pe cravata de împrumut. Cravata lui Lou.

Auzind acestea Lou rămase cu gura căscată.

— Îţi place de ea? Îţi place de *soţia mea*? Asta e chiar ciudat, fiindcă şi mie îmi place de ea. Tu şi cu mine avem al naibii de multe în comun, nu crezi?

— Lou, zâmbi stânjenit Gabe, încearcă să vorbeşti ceva mai încet.

Lou privi în jur şi zâmbi văzând că atrăseseră atenţia, apoi îl luă în joacă pe Gabe de după umeri ca să arate că totul e bine. Când ceilalţi întoarseră privirile, zâmbetul i se stinse.

— Tu chiar îţi doreşti viaţa mea, nu-i aşa, Gabe?

Gabe păru că reflectează la asta, dar nu mai avu ocazia să răspundă, căci uşile liftului se deschiseră şi apărură Alfred, Alison şi un grup vesel de la petrecerea firmei care – în ciuda zgomotului făcut de cântecele favorite ale tatălui lui Lou care urlau în boxe – reuşiră să-şi facă simţită prezenţa, clar şi tare, îmbrăcaţi în costume de Moş Crăciun, cu coifuri, suflând în trompete de hârtie oricui le ieşea în cale.

Lou se desprinse iute de familia lui şi urcă treptele până la lift, blocându-i calea lui Alfred.

— De ce aţi venit cu toţii aici?

— Am venit să petreeecem prietene, zise Alfred legănându-se şi suflând în trompetă.

— Alfred, dar n-ai fost invitat, strigă Lou.

— Alison m-a invitat, râse Alfred. Şi cred că ştii mai bine decât oricine cât de greu este să refuzi o invitaţie de la Alison, zâmbi el cu subînţeles. Dar nu m-ar deranja să fiu al doilea, râse el, clătinându-se în loc, beat.

Deodată se uită spre umărul lui Lou şi expresia i se schimbă.

— Ruth! Ce mai faci?

Lui Lou aproape că i se opri inima în loc când o văzu pe Ruth în spatele lui.

— Alfred.

Ruth încrucişă braţele privindu-şi fix soţul. Urmă o tăcere tensionată.

— E ceva ciudat pe aici, bălmăji Alfred, cred că mă duc la petrecere, vă las să vă păruiţi în legea voastră.

Alfred dispăru lăsându-l pe Lou singur cu Ruth, expresia ei jignită săgetându-l pe acesta în inimă ca un pumnal. Ar fi preferat-o furioasă.

— Ruth, zise el, te-am căutat toată seara.

— Văd că organizatoarea petrecerii, Alison, a venit aici cu noi, spuse ea cu vocea tremurată, deşi încerca să se ţină tare.

Lou se uită peste umăr şi o văzu pe Alison, în rochia mini, dansând seducător cu picioarele ei lungi pe lângă un Moş Crăciun.

Ruth îl privea întrebător.

— N-am făcut nimic, se răzvrăti el, nemaidorind să fie bărbatul care fusese. Jur. N-am făcut nimic. Ea a încercat ceva, dar am refuzat.

Ruth râse amar.

— Pariez că ea a fost cea care a încercat.

— Jur că n-am făcut nimic.

— Nimic? Niciodată?

Ea îl studia cu atenţie, jenată şi furioasă că era nevoită să întrebe asta.

Lou înghiţi în sec. Nu voia să o piardă, dar nici nu voia să o mintă.

— Un sărut. O dată, asta a fost tot. Nimic altceva, se precipită el cuprins de panică. Dar

acum m-am schimbat, Ruth, vezi tu…

Nu-l mai ascultă, îi întoarse spatele, încercând să-şi ascundă faţa, să-şi ascundă lacrimile de el. Ea deschise uşa de la balcon, iar aerul rece îl lovi în faţă pe Lou. Pe balcon nu era nimeni, fumătorii erau înăuntru mâncând cu nemiluita musaca pentru a-şi astâmpăra foamea.

— Ruth, o apucă el de braţ, încercând să o tragă înăuntru.

— Lou, dă-mi drumul, jur că n-am chef să stau de vorbă cu tine în clipa asta, spuse ea furioasă.

El o urmă pe balcon şi se îndepărtară de fereastră, pentru a nu fi văzuţi de cei dinăuntru. Ruth se aplecă peste balustradă privind oraşul. Lou se apropie de ea, o îmbrăţişă strâns şi refuză să-i dea drumul, deşi ea stătea ţeapănă.

— Ajută-mă să îndrept asta, îi şopti el. Te rog, Ruth, ajută-mă să îndrept asta.

Ea oftă, dar mânia nu-i trecuse.

— Lou, ce-a fost în capul tău? De câte ori ţi-am spus cu toţii cât este de importantă această seară?

— Ştiu, ştiu, se bâlbâi el, gândind la repezeală. Încercam să vă dovedesc tututor că pot…

— Nu mă mai minţi, îi tăie ea vorba scurt. Nu îndrăzni să mă minţi când mi-ai cerut ajutorul acum câteva secunde. Nu încercai să dovedeşti nimic. Te săturaseşi de Marcia care te tot suna, care voia ca totul să fie perfect pentru tatăl tău, iar tu erai prea ocupat…

— Te rog, nu vreau să aud aşa ceva acum, clipi el, de parcă fiecare vorbă i-ar fi provocat o durere de cap.

— Este *exact* ceea ce trebuie să auzi. Erai prea ocupat la serviciu pentru ca să-ţi pese de tatăl tău, sau de planurile Marciei. Ai pus o străină, care nu ştie nimic despre ce a făcut tatăl tău în aceşti şaptezeci de ani, să organizeze totul în locul tău. Ea? – arătă Ruth înăuntru spre Alison care dansa limbo sub fântâna de ciocolată, dând la iveală chiloţeii de dantelă roşie la care se uitau cu toţii.

— O târfuliţă cu care probabil ţi-o trăgeai în timp ce îi dictai lista invitaţilor la petrecere, se stropşi ea.

Lou ar fi vrut să o informeze pe Ruth că Alison avea studii economice şi, lăsând la o parte planificarea petrecerii, era o angajată competentă. Dar nu i se păru important să îi apere onoarea în acel moment; purtarea lui Alison de la birou şi cea de acum, de la petrecerea tatălui său, nu îi făceau cinste.

— Nu s-a întâmplat asta, îţi jur. Ştiu că am stricat totul. Îmi pare rău.

Acum se obişnuise să spună aceste cuvinte.

— Pentru asta a fost totul? Pentru o promovare? O mărire de salariu de care nici măcar n-ai nevoie? Mai multe ore pe zi muncite decât este omeneşte posibil? Când o să te opreşti? Când va fi suficient pentru tine? Cât de sus vrei să urci, Lou? Ştii, săptămâna trecută ai spus că poţi fi concediat numai de la serviciu, nu şi din familie. Cred că eşti pe punctul să afli că este posibil şi asta.

— Ruth, te rog nu mă părăsi.

Închise ochii, fiind gata să sară de pe balcon chiar atunci dacă ea i-ar fi spus că îl părăseşte.

— Te rog, nu mă părăsi.

— Nu e vorba de mine, Lou, ci de ei.

El se întoarse şi îşi văzu familia încolonată, sărind şi dând din picioare, în ritm de conga.

— Mâine voi merge în cursă cu Quentin. Pe barcă – o privi el aşteptând să fie lăudat.

— Credeam că va merge Gabe, zise Ruth nedumerită. Gabe s-a oferit chiar în faţa mea, iar Quentin a fost de acord.

Îl cuprinse furia; sângele îi fierbea în vine.

— Nu, o să merg sigur. Lasă că îi arăt eu lui.

— O, serios? Asta înainte sau după ce vei merge la pationar cu mine şi copiii? întrebă ea, înainte de a se îndepărta şi a-l lăsa singur pe balcon, blestemându-se fiindcă uitase ceea ce îi promisese lui Lucy.

Când Ruth deschise uşa de la balcon, muzica izbucni afară, iar aerul rece pătrunse înăuntru. Apoi uşa se închise, dar el simţi o prezenţă în spatele lui. Deci ea nu intrase înăuntru. Nu îl părăsise.

— Îmi pare rău pentru tot ce am făcut. Aş vrea să repar totul, zise epuizat. Sunt obosit. Aş vrea să repar totul. Aş vrea să ştie toată lumea că îmi pare rău. Îmi pare rău pentru ei şi aş vrea să mă creadă. Te rog ajută-mă să repar totul, repetă el.

Dacă Lou s-ar fi întors, ar fi văzut că soţia lui plecase într-adevăr, că se retrăsese într-un loc izolat pentru a plânge şi a-şi vărsa oful pentru un bărbat care o convinsese doar cu câteva ore mai devreme, în dormitorul lor, că se schimbase. Nu, Gabe era cel care ieşise pe balcon când Ruth intrase în sală şi tot el îi auzise confesiunile pe balcon.

Gabe ştia că Lou Suffern era epuizat. Lou petrecuse ani de zile făcând slalom printre minute, ore şi zile; printre clipe, încât uitase să mai observe viaţa. Privirile, gesturile, emoţiile altor oameni, nu mai erau importante şi nici nu le mai observa. La început fusese mânat de pasiune, apoi în drumul lui spre locul unde îşi dorea să fie, o lăsase în urmă. Se mişcase atât de rapid, încât nu avusese vreo pauză pentru a respira, ritmul lui era prea rapid, încât inima-i de abia putea ţine pasul.

Când Lou inspiră aerul rece de decembrie şi îşi ridică faţa spre ceruri simţind fericit picăturile îngheţate de lapoviţă de pe faţă, înţelese că îşi regăsise sufletul.

Îl simţea.

25.
Cea mai bună zi

Sâmbătă, la nouă dimineaţa, a doua zi după aniversarea tatălui său, Lou Suffern stătea în grădina din spatele casei, cu capul dat pe spate şi ochii închişi în soarele dimineţii. Se căţărase pe gardul care separa cei doi acri ai grădinii sale frumos amenajate – cu alei şi pietricele decorative, straturi de flori şi ghivece uriaşe de pământ – de terenul accidentat şi sălbatic pe care nu pătrundea nicio fiinţă umană. Arbuşti cu flori galbene crescuseră peste tot, de parcă cineva ar fi luat un pistol cu vopsea şi ar fi împroşcat la nimereală tot promontoriul dinspre nord. Casa lui Lou şi a lui Ruth era chiar în vârful colinei, grădina din spate dădea spre nord, iar la poalele ei se vedea satul Houth, portul, şi mai departe Ireland's Eye. Uneori, de pe promontoriu, se putea vedea Snowdon din Parcul Naţional Snowdonia, Ţara Galilor, aflat la 138 de kilometri depărtare; deşi în această zi senină, pe Lou Suffern nu îl interesa decât veşnicia.

Lou stătea pe o stâncă şi respira aerul proaspăt. Îi curgea nasul, avea obrajii îngheţaţi şi urechile îl dureau de la vântul tăios. Degetele i se învineţiseră, de parcă ar fi fost strangulate la încheieturi; nu era o vreme bună pentru organele vitale, dar era perfectă pentru navigaţie. Spre deosebire de grădinile dichisite ale casei lui şi ale vecinilor, arbuştii crescuseră pe câmp, la voia

întâmplării, ca un al doilea copil, care are mai multă libertate de mişcare şi mai puţine reguli; puseseră stăpânire pe zona înaltă şi îşi făcuseră simţită prezenţa în jurul promontoriului. Terenul era deluros şi neegal, urca şi cobora pe neaşteptate, nu te cruţa şi nu ajuta turiştii. Era ca un elev din ultima bancă, tăcut, dar echivoc, care urmărea capcanele pe care le pusese. În ciuda sălbăticiei Howth-ului din zona colinară şi a agitaţiei şi îmbulzelii din satul de pescari, oraşul în sine avusese mereu un aer calm, ca răbdarea unui bunic: farul îi călăuzea pe locuitorii apelor să ajungă în siguranţă la ţărm, stâncile stăteau ca un şir de spartani de care nu puteai trece, neclintite în faţa stihiilor. Digul era un mediator între pământ şi mare, transbordând supus oamenii cu bacul până unde era omeneşte posibil, turnul Martello se înălţa ca un bătrân soldat singuratic, care refuza să-şi părăsească postul, mult după încheierea bătăliei. În ciuda rafalelor de vânt care atacau constant promontoriul, oraşul era sigur şi stabil.

În timp ce reflecta la viaţa lui, Lou nu era singur. Alături stătea el însuşi. Erau îmbrăcaţi diferit: unul era gata să navigheze cu fratele lui, celălalt urma să meargă la patinaj cu familia. Priveau amândoi marea şi soarele care tremura la orizont, arătând ca un ban uriaş din argint ce fusese aruncat în apă pentru a aduce noroc, iar acum scânteia sub valuri.

Stăteau acolo de ceva vreme, fără să spună nimic, simţindu-se bine unul în compania celuilalt.

Lou, care stătea pe iarba deasă, privi zâmbitor spre Lou cel de pe stâncă.

— Ştii cât sunt de fericit acum? Sunt alături de mine, chicoti el.

Lou, cel de pe stâncă, se sili să zâmbească.

— Când mă aud glumind, îmi dau seama că n-am deloc haz.

— Şi eu la fel. Lou trase de un fir lung de iarbă pe care şi-l înfăşură în jurul degetelor vinete de

frig. Dar am observat că sunt un ticălos arătos.

Amândoi chicotiră.

— Îndrugi prea multe verzi şi uscate, spuse Lou cel de pe stâncă, amintindu-şi că fusese martor la felul în care celălalt domina conversaţiile deşi nu era necesar.

— Am observat şi asta. Ar trebui…

— Şi nu asculţi ce ţi se spune – adăugă el îngândurat. Iar poveştile tale sunt mereu prea lungi. Oamenii nu par să fie interesaţi de ceea ce crezi tu, recunoscu el.

— Iar tu nu întrebi oamenii ce mai fac. Ar trebui să începi să faci lucrul ăsta.

— Spune-ţi ţie asta, spuse Lou cel de pe iarbă, complet neimpresionat.

— Asta fac.

Rămaseră tăcuţi fiindcă Lou Suffern aflase de curând că putea câştiga mai mult dacă tăcea şi stătea liniştit. Un pescăruş coborî în picaj, cârâind, îi privi curios apoi îşi luă zborul.

— Probabil că a plecat să le povestească prietenilor lui despre noi, zise Lou cel de pe stâncă.

— Hai să nu punem la suflet ce ne spun, pentru mine toţi arată la fel, zise celălalt Lou.

Amândoi izbucniră în râs.

— Nu-mi vine să cred că râd de propriile mele glume, se frecă la ochi Lou cel care stătea pe iarbă. E jenant.

— Despre ce crezi că e vorba aici? întrebă Lou serios, aplecat peste stâncă.

— Dacă nu ştii tu, nu ştiu nici eu.

— Da, dar eu am nişte teorii, deci ai şi tu.

Se priviră o clipă, ştiind exact ce gândeşte celălalt.

Lou îşi alese cuvintele cu grijă, înainte de a vorbi.

— Nu sunt superstiţios, dar cred că ar trebui să păstrăm aceste teorii doar pentru noi, nu crezi?

— Nu aş vrea să fac pe nimeni să sufere, zise Lou, cel aşezat pe iarbă.

— Nu ai auzit ce am spus? întrebă el încruntat. Am spus să nu mai vorbeşti despre asta.

— Lou! îl strigă Ruth din grădină, rupând vraja dintre ei.

— Vin! strigă el, iţindu-se deasupra gardului. Îl văzu pe Pud, care de abia începuse să meargă, ieşind spre libertate prin uşa bucătăriei, alergând pe iarbă nesigur, ca un pui ieşit din ou înainte de vreme, care îşi eliberase doar picioarele. Păşea nesigur după o minge, încercând să o prindă, dar o lovea din greşeală cu picioruşele de câte ori se apropia. Înţelegând în sfârşit că trebuia să procedeze altfel, se opri din alergat înainte de a ajunge la minge şi se furişă încet în spatele ei, de parcă aceasta ar fi urmat să-şi ia zborul. Ridică un picior. Neobişnuit să-şi ţină echilibrul pe un singur picior căzu în fund pe iarbă aterizând în siguranţă pe funduleţul căptuşit cu scutec. Lucy alergă afară şi îl ajută să se ridice.

— Seamănă atât de mult cu Ruth, auzi o voce aproape de ureche şi îşi dădu seama că Lou venise lângă el.

— Ştiu. Uite ce figură face.

O urmăriră pe Lucy care îl mustra pe Pud fiindcă n-a fost atent. Amândoi izbucniră în râs exact în acelaşi timp când ea îl certa.

Pud se opuse încercării lui Lucy de a-l lua de mânuţă şi a-l duce înapoi în casă. El se trase şi ridică mânuţa, furios, apoi se îndreptă singur către casă, clătinându-se pe picioare.

— El de cine îţi aminteşte? întrebă Lou.

— Gata, trebuie să plecăm. Tu du-te în port, eu îi iau pe Ruth şi pe copii în oraş. Vezi să ajungi la timp, da? M-am străduit mult să-l conving pe Quentin să îl ajuţi astăzi.

— Sigur, plec într-acolo. Vezi să nu-ţi rupi un picior.

— Vezi să nu te îneci.

— O să ne bucurăm de această zi.

Îşi strânseră mâinile. Strângerea lor de mână se transformă într-o îmbrăţişare şi Lou îi dărui acolo, pe colină, cea mai mare şi mai caldă îmbrăţişare după mult timp.

Lou ajunse în port cu două ore înainte de cursă. Nu mai fusese de atâţia ani, voia să se obişnuiască cu jargonul, să simtă cum e să fii din nou pe barcă. Trebuia să stabilească o relaţie cu restul echipei: comunicarea era vitală şi nu voia să dezamăgească pe nimeni. De fapt, nu voia să-l dezamăgească pe Quentin. O găsi pe frumoasa *Alexandra*, barca cu pânze pe care Quentin o cumpărase cu cinci ani în urmă. De atunci cheltuise pentru ea orice bănuţ pe care îl avea în plus şi îi dăruise orice clipă liberă. Aflaţi deja la bord, Quentin cu încă cinci persoane discutau despre cursă şi despre tactici.

Lou făcu socoteala. Trebuia să fie doar şase la bord; acum erau şapte fiindcă venise şi Lou.

— Salut, zise el apropiindu-se.

— Lou, îl privi Quentin surprins, şi Lou înţelese de ce erau deja şase persoane: Quentin nu-şi închipuise că el va veni.

— N-am întârziat, nu? Ai spus la nouă şi jumătate, încercă el să-şi ascundă dezamăgirea.

— Mda, sigur, spuse Quentin, încercând să nu pară surprins. Doar că… spuse el uitându-se către ceilalţi bărbaţi care priveau fără să scoată o vorbă. Hai să te prezint echipei. Băieţi, el este fratele meu, Lou.

Surpriza se citea pe feţele tuturor.

— Nu ştiam că ai un frate, zâmbi unul, făcând un pas în faţă şi întinzându-i mâna. Sunt Geoff, bun venit. Sper că ştii ce ai de făcut.

— A trecut ceva timp, spuse Lou nesigur, trăgând cu coada ochiului la Quentin. Dar Quentin şi cu mine am fost la destule curse de-a lungul anilor, încât ar fi greu să uit. E cam ca mersul pe bicicletă, nu-i aşa?

Ei râseră şi îl primiră la bord.

— Şi unde vrei să stau? îşi privi întrebător fratele.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îl întrebă încet Quentin, pentru ca ceilalţi să nu-l audă.

— Desigur, încercă Lou să nu se simtă ofensat. Aceleaşi poziţii ca de obicei?

— La prova? întrebă Quentin.

— 'Nţeles, căpitane, zâmbi Lou, salutându-l.

Quentin râse şi se întoarse spre restul echipei.

— Gata, băieţi, vreau să lucrăm în armonie, amintiţi-vă să vorbiţi unul cu celălalt, vreau ca informaţia să curgă în sus şi în jos pe barcă tot timpul. Dacă n-aţi făcut ce trebuia să faceţi, strigaţi, trebuie să ştim cu toţii ce se petrece în fiecare clipă. Dacă vom câştiga, vă cinstesc.

Toţi ovaţionară.

— Aşa, Lou, făcu el cu ochiul spre fratele lui, ştiu că aştepţi nerăbdător asta de ceva timp.

Deşi nu era adevărat, Lou nu simţi nevoia să protesteze.

— Hai să vezi şi tu în sfârşit din ce e făcută *Alexandra.*

Lou îşi împunse în joacă fratele în coastă.

Ruth împinse căruciorul lui Pud prin Fusiliers Arch apoi intrară în Saint Stephen's Green, un parc din centrul oraşului Dublin. Acolo fusese montat un patinoar, atrăgând clienţi din toată ţara pentru a trăi acea unică experienţă. După ce trecură pe lângă un lac cu răţuşte şi traversară podul O'Connell, intrară într-un tărâm de vis. Locul grădinilor îngrijite fusese luat de o piaţă de Crăciun, bogat decorată şi arătând ca într-un film de Crăciun. Erau standuri unde se vindea ciocolată caldă şi turtă dulce, plăcinţele şi prăjituri cu fructe, iar mirosul de scorţişoară, cuişoare şi marţipan plutea în aer. Vânzătorii de la standuri erau îmbrăcaţi în elfi, din boxe se revărsa muzica de Crăciun, ţurţuri de gheaţă atârnau din acoperişul fiecărui stand şi maşini speciale suflau fulgi de zăpadă în aer.

Igluul lui Moş Crăciun era în centrul atenţiei, iar în faţa lui se formase o coadă imensă, în timp ce elfii îmbrăcaţi în haine verzi cu pantofi ascuţiţi încercau să amuze lumea care aştepta. La intrarea în igloo acadele uriaşe cu dungi roşii şi albe formau o arcadă, de pe horn ieşeau baloane de săpun, care zburau în aer. Pe un petec de iarbă câţiva copii – arbitraţi de un elf – împărţiţi în două tabere trăgeau de un pişcot uriaş. Un brad uriaş fusese înălţat şi decorat cu beteală şi globuri pe măsură. De crengi atârnau baloane imense umplute cu apă către care un grup de copii – dar mai mult tătici – aruncau mingi acoperite cu crenguţe de ilex în încercarea de a sparge baloanele şi a scoate darurile din interior. Un elf roşu la faţă, ud de la baloanele sparte, alerga pentru a lua cadourile de pe jos, în timp ce un altul umplea mai multe baloane şi le trecea unei alte echipe pentru a le atârna de ramuri.

Pud întindea arătătorul grăsuţ ori de câte ori vedea ceva care îi capta atenţia. Lucy, care de obicei vorbea într-una, era tăcută. Avea părul tuns drept până la bărbie, iar bretonul se oprea deasupra sprâncenelor sub care străluceau ochii ei mari, căprui. Purta o haină roşie până la genunchi, căptuşită cu vatelină, cu nasturi mari negri şi un guler de blăniţă, colanţi crem şi pantofi negri strălucitori. Se ţinea de căruciorul lui Pud cu o mână şi plutea de fericire, pierdută într-o lume numai a sa. Din când în când zâmbea fericită spre Lou şi Ruth. Nimeni nu spunea nimic. Nici nu era nevoie. Toţi simţeau la fel.

Ceva mai departe de piaţa de Crăciun găsiră patinoarul, în care era un furnicar de sute de oameni, tineri şi bătrâni, iar coada înconjura patinoarul, aşa că cei care cădeau pe gheaţă aveau parte de spectatori care se distrau la fiecare căzătură comică.

— Mergeţi să vedeţi spectacolul, eu voi sta la coadă, zise Lou referindu-se la mini-pantomima

care era jucată în estrada orchestrei. Zeci de copii stăteau pe scaune din lemn, extaziaţi de lumea magică din faţa lor.

Era un gest generos şi egoist în acelaşi timp, fiindcă Lou Suffern nu se putea schimba aşa, peste noapte. Făcuse încercarea de a petrece ziua cu familia, dar deja Blackberry-ul lui îl ardea în buzunar şi avea nevoie de timp ca să-şi verifice mesajele.

— OK, mersi, zise Ruth, împingând căruciorul cu Pud la coadă. Nu vom lipsi mult.

— Ce faci? întrebă neliniştit Lou.

— Mă duc să urmăresc spectacolul.

— Pe el nu-l iei cu tine?

— Nu. *El* doarme. Va fi în siguranţă alături de tine.

Ea se îndepărtă ţinând-o de mână pe Lucy care sărea într-un picior, în timp ce Lou se uita la Pud uşor îngrijorat, rugându-se în gând să nu se trezească. Ţinea un ochi la Blackberry-ul lui, celălalt la Pud şi un al treilea ochi, pe care nici nu ştia că îl avea, asupra unui grup de adolescenţi din faţa lui, care începuseră deodată să strige şi să sară, hormonii nedându-le pace, fiecare strigăt al lor şi mişcare stângace ameninţând să-i trezească copilul. Lou percepu brusc nivelul de zgomot al lui *Jingle Bells* din difuzoare, când o voce întrerupse muzica pentru a anunţa că cineva se rătăcise de familie şi aştepta la Centrul Elfilor. Conştientiza fiecare sunet, fiecare ţipăt al copiilor aflaţi pe gheaţă, fiecare strigăt al taţilor care cădeau în fund, cu oasele trosnind. Fiind în alertă maximă, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva să-l atace în orice moment, îşi puse înapoi în buzunar Blackberry-ul. Coada se mişcă, şi el împinse căruciorul înainte.

În faţa lui, îi atrase atenţia un adolescent cu părul gras care le povestea ceva prietenilor lui, folosind sunete explozive şi mişcări epileptice. Băiatul, ajuns în punctul culminant al povestirii, sări înapoi şi ateriză pe cărucior.

— Scuze, spuse băiatul întorcându-se şi frecându-se deasupra cotului, unde se lovise. Scuze, domnule, a păţit ceva?

Lou dădu din cap. Înghiţi în sec. Ar fi vrut să-l strângă de gât, să-i găsească părinţii şi să le spună să îi dea fiului lor o lecţie despre arta de a povesti fără gesturi largi şi explozii de salivă. Aruncă o privire spre Pud. Monstrul fusese trezit. Ochii lui Pud, lucioşi, adormiţi, obosiţi, care nu erau pregătiţi să iasă din hibernare se deschiseră încet. Priviră la stânga, priviră la dreapta, apoi de jur-împrejur, în timp ce Lou îşi ţinea respiraţia. Se priviră unul pe celălalt într-o tăcere tensionată, apoi, hotărând că nu-i place expresia îngrozită de pe chipul tatălui său, Pud îşi dădu jos suzeta şi începu să ţipe. Să ţi-pe.

— Şşş, zise Lou cu stângăcie, uitându-se la el.

Pud ţipă şi mai tare, lacrimi mari ieşindu-i din ochii obosiţi.

— Haide, Pud, îi zâmbi el cu toţi dinţii, zâmbet cu care avea mare succes întotdeauna în afaceri. Dar Pud plângea şi mai tare.

Lou se uită în jur încurcat, cerându-şi parcă scuze tuturor celor care îl priveau, în special tatălui încrezut care îşi ţinea copilul în faţă, într-un port-bebe, în vreme ce alţi doi copii îl ţineau de câte o mână. Mormăi ceva către încrezut şi îi întoarse spatele, încercând să pună capăt ţipetelor terorizante, împingând căruciorul repede, înainte şi înapoi, atingând în mod voit ştaiful adolescentului cu părul gras care îl pusese în această situaţie, şi puse la loc suzeta în gura lui Pud, de zece ori. Încercă să acopere ochii băieţelului cu mâna, sperând că dacă va vedea întuneric, va adormi. Nici asta nu dădu rezultate. Corpul lui Pud se contorsiona, aplecându-se înapoi, în timp ce încerca să iasă din hamuri. Continua să urle, ca o pisică ţinută de coadă ce urma să fie înecată. Căută în săculeţ câteva jucării pe care i le oferi, dar care fură aruncate violent la pământ. Încrezutul se

aplecă pentru a-l ajuta pe Lou să adune jucăriile împrăştiate. Lou le luă din mâna acestuia fără să îl privească în ochi, mormăind mulţumiri. După ce toate lucrurile din săculeţ fură împrăştiate pe jos, Lou se hotărî să elibereze monstrul. Se luptă să îi desfacă hamurile, în timp ce ţipetele lui Pud se intensificau, atrăgând şi mai multe priviri şi tocmai când cineva era pe punctul să sune la serviciile de asistenţă socială, îşi luă în braţe fiul. Pud nu se opri din plâns şi continuă să ţipe, plin de muci la nas, cu faţa roşie ca focul.

După zece minute în care îi arătă copacii, câinii, copiii, avioanele şi păsările, brazii de Crăciun, cadourile, elfii, lucrurile care se mişcau, lucrurile care nu se mişcau, orice obiect care se putea vedea, Pud tot plângea.

Ruth apăru alergând împreună cu Lucy.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a trezit imediat ce aţi plecat, nu se opreşte din plâns, spuse Lou transpirat.

Pud se uită la Ruth şi-şi întinse braţele spre ea, aproape sărind din braţele lui Lou. Plânsetele se opriră instantaneu, bătu din palme, faţa lui căpătă o culoare normală, gânguri ceva. Pud se uită la mama lui, se jucă cu lănţişorul ei, purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lou era încredinţat că, fără să fie văzut de cineva, Pud i-a zâmbit ştrengăreşte.

Simţindu-se în elementul lui, stomacul lui Lou se agită cu anticipaţie, văzând cum linia de coastă se îndepărta, în timp ce se îndreptau spre punctul de pornire care era nordul insulei Ireland’s Eye. Grupuri de membri ai familiei şi prieteni le făceau cu mâna de lângă farul de la capătul digului, cu binocluri în mâini.

Marea avea ceva magic, te simţeai atras de ea. Oamenii voiau să locuiască lângă ea, să înoate şi să se joace în ea, să o privească. Era un lucru viu, era imprevizibilă, ca un mare actor pe scenă; putea fi calmă şi primitoare, deschizând braţele pentru a-

şi îmbrăţişa publicul la un moment dat, dar apoi putea exploda cu furtuni violente, aruncând oamenii de colo-colo, voind să-i dea afară, atacând liniile de coastă, sfărâmând insulele. Avea şi o parte jucăuşă, căci îi plăcea mulţimea, purta copiii pe valuri în sus şi în jos, răsturna saltelele de cauciuc şi surferii, ocazional le mai dădea marinarilor câte o mână de ajutor; toate le făcea râzând în sinea ei. Pentru Lou nimic nu se compara cu senzaţia de a simţi vântul prin păr, de a străbate valurile cu ploaia în faţă sau încălzit de soare. Nu mai navigase de multă vreme – el şi Ruth petrecuseră multe vacanţe pe iahturile prietenilor de-a lungul anilor – dar trecuse mult timp de când Lou nu mai făcuse parte dintr-o echipă în nicio privinţă a vieţii sale. Aştepta cu nerăbdare provocarea, nu doar să concureze cu alte treizeci de bărci, ci să învingă marea, vântul şi toate forţele naturii.

În zona de plecare, navigară pe lângă nava de start *Free Enterprise* pentru a fi identificaţi. Linia de start era situată între doi stâlpi, unul roşu şi altul alb, aflaţi pe navă, şi o baliză portocalie cilindrică care rămăsese în port. Lou luă poziţia la prova când înconjurară zona de plecare, pentru a ajunge în poziţie şi a lua linia de start la timp. Vântul sufla din nord-est cu forţa patru, erau curenţi de maree înaltă. Trebuia să ţină cont de asta şi să conducă barca cu viteză peste marea schimbătoare, plină de valuri. Ca în vremurile de demult, Lou şi Quentin vorbiseră despre asta şi ştiau ce trebuie făcut. Orice trecere prematură a liniei de start ar fi însemnat eliminarea lor şi era sarcina lui Lou să facă numărătoarea inversă, să îi poziţioneze corect şi să comunice cu cârmaciul, care era Quentin. În adolescenţă ajunseseră la o mare măiestrie, câştigaseră numeroase curse la care ar fi putut concura cu ochii închişi, simţind doar direcţia vântului, dar trecuse mult timp de atunci şi

comunicarea dintre ei se întrerupsese dramatic în ultimii câţiva ani.

Lou îşi făcu o rugăciune în gând când se dădu semnalul de avertizare la 11.25. Întoarseră barca, încercând să o aşeze pe poziţie, ca să fie printre primii care urmau să treacă linia de start. La 11.26 se ridică pavilionul pregătitor. La 11.29 fu coborît pavilionul de clasă. Lou agită braţele, încercând să-i semnalizeze lui Quentin unde să aşeze barca.

— Tribord la dreapta, Quentin! strigă el, ridicând braţul drept. Treizeci de secunde!

Se apropiară periculos de un alt iaht. Vina lui Lou.

— La stânga, spre port! LA STÂNGA! Douăzeci de secunde, răcni el.

Fiecare barcă se lupta să-şi găsească o poziţie cât mai bună, dar cum erau treizeci de bărci în cursă, doar un număr mic urmau să treacă linia de start într-o poziţie favorabilă, aproape de nava de start.

La unsprezece şi jumătate se auzi semnalul de plecare şi cel puţin zece bărci trecură înaintea lor. Nu porniseră foarte bine, dar Lou nu se descurajă. Uitase unele lucruri, avea nevoie de ceva practică, dar acum nu era momentul, căci se afla în plină cursă.

Începură cursa, având Ireland’s Eye în partea dreaptă, promontoriul la stânga, dar nu aveau timp de admirat peisajul. Lou nu se clintea din loc, gândea rapid, se uita în jurul lui, la toate iahturile care se întreceau, vântul răvăşindu-i părul, sângele pulsându-i prin vene, simţind că trăieşte, ca niciodată. Îşi amintea totul, cum era să fii pe o barcă cu pânze. Poate că nu mai avea aceeaşi viteză, dar nu-şi pierduse instinctele. Barca mergea repede, spărgându-se de valuri, în timp ce se îndreptau spre baliza de traseu, la o milă de linia de start.

— Volta în vânt! strigă Quentin, aflat la cârmă, urmărindu-le pregătirile. Parâma era întinsă. Luke

se asigură că vela nouă era pregătită şi învârti manivela de câteva ori. Lou nu se clintea, gândindu-se la ce avea de făcut în continuare şi urmărind bărcile din jurul lor pentru a se asigura că nu se apropiau prea mult. Ştia din instinct că mergeau cu vântul la babord şi că nu ar fi avut prioritate faţă de bărcile de la tribord. Vechile lui tactici îl copleşiră şi fu mulţumit să vadă cum poziţionase barca chiar la baliza de traseu. Simţea că Quentin avea mai mare încredere în el acum, când aveau o poziţie favorabilă. Voia să-i transmită lui Quentin sentimentul că el lupta pentru a câştiga locul întâi.

Quentin se asigură că avea spaţiu de manevră şi începu întoarcerea. Geoff se îndreptă iute spre vela mare, iar când aceasta era umflată de vânt, o desfăşură. Iahtul tăia vântul, cu vela principală liberă. Luke o trase cât putea de repede, şi când nu se mai putu, începu să învârtă manivela cu mare efort. Quentin schimbă cursul.

— VÂNT STRÂNS! strigă Lou.

Quentin chiui, iar râsetul lui Lou fu purtat de vânt.

După ce trecură de prima baliză şi se îndreptară spre a doua cu vântul din laterală, Lou începu manevra de înălţare a spinaker-ului, apoi îi făcu lui Quentin semn că totul era pregătit. Restul echipajului îşi îndeplinea sarcinile stabilite. Lou era un pic prea entuziasmat, dar simţea că lucrurile se legau.

Privind spinaker-ul ridicându-se, Lou strigă fericit:

— SUS!

Navigau cu viteză şi Lou agită pumnul în aer, chiuind. Aflat la cârmă, Quentin râse când velele se umflară în vânt şi ei se îndreptau spre următoarea baliză. Quentin se uită iute în spate mulţumit să vadă douăzeci şi cinci de iahturi cu spinakerele înălţate aflate în urma lor. Nu era rău. Schimbă o privire cu Lou şi îşi zâmbiră. Nu îşi

spuseră niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Simţeau amândoi acelaşi lucru.

După treizeci de minute de stat la coadă la patinoar, Lou şi familia lui ajunseră în faţă.

— Distraţi-vă voi, zise Lou bătând din palme şi dând din picioare pentru a se încălzi. Eu voi merge să beau o cafea şi vă voi privi de acolo.

Ruth începu să râdă.

— Lou, am crezut că vii să patinezi.

— Nu, se încruntă el. Am petrecut ultima jumătate de oră privind bărbaţi mai în vârstă decât mine pe patinoar şi arată ca nişte caraghioşi. Dacă mă vede cineva? Prefer să stau aici, mulţumesc. În plus aceştia sunt proaspăt curăţaţi – el se referea la pantalonii lui.

— Bine, zise cu asprime Ruth, atunci nu te va deranja să ai grijă de Pud cât eu şi Lucy vom patina.

— Haide, Lucy, îşi apucă el fiica de mână. Hai să ne luăm patine, îi făcu el din ochi lui Ruth care se amuza şi se îndreptară spre locul de unde se închiriau patine. Ajunse la tejghea înaintea Familistului Încrezut care avea în preajmă şi mai mulţi copii. Ha! Avu sentimentul unei victorii tăcute.

— Ce măsură? întrebă omul din spatele tejghelei.

— Zece, vă rog, răspunse Lou şi se uită în jos către Lucy, aşteptând să vorbească şi ea. Lucy îl privi cu ochi mari, nevinovaţi.

— Spune-i domnului ce măsură porţi, scumpo, zise Lou, simţind în ceafă răsuflarea Familistului Încrezut care aştepta.

— Nu ştiu, tati, şopti ea.

— Păi, ai patru ani, nu-i aşa?

— Cinci, se încruntă ea.

— Are cinci ani, îi spuse el bărbatului. Deci ce măsură poartă un copil de cinci ani?

— Să ştiţi că depinde de copil.

Lou oftă şi îşi scoase Blackberry-ul, refuzând să stea din nou la coadă. În spatele lui Familistul Încrezut cu bebeluşul în port-bebe strigă pe deasupra capului lui.

— Două perechi mărimea patru, una mărimea trei şi una unsprezece, vă rog.

Lou dădu ochii peste cap şi făcu o grimasă, aşteptând să i se răspundă la telefon. Lucy râse şi îl imită.

— Alo?

— Ce mărime poartă Lucy?

— Mărimea şase.

— OK, mersi.

Ajuns pe gheaţă, se ţinu atent de balustrada patinoarului. O luă pe Lucy de mână şi o conduse pe gheaţă. Ruth rămăsese cu Pud, care dădea încântat din picioruşe, sărind în sus şi în jos, ridicând mânuţa şi arătând spre un punct nedefinit.

— Haide, draga mea.

Atât vocea cât şi gleznele lui Lou tremurau când păşi pe gheaţă.

— E foarte periculos, àşa că va trebui să fii foarte atentă. Ţine-te de balustradă, bine?

Lucy se ţinu de laterală cu o mână şi începu să se deplaseze pe gheaţă în timp ce gleznele lui Lou se clătinau pe lamele subţiri.

Lucy începu să patineze mai rapid.

— Scumpo, zise Lou, cu vocea tremurată, în timp ce privea gheaţa rece şi dură la un metru optzeci sub picioarele lui, îngrozit de felul în care s-ar fi simţit dacă ar fi căzut. Nu-şi amintea când căzuse ultima oară, de când era copil probabil, căzăturile le iei în copilărie.

Distanţa dintre Lucy şi Lou se mărea.

— Ţine pasul cu ea Lou, strigă Ruth, de cealaltă parte, iar lui Lou i se părea că simte zâmbetul din vocea ei.

— Pariez că te distrezi de minune, îi spuse fără să o privească, concentrându-se la maximum.

— Desigur.

El împinse piciorul stâng în faţă, talpa alunecă mai departe decât îşi propusese şi era gata-gata să facă şpagatul. Simţindu-se ca Bambi care mergea pentru prima dată, se clătina şi se răsucea, agitând braţele în cercuri, ca o muscă prinsă într-un borcan de gem; nu departe auzea râsul inconfundabil al lui Ruth. Dar făcea progrese. Ridică privirea din când în când pentru a o supraveghea pe Lucy care se vedea clar, în geaca ei roşie, la jumătatea unei ture a patinoarului.

Familistul Încrezut trecea în viteză pe lângă el, legănând braţele de parcă urma să ia parte la o cursă olimpică, viteza lui aproape răsturnându-l pe Lou. În spatele lui patinau copiii, ţinându-se de mâini şi oare cântau? Până aici. Desprinzându-se încet de margine, picioarele lui nesigure încercară să-şi găsească echilibrul. Apoi, încetul cu încetul, el alunecă cu un picior în faţă, aproape răsturnându-se pe spate, gata să cadă în poziţie de crab, dar îşi reveni.

— Bună, tati, îi zise Lucy trecând în viteză pe lângă el, căci făcuse un tur de patinoar.

Lou se îndepărtă de marginea patinoarului, departe de începătorii care târau picioarele centimetru cu centimetru, hotărât să-l depăşească pe Familistul Încrezut care patina ca la curse.

Aflat la jumătatea distanţei dintre centru şi balustradă, Lou trebuia să se descurce singur acum. Simţindu-se mai încrezător, îşi luă avânt, încercând să-şi balanseze braţele, aşa cum făceau ceilalţi. Luă viteză. Ocolind copiii şi bătrânii, el ţâşni pe patinoar, aplecat mult în faţă, legănându-şi braţele mai mult ca un jucător de hockey, decât ca un patinator graţios. Se lovi de copii, dezechilibrându-i pe unii, răsturnându-i pe alţii. Auzi un copil plângând. Trecu printre doi tineri care se ţineau de mână. Lou se concentra atât de mult să nu cadă încât de abia găsea timp pentru a-şi cere scuze. Trecu pe lângă Lucy, dar nu se putu opri, luă viteză şi mai mare, patinând în cerc.

Luminiţele care împodobeau copacii din parc se înceţoşară pe măsură ce el patina. Sunetele şi culorile patinatorilor din jurul lui îl buimăceau. Simţindu-se ca într-un carusel el zâmbi şi se relaxă mai mult în timp ce continua să patineze în cerc. Îl depăşi pe Familistul Încrezut, o depăşi pe Lucy pentru a treia oară; trecu pe lângă Ruth şi auzi că îl strigă pe nume şi îi face o fotografie. Nu putea şi nu voia să se oprească; nu ştia cum. Îi plăcea să simtă vântul în păr, să vadă luminile oraşului în jur, aerul uscat, cerul plin de stele, căci începea să se întunece. Se simţea liber şi viu, mai fericit decât îşi amintea să fi fost după multă vreme. Patina în cerc tot mai repede.

Alexandra şi echipajul se înscriseră în regată pentru a treia şi ultima oară. Viteza şi coordonarea lor se îmbunătăţiseră în ora care trecuse, iar Lou îndreptase problemele pe care le întâmpinase. Se apropiau de ultima baliză şi trebuiau să coboare spinakerul. Echipajul făcu manevrele necesare.

Aproape de linia de sosire trimiseră un semnal radio pe canalul 37, aşteptând rezultatul. Nu ajunseseră primii, dar erau fericiţi. Se uită spre Quentin şi îşi zâmbiră. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. Ştiau amândoi.

Căzut pe spate pe patinoar, în timp ce oamenii treceau în viteză pe lângă el, Lou se ţinea de coaste, încercând să se abţină să nu râdă, dar nu putea. Făcuse lucrul de care îi fusese groază toată viaţa şi realizase cea mai dramatică şi mai comică aterizare a zilei. Stătea în mijlocul patinoarului, iar Lucy râdea şi ea, trăgându-l de braţ şi încercând să-l ridice. Se ţinuseră de mâini şi patinaseră încet când, prea încrezut, Lou se împiedicase de propriile picioare, zburase în aer şi aterizase pe spate. Din fericire nimic nu se rănise în afară de mândria lui, dar nici de asta nu îi păsa. O lăsă pe Lucy să creadă că îl ajuta să se ridice de pe gheaţă în timp ce îl trăgea de mână. Lou se uită spre Ruth

şi o văzu făcând o altă fotografie. Îşi întâlniră privirile şi el zâmbi.

În seara aceea nu pomeniră despre ziua care se încheiase. Nici nu era nevoie. Ştiau cu toţii.

Fusese cea mai bună zi din viaţa lor.

26.
Totul a început cu un şoricel

Luni, după weekend-ul în care navigase şi patinase, Lou Suffern se îndrepta mai mult plutind pe coridor, spre încăperea cu un birou mai mare şi o lumină mai bună. Era Ajunul Crăciunului şi clădirea de birouri era aproape goală, cu excepţia câtorva persoane ce bântuiau pe holuri, purtând îmbrăcăminte de oraş – care îl băteau pe umăr şi îi strângeau mâna cu putere, felicitându-l. Reuşise. În spatele lui, Gabe îl ajuta să-şi care dosarele. Fiind Ajunul Crăciunului, era ultima zi când putea să se pregătească înainte de vacanţa de Crăciun. Ruth ar fi vrut să iasă cu toţii în oraş, să se plimbe şi să intre în atmosfera sărbătorilor, dar el ştia că cel mai bun lucru ar fi fost să pornească cu dreptul în noua lui slujbă, astfel încât după Anul Nou să nu mai piardă timpul cu acomodarea. Ajunul Crăciunului sau nu, el dorea să se familiarizeze cu noile sarcini chiar acum.

Deci el şi Gabe se îndreptau spre biroul mare şi luminos. Când deschiseră uşa şi intrară acolo, parcă se auzi un cor de îngeri, căci soarele dimineţii îşi arunca razele direct pe noul lui scaun de piele supradimensionat, de parcă îl aştepta cu nerăbdare. Reuşise. Deşi oftă uşurat, urma să mai ofteze o dată cu gândul la noile sarcini care urmau să vină. Indiferent de ceea ce realizase, sentimentul că trebuia să-şi atingă un alt ţel persista. Pentru el viaţa era o scară nesfârşită care

dispărea undeva între nori, instabilă, ameninţând să se prăvălească, răsturnându-l. Nu se putea uita în jos, căci i-ar fi îngheţat sângele în vine. Trebuia să privească în sus. Înainte şi în sus.

Gabe aşează cutiile jos, la indicaţiile lui Lou, apoi fluieră privind în jur.

— Tii, ce mai birou, Lou.

— Aşa e, surâse Lou, făcând ochii roată.

— E cald, adăugă Gabe cu mâinile în buzunare, păşind prin birou.

Lou se încruntă.

— Nu aş folosi cuvântul ăsta pentru a descrie biroul ăsta al naibii de mare – desfăcu el braţele.

Începu să râdă, simţindu-se în delir. Obosit şi sentimental, mândru şi un pic temător, încerca să se acomodeze cu situaţia.

— Şi cu ce te vei ocupa acum? îl întrebă Gabe.

— Sunt director pentru Dezvoltarea afacerilor, ceea ce înseamnă că acum am autoritatea să le spun unor oameni de nimic ce trebuie să facă.

— Oameni de nimic, aşa ca tine?

Lou tresări şi îl privi pe Gabe, ca un radar ce înregistrase un semnal.

— Vreau să spun că acum câteva zile erai şi tu un om de nimic, căruia i se spunea ce… nu contează, renunţă să continue Gabe. Şi Cliff cum a primit vestea?

— Ce veste?

— Că nu mai are un loc de muncă.

— A, strânse Lou din umeri. Nu ştiu. Nu i-am spus.

Gabe nu spuse nimic.

— Nu cred că se simte destul de bine pentru a vorbi cu cineva, adăugă Lou, simţind nevoia să se explice.

— Acum primeşte vizite, îl informă Gabe.

— De unde ştii?

— Ştiu eu. Ar trebui să mergi să îl vezi. S-ar putea să-ţi dea nişte sfaturi bune. Ai avea ce învăţa de la el.

Lou râse auzind aceasta.

Gabe nu clipi, privindu-l în tăcere.

Lou îşi drese vocea, stânjenit.

— E Ajunul Crăciunului, Lou, ce faci? îl întrebă Gabe blând.

— Cum adică, ce fac? Ce ţi se pare că fac? Muncesc.

— În afară de cei de la pază eşti singura persoană care se mai află în clădire. N-ai observat? Toţi sunt acolo, arătă Gabe spre oraşul aglomerat.

— Da, în fine, toţi aceia de acolo nu sunt atât de ocupaţi ca mine, zise Lou copilăreşte. În plus şi tu eşti aici.

— Eu nu contez.

— Ce răspuns bun! Atunci nici eu nu contez.

— Dacă o ţii tot aşa, nu vei mai putea continua. Ştii, unul dintre oamenii de afaceri cu cel mai mare succes din toate timpurile, Walt Disney, sunt sigur că ai auzit de el, are câte o companie ici şi colo, zâmbi Gabe, a spus că „Un bărbat nu ar trebui niciodată să-şi neglijeze familia pentru afaceri”.

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare, în care Lou îşi încleştă şi îşi descleştă maxilarele, încercând să se hotărască dacă să-l roage pe Gabe să plece sau să-l dea pur şi simplu afară din birou.

— Şi tot el a spus „Totul a început cu un şoricel”, râse Gabe. Probabil că o preferi pe asta.

— Bun, acum trebuie să trec la treabă, Gabe, îţi doresc un Crăciun Fericit.

Lou încerca să-şi controleze tonul, astfel încât, chiar dacă nu era vesel, cel puţin să nu sune ca şi cum i-ar fi venit să-l strângă pe Gabe de gât.

— Îţi mulţumesc, Lou. Îţi doresc şi ţie un Crăciun Fericit. Şi felicitări pentru biroul tău al naibii de mare.

Auzind remarca asta, Lou nu se putu abţine să nu râdă, iar când uşa se închise rămase pentru prima dată singur în birou.

Se îndreptă spre biroul de lucru, îşi trecu degetele peste lemnul de nuc şi peste suprafaţa de

piele. Pe birou nu se afla decât un calculator mare, alb, o tastatură şi un mouse.

Se aşeză pe scaunul din piele şi se răsuci spre fereastră, privind oraşul de jos, care se pregătea pentru sărbătoare. O parte din el ar fi dorit să meargă afară, dar era prins ca în capcană de fereastra care îi arăta lumea, dar nu îl lăsa să o atingă. Se simţea adesea ca şi cum ar fi fost prins într-un glob imens cu zăpadă, responsabilităţile şi eşecurile cernându-se deasupra lui. Stătea în scaun, la biroul acela de mai bine de o oră, rămas pe gânduri. Se gândea la Cliff, la evenimentele din ultimele săptămâni, la cea mai bună zi, care fusese în urmă cu doar patruzeci şi opt de ore. Se gândea la toate. Când se simţi cuprins de o uşoară nelinişte, se întoarse în scaun cu faţa la birou, înfruntându-l.

Se uită la tastatură. O privi fix. Apoi urmări cu privirea firul subţire de care era legat mouse-ul. Se gândi la Cliff, la felul în care îl găsise sub birou, ţinând strâns chiar această tastatură, fluturând chiar acest mouse, cu ochii mari, îngroziţi.

În onoarea lui Cliff – ceva ce Lou înţelese că nu reuşise să facă tot timpul cât acesta lipsise de la serviciu – îşi scoase pantofii, deconectă tastatura de la calculator şi împinse scaunul de piele. Se aşeză în patru labe şi se târî sub birou, ţinând strâns tastatura. Privi oraşul forfotind pe ferestrele care se înălţau de la podea până în tavan. Stătu acolo o oră, reflectând.

Ceasul de pe perete rupse tăcerea. În clădirea de birouri nu mai era obişnuita zarvă şi agitaţie. Nu mai sunau telefoanele, fotocopiatoarele nu se mai auzeau, nici bâzâitul calculatoarelor, nu se auzeau voci, nici paşi. Înainte să se uite la ceas nu auzise secundele, dar acum ticăitul părea tot mai tare, pe măsură ce îl conştientiza. Lou se uită la tastatură, apoi la mouse. Avu un şoc, simţi că îl loveşte ceva în cap pentru a doua oară în acel an şi pentru prima dată înţelese mesajul lui Cliff. Indiferent de ce se

temea Cliff că vine după el, Lou ştia sigur că nu voia să îl hăituiască şi pe el.

Ieşi de sub biroul de lucru, îşi puse pantofii negri din piele şi apoi părăsi încăperea.

27.
Ajunul Crăciunului

Grafton Street, aglomerata stradă pietonală din Dublin forfotea de oameni care îşi făceau ultimele cumpărături. Mâinile se luptau să apuce obiectele rămase pe rafturi, bugetele şi toate planurile zburaseră afară pe fereastră când deciziile grăbite erau luate în funcţie de disponibilitate şi timp, nu neapărat la gândul pentru persoana care le va primi. Cadourile mai întâi; pentru cine, vom vedea pe urmă.

Fără a fi cuprinşi de graba din jurul lor, Lou şi Ruth se ţineau de mână şi se plimbau agale pe străzile din Dublin, lăsându-i pe ceilalţi să se îmbrâncească, grăbiţi. Lou avea tot timpul din lume. Ruth fusese luată prin surprindere când el o sunase propunându-i să se întâlnească, în condiţiile în care mai devreme spusese un nu ferm, dar ca de obicei nu puse nicio întrebare. Întâmpinase cu o plăcere tăcută această schimbare, dar şi cu cinism, deşi nu se exprimase cu voce tare. Lou Suffern avea multe să îi dovedească.

Se plimbau pe Henry Street, plină de standuri unde vânzătorii ambulanţi îşi vindeau ultimele produse: jucării şi hârtie de ambalat, beteală şi fleacuri, maşini cu telecomandă, totul era expus în aceste ultime ore de cumpărături sălbatice de Crăciun. Pe dinamica Moore Street, alături de produsele tradiţionale puteai vedea un amestec de prăvălii asiatice şi africane. Lou cumpără varză de

Bruxelles de la vânzătorii limbuţi, al căror debit verbal era o distracţie pentru oricine. Apoi au asistat la slujba de Ajun şi au luat prânzul la hotelul Westin din College Green, clădirea istorică din secolul al nouăsprezecelea, o fostă bancă ce fusese transformată într-un hotel de cinci stele. Luară masa în Banking Hall, unde Pud îşi petrecu timpul privind uluit tavanul decorat cu sculpturi complicate lucrate de mână şi cele patru candelabre în care sclipeau opt mii de piese de cristal egiptean, scoţând câte un strigăt spre tavan pentru a auzi ecoul.

Lou Suffern vedea lumea complet diferit în acea zi. În loc să o vadă de la înălţimea celor treisprezece etaje, în spatele geamului securizat, dintr-un scaun imens de piele, alesese să vină aici. Gabe avusese dreptate despre şoricel, de faptul că avea ceva de învăţat de la Cliff – de fapt învăţase în urmă cu şase luni, când simţise mouse-ul de plastic care îl lovise peste faţă, făcând ca temerile şi conştiinţa sa să iasă la suprafaţă, după ce fuseseră îngropate de multă vreme. De fapt, dacă se gândea bine, Gabe avusese dreptate în multe privinţe. Vocea care îl iritase spusese cuvintele pe care n-ar fi dorit să le audă. Îi datora mult lui Gabe. Se însera, iar copiii trebuia să se întoarcă acasă înainte ca Moş Crăciun să vină în zbor cu săniuţa. Lou o conduse pe Ruth şi pe copii la maşina ei, apoi se îndreptă spre birou. Mai avea ceva de făcut.

Ajuns în holul clădirii chemă liftul şi când uşile acestuia se deschiseră, apăru domnul Patterson.

— Lou, nu-mi vine să cred că lucrezi astăzi, eşti formidabil spuse acesta surprins, privind cutia pe care o ţinea în mână.

— A, nu lucrez. Nu într-o zi de sărbătoare, zâmbi el, încercând să sublinieze ceva, să stabilească regulile pentru noua lui funcţie. Doar că…

Nu voia să-i creeze probleme lui Gabe, dezvăluind unde locuia.

— Am uitat ceva la birou.

— Am înţeles. Ştii, Lou, zise domnul Patterson frecându-se obosit la ochi, mă tem că trebuie să-ţi spun ceva. M-am tot gândit dacă să o fac sau nu, dar cred că e cel mai bine aşa. Nici eu n-am venit la birou ca să lucrez, recunoscu el, m-a chemat Alfred. A spus că e ceva urgent. După ceea ce s-a întâmplat cu Cliff stăm cu toţii ca pe ghimpi, aşa că am venit iute aici.

— Vă ascult, zise Lou, neliniştit.

Uşile liftului se închiseră. Nu mai avea unde să fugă.

— Voia să-mi spună ceva despre… tine.

— Da, zise încet Lou.

— Mi-a adus astea.

El vârî mâna în buzunar şi scoase flaconul cu pastile pe care Gabe i-l dăduse lui Lou. Înăuntru era o singură pastilă. Se vede treaba că Alfred, ticălosul, scurmase în pubela de gunoi pentru a strânge dovezi şi a-l distruge.

Lou privi şocat flaconul, încercând să se hotărască dacă să nege sau nu. Simţi că îl trec năduşelile încercând să născocească o poveste. Erau ale tatălui lui. Nu. Ale mamei lui. Pentru şold. Nu. Pentru durerea lui de spate. Văzu că domnul Patterson continua să vorbească, aşa că redeveni atent.

— Mi-a spus că le-ar fi găsit în pubela de gunoi, nu ştiu cum, se încruntă el, dar ştia că sunt ale tale.

Se uită înspre Lou, aşteptând o confirmare.

Lui Lou îi bătea năvalnic inima.

— Ştiu că eşti prieten cu Alfred, zise el nedumerit. Dar îngrijorarea lui faţă de tine nu era sinceră. Mi s-a părut că voia să-ţi facă necazuri.

— Ăă, îngăimă Lou, cu ochii la flacon. Nu sunt, ăă, nu sunt…

Se bâlbâia, fără să poată să încropească o propoziţie.

— Lou, nu sunt genul de om care îşi bagă nasul în vieţile personale ale oamenilor; ceea ce fac colegii mei în timpul lor liber este treaba lor, cât timp asta nu afectează compania în vreun fel. Aşa că nu am privit cu ochi buni faptul că Alfred a venit să mi le dea, se încruntă el.

Lou nu răspunse, dar continua să transpire masiv. Domnul Patterson continuă.

— Dar poate că tu ai vrut ca el să facă asta? îl privi el cu subînţeles.

— Ce? se scărpină Lou în cap. De ce aş fi vrut ca Alfred să vi le aducă?

Domnul Patterson îl privi zâmbind mânzeşte.

— Nu ştiu, Lou, eşti un tip isteţ.

— Ce? întrebă Lou, complet nedumerit. Nu înţeleg.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar *am presupus*, zâmbi el cu toţi dinţii, că ai încercat să-l induci în eroare dinadins pe Alfred cu pastilele astea. Că l-ai făcut să creadă că erau altceva decât erau de fapt. Am dreptate?

Lou rămase cu gura căscată, privindu-şi şeful surprins.

— Ştiam eu, chicoti el, clătinând din cap. Eşti bun. Dar nu chiar aşa de bun. Mi-am dat seama după semnul albastru de pe ele, explică el.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce semn?

— N-ai reuşit să ştergi simbolul de tot, explică el deschizând flaconul şi golindu-i conţinutul în palmă. Vezi semnul ăsta albastru? Dacă te uiţi cu atenţie, vei vedea că acolo a fost litera D. Lucrând şi eu aici cunosc pastilele astea, le iau destul de des.

Lui Lou i se puse un nod în gât.

— Asta era singura pastilă cu semn albastru?

Leneşul de Alfred nu răscolise prin gunoi pentru a-şi salva propria piele, ci scrijelise o simplă tabletă de durere de cap.

— Nu, erau două pastile. Ambele cu un semn albastru. Am luat şi eu una, sper să nu te superi. Că

le-a găsit sau nu la gunoi, mă durea capul, aşa că am luat una. Zilele astea dinainte de Crăciun aproape că m-au băgat în pământ.

— Aţi luat una? rosti Lou pe nerăsuflate.

— Ţi-o dau înapoi, făcu el un gest de nepăsare. Poţi să le iei de la orice farmacie. Se dau fără reţetă.

— Ce s-a întâmplat când aţi luat-o?

— Păi, mi-a trecut durerea de cap, nu? se încruntă el.

Lou fu redus la tăcere.

— În orice caz, am vrut să ştii că nu mi-a plăcut ce încerca Alfred să facă şi nu cred că tu eşti un… mă rog, ce încerca Alfred să mă facă să cred. Oameni ca el nu au ce căuta în companie. A trebuit să-l dau afară. Ajunul Crăciunului, doamne, serviciul ăsta ne face nişte monştri uneori, zise el obosit, părând deodată mai în vârstă decât cei şaizeci şi cinci de ani pe care îi avea.

Lou tăcea, frământat de tot felul de întrebări. Fie Alfred le înlocuise, fie Lou chiar luase pastile de durere de cap în cele două situaţii în care se dublase. Lou îşi scoase batista din buzunar, o despături şi examină pastila care îi mai rămăsese. Inima îi stătu în loc. Se putea vedea semnul iniţial al pastilei de durere de cap. Cum de nu îl observase până acum?

— A, văd că mai ai una, se înveseli domnul Patterson. Te-am prins în flagrant, Lou.

Lou îl privi închizând şi deschizând gura ca un peşte, fără a putea scoate un cuvânt.

— Trebuie să plec acum, zise grăbit domnul Patterson. Am de asamblat un trenuleţ şi de pus baterii într-o păpuşică ce vorbeşte ca o moară hodorogită pe care voi fi silit să o aud toată săptămâna. Îţi doresc un Crăciun fericit, Lou, îi întinse el mâna.

Lou înghiţi în sec, gândindu-se tot la pastilele de durere de cap. Oare făcea alergie la ele? Oare dublarea lui fusese un fel de efect secundar? Nu.

Chiar se întâmplase, familia lui fusese martoră în ambele situaţii. Atunci dacă nu pastilele erau cele care provocaseră asa, însemna că…

— Lou, îl strigă domnul Patterson cu mâna întinsă.

— La revedere, spuse Lou cu o voce răguşită, după care îşi reveni. Adică Sărbători Fericite.

Strânse mâna şefului său.

Imediat ce domnul Patterson se întoarse cu spatele, Lou alergă spre scările de incendiu coborând la subsol. Era mai frig decât de obicei, iar lumina de la capătul culoarului fusese reparată, nu se mai aprindea şi se stingea ca un stroboscop din anii optzeci. De sub uşă se auzea muzică, *Driving Home For Christmas*4 a lui Chris Rea, care răsuna cu ecou pe holişorul pustiu.

Lou nu ciocăni, intră de-a dreptul, deschizând uşa cu piciorul, ţinând în braţe cutia. Încăperea era mai goală decât înainte. Gabe era pe al doilea culoar, împăturindu-şi sacul de dormit şi pătura.

— Bună, Lou, zise el fără să se întoarcă.

— Cine eşti tu? întrebă Lou cu o voce tremurată, aşezând cutia pe un raft.

Gabe se ridică şi ieşi de pe culoar. Îl măsură pe Lou cu privirea de sus până jos.

— Ce mod interesant de a începe o discuţie.

Privi cutia de pe raft, apoi zâmbi.

— Mi-ai adus un cadou? întrebă el încet. Nu trebuia.

El făcu un pas în faţă pentru a-l lua, dar Lou se dădu înapoi, privindu-l cu teamă.

— Hmm, se încruntă Gabe, apoi se întoarse spre cutia de pe raft. Pot să-l deschid?

Lou nu răspunse. Pe faţă îi luceau picături de sudoare, iar ochii urmăreau atent fiecare mişcare a lui Gabe.

Gabe deschise tacticos cutia frumos ambalată. Îndepărtă banda adezivă, având grijă să nu rupă ambalajul.

— Îmi place să fac cadouri oamenilor, explică el senin. Dar nu mi se întâmplă ca oamenii să îmi facă daruri. Dar tu eşti altfel, Lou. Mi-am dat seama de la început, îi zâmbi el.

Deschise cutia şi scoase cadoul, un calorifer electric.

— A, foarte drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc. O să mă încălzesc cu el în altă parte, nu aici, căci trebuie să plec.

Lou se lipi de perete, îndepărtându-se de Gabe şi spuse cu o voce tremurătoare.

— Pastilele pe care mi le-ai dat erau pentru durere de cap.

Gabe continua să studieze caloriferul electric.

— Probabil că ai aflat asta de la domnul Patterson.

Lou era surprins, se aşteptase ca Gabe să nege.

— Da, Alfred le-a luat de la gunoi şi i le-a dat.

— Ticălosul ăla, clătină el din cap zâmbind. Ei, ar putea câştiga puncte pentru străduinţă; el *chiar* nu voia ca tu să capeţi postul, nu-i aşa?

Cum Lou nu îi răspunse, continuă.

— Da, era un flacon cu pastile împotriva durerii de cap, de la farmacie. Mi-a luat mult timp să şterg literele. Ştii că în zilele noastre nu mai există multe pastile care să nu aibă marca pe ele?

— CINE EŞTI TU? strigă Lou, înspăimântat.

Gabe tresări, apoi îl privi abătut.

— Acum îţi este teamă de mine? Fiindcă ţi-ai dat seama că nu pastilele te-au clonat? Ce s-a întâmplat cu ştiinţa? Toată lumea crede imediat în toate aceste noi descoperiri ştiinţifice, noile pastile pentru aia, noile pastile pentru ailaltă. Slăbeşti, îţi creşte părul, bla bla bla, dar când vi se cere să credeţi fără să cercetaţi, înnebuniţi cu toţii, clătină el din cap. Dacă miracolele ar avea formule chimice, toată lumea ar crede în ele. Ce dezamăgire. A trebuit să spun că era de la pastile, Lou, altfel nu m-ai fi crezut. Am dreptate, nu?

— Cum vrei să *te cred*, cine naiba eşti, ce se petrece aici?

— Haide, Lou, îl privi el trist. Ar trebui să-ţi fie clar, de acum.

— Să-mi fie clar? În ceea ce mă priveşte, nimic n-ar putea fi mai încurcat.

— Pastilele. Sunt doar un con al ştiinţei. O conştiinţă, zâmbi el.

Lou îşi trecu mâinile peste faţă obosit, nedumerit, înfricoşat.

— Au fost doar ca să-ţi dea o şansă, Lou. Toată lumea merită o şansă. Chiar şi tu, indiferent dacă îţi vine sau nu să crezi.

— O şansă PENTRU CE? urlă el.

Cuvintele pe care le rosti Gabe îi aduseră lui Lou fiori pe şira spinării, făcându-l să dorească să alerge la familia lui.

— Haide, Lou, pe asta o ştii.

Erau vorbele lui Ruth. Cuvânt cu cuvânt.

Lou tremura de-a binelea, dar Gabe continuă.

— O şansă de a petrece mai mult timp cu familia ta, pentru a-i cunoaşte mai bine înainte de… în fine, pentru a petrece mai mult timp cu ei.

— Pentru a-i cunoaşte mai bine înainte de ce? întrebă Lou încet.

Gabe nu răspunse, îşi ferea privirile, ştiind că spusese deja prea mult.

— ÎNAINTE DE CE? urlă Lou din nou, apropiindu-se de Gabe.

Gabe tăcu, dar îl fixă pe Lou cu ochii lui albaştri.

— Li se va întâmpla ceva? întrebă el, cuprins de panică. Ştiam eu. De asta mă temeam. Ce li se va întâmpla? Dacă le-ai făcut ceva – scrâşni el din dinţi – o să…

— Familia ta nu a păţit nimic, Lou, răspunse Gabe.

— Nu te cred, se isteriză el, scoţându-şi BlackBerry-ul din buzunar. Se uită la ecran: nu avea apeluri nepreluate. Formă iute numărul de

acasă, ieşi de-a-ndăratelea din încăpere, privindu-l urât pe Gabe, apoi o luă la goană în direcţia maşinii.

— Pune-ţi centura, Lou! strigă Gabe după el, cuvintele lui răsunându-i în urechi în timp ce fugea prin parcarea de la subsol.

Ieşi furtunos din parcare, în timp ce BlackBerry-ul continua să sune acasă, fără ca nimeni să răspundă. O ploaie torenţială cădea în rafale peste parbriz. Reglă ştergătoarele la viteză maximă şi acceleră, întreptându-se spre cheiul pustiu. Semnalul care avertiza că centura nu era fixată devenea tot mai puternic, dar Lou nu îl auzea, îngrijorat că nu primea răspuns de acasă. Roţile Porsche-ului patinau uşor pe şoseaua udă din Clontarf, care urca spre Howth. Peste mare, cei doi stâlpi vopsiţi în dungi roşii şi albe, ai centralei generatoare de electricitate se înălţau la două sute de metri înălţime, ca două degete ridicate spre el. Ploua cu găleata, ceea ce îi îngreuna vizibilitatea, dar ştia bine aceste străzi, le parcursese înainte şi înapoi toată viaţa şi nu se gândea decât cum să ajungă mai repede pe fâşia de pământ care îl separa de familia lui, pentru a fi cu ea cât mai repede cu putinţă. Era şase şi jumătate şi se întunecase de-a binelea. Oamenii erau la slujba de la biserică, alţii petreceau la pub, iar ceilalţi se pregăteau să pună cadourile sub brad şi să lase un pahar de lapte şi o prăjiturică pentru Moşul şi morcovi pentru ren. Familia lui Lou era acasă, probabil lua masa de seară – la care Lou promisese că va veni – dar nu răspundea la telefon. Lou se uită în jos spre BlackBerry pentru a vedea dacă mai sună, nemaifiind atent la drum. Se abătu un pic spre mijlocul drumului. O maşină care venea din sens opus îl claxonă, iar el trecu din nou pe banda sa. Trecu de Hotelul Marinei, de la Sutton Cross unde aveau loc petreceri de Crăciun. Văzând că în faţă drumul e liber, Lou apăsă până jos pedala acceleraţiei. Trecu în viteză pe lângă

biserica Sutton, pe lângă şcoală, trecu printr-o zonă învecinată cu luminiţe la fereastră, unde se vedeau pomii de Crăciun strălucind la ferestre şi Moşi Crăciuni care se căţărau pe acoperişuri. Dincolo de golf, zeci de luminiţe ale macaralelor din Dublin străluceau alături de luminiţele de Crăciun. Trecu de golf şi intră pe drumul abrupt care ducea la casa lui de pe colină. Turna cu găleata, în şuvoaie, împiedicându-i vederea. Pe parbriz se făcuse condens, iar Lou se aplecă în faţă şi îl şterse cu mâneca paltonului din caşmir. Apăsă un buton de pe tabloul de bord pentru a şterge parbrizul. Sunetul de avertizare al centurii îi suna ascuţit în urechi şi parbrizul se aburi imediat, căci în maşină se făcu mai cald. El accelera, telefonul suna, dorinţa lui de a fi alături de familia lui depăşea orice alt sentiment. Îi luase douăsprezece minute pentru a ajunge pe strada lui luând-o pe drumul pustiu.

În sfârşit se auzi ţârâitul telefonului, care îi indica un apel. El se uită într-acolo şi văzu imaginea lui Ruth. Zâmbetul ei larg, ochii căprui, calzi şi blânzi. Bucuros că nu păţise nimic din moment ce îl suna, Lou se întinse spre BlackBerry.

Porsche 911 Carrera 4S are un sistem unic de transmisie pe patru roţi care îl face să adere la drum mult mai bine decât orice maşină sport cu tracţiune pe spate. Repartizează cinci până la patruzeci la sută din putere pe roţile din faţă, în funcţie de rezistenţa roţilor din spate. Deci dacă accelerezi puternic şi intri prea tare în curbă, puterea roţilor din spate este transmisă celor din faţă, trăgând maşina în direcţia cea bună. Transmisia pe patru roţi înseamnă că Porsche Carrera 4S poate rula pe şosea mult mai stabil decât alte maşini sport.

Din nefericire, Lou nu avea acel model de Porsche. Îl comandase. Urma să vină în ianuarie, peste o săptămână.

Aşa că, atunci când se uită spre BlackBerry, copleşit de emoţie şi uşurat că văzuse chipul soţiei, îşi luă privirile de la drum şi luă curba mult prea tare. Ridică în mod reflex piciorul de pe acceleraţie, iar maşina derapă, se răsuci, intrând pe contrasens, apoi alunecă la vale pe şoseaua abruptă.

Momentele care urmară fură pentru el cumplite. Şocul amorţi durerea. Maşina se răsturnă, o dată, de două ori, apoi a treia oară. De fiecare dată Lou scoase un ţipăt, căci corpul, picioarele şi braţele lui se răsuceau înăuntru ca o păpuşă privită prin hubloul maşinii de spălat. Airbag-ul se deschise lovindu-l cu putere peste faţă, dându-i sângele pe nas, încât îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva clipe.

Câteva minute mai târziu, Lou deschise ochii şi încercă să evalueze situaţia. Dar nu putea. Era înconjurat de întuneric şi nu se putea mişca. Un ochi era acoperit de o substanţă groasă, uleioasă, care îl împiedica să vadă, iar cu singura mână pe care o putea mişca pipăi şi simţi că tot corpul era acoperit de aceeaşi substanţă. El mişcă limba în gură, simţi gustul sălciu şi îşi dădu seama că era sânge. Încercă să-şi mişte picioarele, dar nu era în stare. Încercă să-şi mişte braţele, dar de abia putea mişca unul singur. Încercă să-şi păstreze calmul, ca să vadă ce era de făcut. Pentru prima dată în viaţa lui nu se putea gândi la o soluţie, şocul iniţial trecuse şi înţelese în ce stare era, iar durerea îl lovi din plin. Nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Ruth, a lui Lucy şi a lui Pud, a părinţilor lui. Erau cu toţii nu departe, sus, în vârf; mai avea atât de puţin până ar fi ajuns acolo. În întuneric, în maşina zdrobită, în mijlocul florilor galbene şi al cârciumăreselor, undeva pe promontoriul Howth, Lou Suffern începu să plângă încet.

Raphie şi Jessica îşi făceau rondul obişnuit şi se ciondăneau din cauza muzicii country cu care Raphie îi plăcea să o tortureze pe Jessica, când

trecură pe lângă locul în care maşina lui Lou părăsise carosabilul.

— Opreşte, Raphie, îi întrerupse ea lălăitul despre inima lui îndurerată.

El cântă mai tare.

— RAPHIE! strigă ea, oprind muzica.

El o privi surprins.

— Bine, gata, hai pune Scorpionii sau cum naiba îi mai cheamă.

— Raphie, opreşte maşina, zise Jessica pe un ton care îl făcu să tragă imediat pe dreapta. Ea ieşi din maşină şi alergă câţiva paşi înapoi spre locul care îi atrăsese privirile, unde copacii erau retezaţi şi îndoiţi. Îşi scoase lanterna şi lumină în jos, pe culmea muntoasă.

— Doamne, Raphie, apelează imediat serviciul de urgenţă, strigă ea. Salvarea şi Pompierii!

El se opri în loc şi se întoarse la maşină unde transmise prin staţie.

— Cobor! strigă ea, începând să coboare pe planul înclinat abrupt, printre copacii retezaţi.

— Nu face asta, Jessica! îl auzi pe Raphie strigând în spatele ei, dar nu-l ascultă. Vino imediat înapoi, e periculos!

Îl auzea, dar curând strigătele lui se stinseră, acum îşi auzea doar propria respiraţie, rapidă şi agitată, iar pulsul îl simţea în urechi.

Jessica, nouă în echipă, n-ar fi trebuit să vadă în viaţa ei o privelişte ca această maşină sfârtecată, răsturnată, de nerecunoscut. Dar mai văzuse aşa ceva. Pentru Jessica era o imagine mult prea familiară, care nu îi dădea pace în somn şi în momentele în care era trează. Aflându-se faţă în faţă cu coşmarul ei, retrăind o amintire, o cuprinse ameţeala şi se ghemui la pământ cu capul între picioare. Jessica avea secrete, iar unul dintre ele se întorsese să o bântuie. Se ruga la Dumnezeu să nu fie nimeni în maşină; maşina era zdrobită, de nerecunoscut, fără plăcuţă de înmatriculare, iar în

întuneric nu se putea distinge dacă era neagră sau albastră.

Dădu ocol maşinii, ploaia deasă udând-o leoarcă. Terenul de sub picioare era umed şi noroios, făcând-o să alunece de nenumărate ori, dar cum inima îi bătea în piept şi retrăia o amintire, nu simţea durerea de la gleznă, nici crengile care o zgâriau pe faţă, pietrele colţuroase ascunse prin flori care o răneau la picioare.

Într-o parte a maşinii zări o persoană, sau un corp, iar inima i se opri în loc. Lumină zona cu lanterna. Era rănit. Plin de sânge. Vru să deschidă uşa, dar era blocată. Geamul de pe partea şoferului se spărsese, aşa că avea acces la jumătatea de sus. Încercă să îşi păstreze calmul când îl lumină cu lanterna.

— Tony, şopti ea când îi văzu chipul. Tony, spuse cu lacrimi în ochi. Tony, întinse ea mâna, trecându-şi degetele peste faţă, dorindu-şi să deschidă ochii. Tony, eu sunt. Sunt aici.

Omul gemu cu ochii închişi.

— Te scot eu de aici, îi şopti ea la ureche, sărutându-l pe frunte. Te duc acasă.

El deschise ochii încet, iar ea se dezmetici. Ochi albaştri, nu căprui. Tony avea ochi căprui.

Urmă un schimb de priviri. Ea se trezise complet din coşmar.

— Domnule, îi spuse neputându-şi controla tremurul vocii. Trase aer în piept şi reluă.

— Domnule, mă auziţi? Sunt poliţist… sunt Jessica, mă auziţi? Salvarea e pe drum, bine? O să vă ajutăm.

El gemu şi închise ochii.

— Sunt pe drum, gâfâi Raphie, începând să coboare la vale.

— Raphie, e periculos aici, se alunecă, stai acolo, ca să te vadă când sosesc.

— Trăieşte? o întrebă el, ignorându-i sfaturile şi continuând să coboare cu atenţie.

— Da, strigă ea. Domnule, luaţi-mă de mână.

Ea îi lumină mâna cu lanterna, iar stomacul i strânse când văzu priveliştea. Trase aer în piept pentru a-şi reveni, apoi îndreptă lanterna într-acolo.

— Domnule, luaţi-mă de mână. Sunt aici, simţiţi? îl strânse ea cu putere.

El gemu de durere.

— Rezistaţi un pic, vă scoatem noi de aici.

El bolborosi ceva.

— Ce? Nu vă… faceţi griji domnule, ambulanţa e pe drum.

— Cine e? strigă Raphie, în timp ce cobora încet spre ea. Îl cunoşti?

— Nu, răspunse ea simplu, fără a-şi abate atenţia de la el, nedorind să-l piardă.

— Soţia mea, îl auzi ea şoptind, atât de încet încât de abia desluşi spusele. Ea îşi apropie urechea de buzele lui, atât de mult, încât simţea că lobul urechii se umpluse de sânge.

— Aveţi o soţie? întrebă ea blând. O s-o vedeţi, vă promit că o veţi vedea. Cum vă numiţi?

— Lou, şopti el apoi începu să plângă încet, dar chiar şi lucrul ăsta reprezenta un efort, aşa că se opri.

— Te rog să rezişti, Lou.

Ea se lupta să-şi stăpânească lacrimile, apoi îşi lipi urechea de buzele lui căci el şoptea ceva.

— O pastilă? Lou, n-am niciuna…

El îi dădu drumul la mână şi începu să tragă de haină cu o mână lipsită de vlagă, făcând o grimasă de parcă ar fi ridicat o maşină din loc. Icni din cauza efortului, se văită de durere. Întinzând mâna spre buzunarul lui de la piept, plin de sânge, Jessica scoase flaconul. Înăuntru era o singură pastilă albă.

— Eşti sub tratament, Lou? îl întrebă ea şovăind. Nu ştiu dacă ar trebui să ţi-o dau.

Ridică privirile spre Raphie care încerca să se descurce pe drumul alunecos.

Lou o strânse de mână cu atâta putere încât ea aplecă imediat flaconul şi îi strecură pastila în palmă. Tremurând, îi deschise gura, îi puse pastila pe limbă şi îi închise gura. Întoarse iute capul, pentru a se asigura că Raphie nu o văzuse. Acesta era la jumătatea pantei.

Când se uită înapoi spre Lou, el o privea cu ochii mari. O privea cu o expresie de iubire, de absolută recunoştinţă pentru gestul ei, încât inima ei se umplu de speranţă. Apoi el oftă adânc, se cutremură, închise ochii şi părăsi această lume.

28.
De dragul vremurilor trecute

Exact în clipa în care Lou Suffern pleca dintr-o lume în cealaltă, el stătea în faţa grădinii casei sale din Howth, ud până la piele. Tremura din cauza experienţei pe care o trăise. Nu avea mult timp la dispoziţie, dar în acest moment nu-şi dorea să fie în alt loc din lume decât acasă.

Intră pe uşa din faţă, pantofii lăsând urme de noroi pe gresie. În camera de zi se făcuse focul, sub brad erau aşezate cadouri, ambalate frumos, cu fundiţe. Lucy şi Pud erau singurii copii din familie, deci conform tradiţiei, părinţii lui, Quentin şi Alexandra, şi proaspăt divorţata Marcia, urmau să doarmă în noaptea asta la ei. Nu voiau să rateze bucuria de a vedea reacţia lui Lucy în dimineaţa de Crăciun. În seara asta nu se putea să nu fie şi Lou cu ei, nimic nu i-ar fi bucurat mai tare inima. Intră în sufragerie, sperând că-l vor vedea, că darul miraculos al lui Gabe nu va da greş tocmai acum.

— Lou!

Ruth îl zări prima şi se ridică de la masă, alergând spre el.

— Lou, iubitule, te simţi bine? Ai păţit ceva?

Mama lui plecă iute pentru a-i aduce un prosop.

— Sunt bine, îi luă el faţa între mâini, fără a-şi lua ochii de la ea. Acum sunt bine. Te-am sunat, şopti el. N-ai răspuns.

— Pud a ascuns iarăşi telefonul zise ea, privindu-l îngrijorată. Eşti beat? îl întrebă în

şoaptă.

— Nu, se înveseli el, doar îndrăgostit, îi şopti la rândul său, apoi ridică vocea pentru a fi auzit de toată lumea. Sunt îndrăgostit de frumoasa mea soţie. O sărută pe buze, apoi îi mirosi părul, o sărută pe gât şi pe toată faţa, fără a se sinchisi de cei care îi priveau.

— Îmi pare rău, şopti el de abia articulând cuvintele, în lacrimi.

— De ce îţi pare rău? Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am făcut. Pentru felul în care m-am purtat. Te iubesc, n-am vrut să te rănesc.

Lui Ruth i se umplură ochii de lacrimi.

— Ştiu, scumpule, mi-ai spus asta, ştiu.

— Am înţeles că atunci când nu sunt cu tine totul e lipsit de sens, zâmbi el, iar mama lui care se întorsese cu prosopul – râse şi bătu din palme, apoi îl apucă de mână pe soţul ei.

— Vouă tuturor, făcu el ochii roată, fără a-i da drumul din mână lui Ruth, vă cer să iertare.

— Linişteşte-te, Lou, zâmbi emoţionat Quentin. Gata, totul e de domeniul trecutului, da? Nu-ţi mai face griji pentru asta şi hai să stăm la masă.

Lou îşi privi părinţii care îl priveau zâmbind. Tatăl lui avea lacrimi în ochi şi făcea semn din cap că totul era bine. Sora lui, Marcia, clipea des, luptând să-şi oprească lacrimile, făcându-şi de lucru cu tacâmurile de argint de pe masă.

Îl şterseră cu prosopul, îl îmbrăţişară, îi dădură să mănânce deşi el nu mâncă mult. În schimb le spuse tuturor cât de mult îi iubeşte, iar şi iar, până ce toţi au izbucnit în râs şi i-au spus să înceteze. El urcă scările ca să-şi schimbe hainele pentru ca nu cumva, aşa cum spuse mama lui, să facă pneumonie. În timp ce era sus, îl auzi pe Pud plângând şi imediat se duse în dormitorul acestuia.

În cameră era semi-întuneric, fiind aprinsă doar lampa de veghe. Îl văzu pe Pud treaz, stând în picioare în pătuţ, ţinându-se de zăbrele, ca un

prizonier ţinut captiv de o armată somnoroasă. Lou aprinse lumina şi intră. Pud îl privi supărat.

— Hei, micuţule, zise blând Lou. De ce te-ai trezit?

Pud începu să scâncească.

— O, hai la mine.

Lou se aplecă şi îl ridică din pătuţ, îl luă în braţe şi îl linişti. Era pentru prima dată că Pud nu ţipa cât îl ţinea gura în preajma tatălui său. Dimpotrivă, zâmbi, arătă cu degetul spre ochii lui Lou, spre nas, apoi spre gură şi încercă să-l apuce de un dinte. Lou începu să râdă.

— Ei, pe ăştia nu ţi-i dau. O să-ţi crească şi ţie în curând, îl sărută el pe obraji. Când vei creşte mare ţi se vor întâmpla tot felul de lucruri.

Lou îl privi cu tristeţe, ştiind că va pierde toate acele lucruri.

— Să ai grijă de mami, da? îi şopti el, cu o voce tremurată.

Pud râse, foarte vioi, apoi făcu balonaşe la gură.

Auzind râsul lui Pud, Lou uită de lacrimi, ridică braţele în sus, şi începu să-l scuture. Pud începu să râdă în hohote, înveselindu-l şi pe Lou.

Cu coada ochiului o zări pe Lucy care îi privea din pragul uşii.

— Ştii ceva, Pud, spuse el mai tare, ce-ar fi să mergem în camera lui Lucy şi să sărim pe patul ei până o trezim, ce zici?

— Nu, tati! izbucni Lucy intrând în cameră, m-am trezit!

— A, şi tu eşti trează? Oare voi sunteţi spiriduşii care îl ajută pe Moşu'?

— Nu, chicotiră Lucy şi Pud, la unison.

— Atunci, repede, în pat, altfel nu mai vine Moşu' dacă vede că nu dormiţi.

— Dar dacă te vede pe tine? îl întrebă ea.

— Atunci ne va lăsa şi mai multe cadouri.

Ea strâmbă din nas.

— Pud miroase a caca. Mă duc să-i spun lui mami.

— Nu, lasă că îl schimb eu.

Pud zâmbea. Lucy îl privea uluită.

— De ce mă priveşti aşa? Cât poate fi de greu? Haide, amice, ajută-mă şi tu puţin.

Pud îi dădu în joacă o palmă peste faţă. Lucy râse în hohote.

Lou îl lăsă pe Pud jos, ca să nu murdărească prosopelul de pe măsuţa de înfăşat.

— Mama îl aşază acolo sus.

— Ei, tati nu face asta, spuse Lou, încercând să-şi dea seama cum putea să-i dezbrace salopeta.

— Capsele sunt în partea de jos, îl lămuri Lucy.

— O, mulţumesc. El deschise capsele şi îi scoase salopeta.

Desfăcu un scutec curat şi îl învârti pe toate părţile încercând să-şi dea seama cum să îl aşeze.

— Miroase a caca!

Lucy se apucă cu mânuţa de nas.

— Porcuşorul se pune în faţă, îl sfătui ea, ţinându-se în continuare de nas.

Lou încerca să facă lucrurile repede, pentru a controla situaţia, în timp ce Lucy îşi făcea vânt în mod exagerat, prefăcându-se că îi vine rău de la miros. Nemulţumit de felul în care se descurca tatăl lui, Pud începu să dea din picioare, silindu-l pe Lou să se îndepărteze. Cum Pud stătea în patru labe cu funduleţul în nasul lui Lou, acesta se strecură în spatele lui cu un şerveţel umed. Dar ştersul de la distanţă nu ajuta prea mult. Trebuia să atace problema. Ţinându-şi respiraţia, începu să-l şteargă cu nădejde. Cum Pud era preocupat de o minge cu care se juca, Lucy îi întindea lui Lou diverse ustensile.

— După asta ar trebui să-l dai cu cremă.

— Mulţumesc. O să ai mereu grijă de Pud, nu-i aşa, Lucy?

Ea dădu cu seriozitate din cap.

— Şi vei avea grijă de mami?

— Daaaa, ridică ea pumnul în aer.

— Iar Pud şi mami vor avea grijă de tine, spuse el, apucându-l pe Pud de picioruşele grăsuţe şi trăgându-l afară de sub pătuţ pe covor, în timp ce Pud guiţa ca un purceluş.

— Şi toţi vom avea grijă de tata! ovaţionă ea, ţopăind.

— Nu-ţi face griji pentru tata, spuse el încercând să-şi dea seama cum să-i îmbrace bluziţa. Astă seară îl culcăm fără pijămăluţă, încercă el să pară sigur pe sine.

— Mami îi stinge lumina ca să îi vină somnul, şopti Lucy.

— A, bun, hai să facem aşa, şopti Lou, stingând luminile. Pe tavan nu se mai vedeau decât luminiţele de veghe, ursuleţul Winnie care se învârtea.

Pud bolborosi ceva, privind luminiţele.

Lou se aşeză pe covor în întuneric, o trase pe Lucy aproape de el şi o îmbrăţişă privind amândoi ursuleţul care alerga după borcanul cu miere de pe tavan. Venise momentul să stea de vorbă cu ea.

— Ştii, indiferent unde va fi tata, indiferent ce se va întâmpla cu tine, dacă vei fi tristă sau veselă, singură sau dacă te rătăceşti, ţine minte că voi fi mereu aici, cu tine. Chiar dacă nu mă vezi, să ştii că voi fi aici – el îi atinse căpşorul – şi aici – el îi atinse locul inimii. Şi voi fi mereu aici şi te voi privi, voi fi mândru de tot ceea ce vei face şi dacă vreodată te vei întreba ce simt pentru tine, ţine minte că ţi-am spus că te iubesc, scumpa mea. Tata te iubeşte, da?

— Bine, tati, se întristă ea. Şi atunci când sunt rea?

— Când eşti rea… reflectă el. Ţine minte că de undeva tata speră că vei fi cât poţi tu de bună.

— Dar tu unde vei fi?

— Dacă nu sunt aici, voi fi în altă parte.

— Unde vine asta?

— E secret, şopti el, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Undeva, într-un loc secret, şopti ea, la urechea lui.

— Da.

El o îmbrăţişă încercând să nu scoată niciun sunet, deşi avea ochii plini de lacrimi.

Jos, la parter se umeziseră toate privirile, căci auziseră conversaţia din camera lui Pud prin sistemul de intercomunicaţie. Pentru familia Suffern erau lacrimi de bucurie, pentru că fiul, fratele şi soţul revenise în viaţa lor.

În acea noapte Lou Suffern făcu dragoste cu soţia lui, apoi o ţinu în braţe, mângâind-o pe păr până ce trecu dincolo, dar chiar şi atunci continuă să-i urmărească conturul feţei, nasul în vânt, pomeţii înalţi, bărbia şi maxilarul, până la păr, ca un orb care ar vedea pentru prima dată.

— Te voi iubi mereu, îi şopti el, iar ea zâmbi în somn, din lumea viselor.

Era trecut de miezul nopţii când lumea viselor se risipi şi pe Ruth o trezi soneria de la poartă. Pe jumătate adormită coborî în halat şi îi primi în casă pe Raphie şi Jessica. Quentin şi tatăl lui veniseră alături de ea, pentru a o proteja de pericolele nopţii. Dar nu o puteau proteja de ceea ce urmă.

— ’Neaţa, spuse sumbru Raphie când se strânseră cu toţii în salon. Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie.

Ruth o măsură cu privirea pe poliţista de lângă el, îi privi ochii negri care păreau reci şi trişti, apoi se uită la iarba şi noroiul uscat de pe ghete şi de pe pantalonii bleumarin.

— Ce s-a întâmplat? şopti Ruth, cu vocea gâtuită. Spuneţi-mi vă rog.

— Doamnă Suffern, cred că ar trebui să vă aşezaţi, zise blând Raphie.

— Ar fi bine să-l chemăm pe Lou, şopti ea uitându-se spre Quentin. Nu era în pat când m-am trezit, probabil că e în cabinetul lui de lucru.

— Ruth, spuse tânăra poliţistă atât de încet, încât lui Ruth i se opri inima şi i se tăiară

picioarele, aşa că se lăsă aşezată de Quentin pe canapea, între el şi tatăl lui Lou. Se luară de mâini şi se ţinură strâns, stând înlănţuiţi, ascultându-i pe Raphie şi pe Jessica, aflând că viaţa lor s-a schimbat, dincolo de orice putinţă de înţelegere, iar fiul, fratele şi soţul îi părăsise la fel de brusc precum revenise în familie.

În timp ce Moş Crăciun lăsa cadouri în casele din toată ţara, iar luminile de la ferestre se stingeau, când cununiţele de la uşi păreau degete duse la buze în semn de tăcere, iar jaluzelele se lăsau, ca nişte pleoape obosite ale unei case, cu câteva ore înainte ca un curcan să fie aruncat pe fereastră într-o altă casă dintr-un alt cartier, iar Ruth încă nu aflase că, deşi îşi pierduse soţul, purta în pântec copilul lui, familia Suffern înţelese – în acea noapte magică a anului – adevăratul cadou pe care îl primiseră de la Lou în noaptea de Crăciun.

29.
Băiatul rebel 5

Raphie tăcu, urmărind reacţia Băiatului rebel la auzul ultimei părţi a poveştii.

— De unde ştii toate astea?

— Am pus astăzi cap la cap toate informaţiile. Am vorbit cu familia şi cu colegii lui.

— Aţi vorbit cu Gabe?

— În treacăt, mai devreme. Îl aşteptăm să vină la postul de poliţie.

— Şi aţi fost acasă la Lou azi dimineaţă?

— Da.

— Şi nu l-aţi găsit acolo.

— Nu era nicăieri. Aşternutul nu se răcise acolo unde dormise el.

— Ai inventat povestea asta?

— Niciun cuvinţel.

— Şi te aştepţi să o cred?

— Nu.

— Atunci de ce mi-ai povestit-o?

— Oamenii spun poveşti, iar cei care le ascultă le pot crede sau nu. Asta nu e treaba povestitorului.

— Dar povestitorul nu ar trebui să o creadă?

— Povestitorul doar o spune, făcu el cu ochiul.

— Tu o crezi?

Raphie se uită în spatele lui, asigurându-se că nu se strecurase nimeni fără a fi observat.

Ridică din umeri stânjenit, clătinând din cap.

— Lecţia unui om este povestea altuia.

— Ce vrei să spui?

Raphie evită răspunsul luând o înghiţitură de cafea.

— Ai spus că este vorba de o lecţie – care e lecţia?

— Dacă trebuie să-ţi spun până şi asta…

— Haide, spune-mi.

— Să-i preţuieşti pe cei dragi, zise el un pic stânjenit. Să fii recunoscător oamenilor deosebiţi din viaţa ta. Să te concentrezi pe lucrurile care sunt importante.

El îşi drese vocea şi se uită în altă parte, nesimţindu-se în largul lui dând aceste explicaţii.

Băiatul rebel dădu ochii peste cap, mimând un căscat.

Raphie lăsă jena sa deoparte, dându-şi încă o şansă de a înţelege adolescenţa, înainte de a renunţa cu totul. Ar fi trebuit să fie acasă şi să ia prânzul de Crăciun, în loc să stea aici cu băiatul ăsta frustrat. Se aplecă în faţă.

— Gabe i-a dat lui Lou un dar special, fiule. Nu te mai întreb care era acela, am să ţi-l spun şi ar fi bine să mă asculţi, fiindcă după asta voi pleca, iar tu vei sta singur să reflectezi la ceea ce ai făcut, iar apoi ai să pleci în lume ca un tânăr furios şi să trăieşti aşa tot restul vieţii tale.

— Bine, spuse Băiatul rebel, apărându-se, de parcă ar fi fost mustrat de profesorul lui.

— Gabe i-a dat lui Lou darul *timpului*, fiule.

Băiatul rebel strâmbă din nas.

— Of, ai paisprezece ani şi crezi că ai tot timpul din lume, dar nu-i aşa. Niciunul dintre noi nu îl avem. Îl risipim indiferenţi, asemenea banilor aruncaţi de cumpărătorii din luna ianuarie. Peste o săptămână vor umple străzile, răscolind magazinele, vor deschide portofelele şi vor cheltui până la ultimul bănuţ.

Raphie păru că vrea să se retragă în cochilia lui, ascunzându-şi ochii sub sprâncenele stufoase.

Băiatul rebel se aplecă spre el privindu-l fix, amuzat de emoţia care îl cuprinsese pe Raphie.

— Dar poţi să faci alţi bani, aşa că ce mai contează?

Raphie ieşi din transă şi îl privi de parcă atunci l-ar fi văzut pe Băiatul rebel pentru prima dată.

— Asta înseamnă că timpul e şi mai preţios, nu-i aşa? Mai preţios decât banii, mai valoros decât orice. Nu poţi câştiga mai mult timp, niciodată. Odată ce trece o oră, o săptămână, o lună, un an, nu le mai poţi aduce înapoi. Pentru Lou Suffern timpul luase sfârşit, dar Gabe i-a dat mai mult, pentru a repara lucrurile şi a încheia aşa cum se cuvine. Acesta era cadoul.

Lui Raphie îi bătea inima nebuneşte în piept. Se uită spre cana de cafea şi o dădu la o parte, simţind un junghi în inimă.

— Deci ar trebui să reparăm lucrurile înainte…

Nu mai putea vorbi şi aşteptă ca junghiul să se potolească.

— Crezi că e prea târziu ca să, înţelegi tu… să repar lucrurile cu… ştii tu…

Băiatul rebel învârtea pe deget şiretul hanoracului, vorbind timid.

— Cu tatăl tău?

Băiatul ridică din umeri, privind în altă parte, nedorind să recunoască.

— Nu e niciodată prea târziu, spuse brusc Raphie, gânditor, apoi dădu din cap şi împinse scaunul înapoi, ridicându-se.

— Stai aşa, unde pleci?

— Să repar lucrurile, băiete. Am ceva de reparat. Şi îţi sugerez să faci şi tu acelaşi lucru când va veni mama ta.

Ochii albaştri ai adolescentului îl priviră cu inocenţă, deşi se ghicea confuzia şi mânia.

Raphie se îndreptă spre hol, lărgindu-şi cravata de la gât. Auzi că îl strigă cineva, dar continuă să meargă. Ieşi din birou în încăperea destinată publicului, pustie în ziua de Crăciun.

— Raphie, strigă Jessica, alergând după el.

— Da, răspunse el, întorcându-se, cu un aer obosit.

— Te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie. Te doare inima? Eşti bine?

— Mă simt bine. Totul e perfect. Ce este?

Jessica miji ochii, privindu-l cu atenţie, ştiind că o minţea.

— Te-a necăjit băiatul acela?

— Nu, s-a dat pe brazdă, acum toarce ca un motan. Totul s-a aranjat.

— Atunci de ce vrei să pleci?

— Hm?

El se uită spre uşă, dorind să născocească o altă minciună, un alt neadevăr pe care să îl spună pentru al zecelea an consecutiv. Oftă – un oftat adânc pe care îl ţinuse în el de mulţi ani, iar adevărul, deşi straniu, ieşi firesc de pe buzele lui.

— Vreau să plec acasă, spuse el brusc, părând dintr-o dată mai bătrân. Vreau ca ziua de azi să se încheie, ca să pot merge acasă la soţia mea. Şi la fiica mea.

— Ai o fiică? întrebă ea, luată prin surprindere.

— Da, răspunse el simplu, emoţionat. Am o fiică. Locuieşte pe vârful Howth. De aceea stau acolo în maşină, seară de seară. Vreau să o supraveghez. Chiar dacă ea nu ştie asta.

Se priviră unul pe celălalt, simţind că se petrece ceva straniu în acea dimineaţă, un lucru ciudat care îi schimbase pentru totdeauna.

— Am avut un soţ, spuse ea într-un târziu. A avut un accident de maşină. Eram acolo. L-am ţinut de mână. La fel ca azi dimineaţă.

I se puse un nod în gât şi vorbi mai încet.

— Aş fi făcut orice ca să mai trăiască măcar câteva ore.

Gata, o spusese.

— I-am dat lui Lou o pastilă, Raphie, zise ea apăsat, privindu-l în ochi. Ştiu că n-ar fi trebuit să fac lucrul ăsta, dar i-am dat o pastilă. Nu ştiu dacă povestea asta cu pastilele e adevărată sau nu, dar

dacă l-am ajutat să mai petreacă câteva ore cu familia lui mă bucur şi, în cazul în care te interesează, aş face-o din nou.

Raphie dădu din cap, reflectând la cele două mărturisiri. Ar fi trebuit să le includă în declaraţiile lor, dar nu era nevoie să spună lucrul ăsta; ştia şi ea.

Se priveau unul pe celălalt, fără a se vedea cu adevărat. Se gândeau la cu totul altceva; la vremurile trecute, la timpul irosit care nu avea să se mai întoarcă niciodată.

— Unde e fiul meu?

Vocea speriată a unei femei sparse tăcerea. Iar când deschise uşa, lumina umplu sala întunecată. Pătrunse şi frigul, femeia avea fulgi de zăpadă în păr şi pe haine, iar cizmele ei lăsau urme ude.

— E doar un copil, spuse ea cu voce gâtuită. Are paisprezece ani. L-am trimis să cumpere gelatină, spuse ea ca prin vis.

— Mă ocup eu de asta, du-te acasă, îi spuse Jessica lui Raphie.

Şi asta a făcut.

Un lucru de mare importanţă poate afecta un mic număr de oameni. De asemenea, un lucru de mică importanţă îi poate afecta pe foarte mulţi. În ambele cazuri, o întâmplare – mică sau mare – poate afecta un şir întreg de oameni. Incidentele ne unesc. Fiindcă suntem alcătuiţi la fel: când se întâmplă un necaz, în interiorul nostru se declanşează ceva care ne leagă de ceilalţi oameni, luminându-ne şi unindu-ne ca luminiţele dintr-un brad de Crăciun, care deşi răsucite şi răsturnate, sunt unite de acelaşi fir. Unii dintre noi se sting, alţii pâlpâie, alţii ard puternic şi luminos, totuşi ne uneşte acelaşi lucru.

La începutul cărţii am spus că e o poveste despre o persoană care se descoperă pe sine. Un om al cărui suflet este revelat celor pentru care contează. Iar el descoperă ceea ce contează cu adevărat. Aţi crezut că vorbeam despre Lou

Suffern, nu-i aşa? V-aţi înşelat. Vorbeam despre fiecare dintre noi.

O lecţie găseşte un numitor comun între noi toţi şi ne leagă ca verigile unui lanţ. La capătul lanţului atârnă un ceas, care înregistrează timpul. Îl auzim, acel tic-tac şoptit care sparge tăcerea, şi îl vedem, deşi nu simţim cum trece. Fiecare secundă marchează viaţa fiecărei persoane; vine, apoi se duce, dispare pe tăcute, fără tam-tam, evaporându-se ca aburul unui cozonac scos din cuptor de Crăciun. Când avem destul timp, suntem buni; când timpul s-a sfârşit, ne răcim.

Timpul e mai scump decât aurul, mai preţios ca diamantele, mai valoros ca petrolul sau orice altă comoară. Timpul e cel care ne lipseşte, timpul provoacă războiul din inimile noastre, deci trebuie să-l cheltuim cu înţelepciune. Timpul nu poate fi ambalat cu fundiţă şi lăsat sub brad în noaptea de Crăciun.

Timpul nu poate fi dăruit. Dar te poţi bucura de el alături de ceilalţi.

Cuprins

1. O armată a secretelor
2. O dimineaţă de surâsuri
3. Băiatul rebel
4. Observatorul pantofilor
5. Etajul treisprezece
6. O afacere pecetluită
7. După o oarecare chibzuială
8. Puding şi plăcintă
9. Băiatul rebel 2
10. A doua zi dimineaţa
11. Jonglerul
12. Cursa vieţii şi a morţii
14. Băiatul rebel 3
15. Casă, dulce casă
16. Apelul deşteptător
17. Ciocnire în noapte
18. S-a făcut!
19. Lou, ţi-l prezint pe Lou
20. Băiatul rebel 4
21. Omul zilei
22. – O, ce veste minunată...
23. Surpriza!
24. Sufletul regăsit
25. Cea mai bună zi
26. Totul a început cu un şoricel
27. Ajunul Crăciunului
28. De dragul vremurilor trecute
29. Băiatul rebel 5

Table of Contents

1. O armată a secretelor 6
2. O dimineaţă de surâsuri 10
3. Băiatul rebel 16
4. Observatorul pantofilor 23
5. Etajul treisprezece 34
6. O afacere pecetluită 48
7. După o oarecare chibzuială 52
8. Puding şi plăcintă 65
9. Băiatul rebel 2 80
10. A doua zi dimineaţa 82
11. Jonglerul 100
12. Cursa vieţii şi a morţii 112
14. Băiatul rebel 3 115
15. Casă, dulce casă 117
16. Apelul deşteptător 127
17. Ciocnire în noapte 137
18. S-a făcut! 148
19. Lou, ţi-l prezint pe Lou 159
20. Băiatul rebel 4 173
21. Omul zilei 176
22. – O, ce veste minunată... 192
23. Surpriza! 204
24. Sufletul regăsit 213
25. Cea mai bună zi 223
26. Totul a început cu un şoricel 241
27. Ajunul Crăciunului 246
28. De dragul vremurilor trecute 261

29. Băiatul rebel 5 268